

Editorial

Conduir per Setmana Santa

Tal com ja va informar el nostre setmanari, representants de diverses confessions cristianes (catòlics, ortodoxos, evangèlics i adventistes del Setè Dia) han fet una nota conjunta sobre la responsabilitat al volant en aquests dies de Setmana Santa. Recorden que a l'hora de desplaçar-nos hem de ser conscients que ens devem als altres i a nosaltres mateixos, que conduir ha de ser un acte responsable. Es refereixen també a les actituds de prudència dels vianants i assenyalen els riscos per les possibles faltes d'atenció. A banda del contingut de la nota, que és prudent i oportú en unes jornades de trànsit intens a les carreteres, és significatiu que els cristians de les diverses confessions facin pronunciaments conjunts sobre temes que afecten directament els ciutadans. És una manera ben pràctica i concreta d'exercir l'ecumenisme. Avui molts passen moltes hores al volant, en temps laboral i també durant les vacances, encara que aquestes siguin curtes. Arran de la crisi és fàcil que creixi la crispació, els comportaments agressius, la conducció temerària o simplement que es produeixin distraccions que poden ser mortals o molt greus. En els panells lluminosos de les autopistes, amb bon encert, es recorda no solament el nombre de morts sinó també els greus: quantes persones han quedat impossibilitades per sempre arran d'un accident! La vida o la salut pròpia, dels éssers estimats o de tercers pot dependre d'uns instants de distracció.

D'altra banda, molts es pregunten si té sentit malgastar les vacances a la carretera fent hores de cues quilomètriques. Alguns diuen públicament que en aquesta Setmana Santa es quedaran al seu domicili i procuraran gaudir del lleure a la ciutat o al poble de residència. En una societat impel·lida per la pressa i la felicitat fugissera, es reivindica la lentitud com a nou estil de vida. L'Església, a través de la Pastoral de la Mobilitat, ha d'acompanyar aquells que viatgen i també els qui es queden. Els cristians hem de propiciar els espais d'interiorització i celebració. Cal afavorir el silenci, el repòs, la trobada amb els éssers estimats, la descoberta de la natura i del patrimoni. Els cristians hem de procurar que a tothom pugui arribar d'alguna manera la joia de la Pasqua. Benet XVI en el seu missatge pasqual recorda que així com el poble jueu es va trobar amb el desert més enllà del mar Roig, també l'Església després de la Resurrecció es troba amb els goigs i les esperances, els dolors i les angoixes de la història, una història que ha estat marcada per una aliança nova i eterna i realment oberta al futur.

TELÈFON PER ALS SUBSCRIPTORS

Hem obert un telèfon d'atenció perquè els subscriptors puguin notificar qualsevol incidència en la distribució del setmanari.

933 613 660

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, *BARCELONA*; Guillem Farré, *CASTELLÓ*; Víctor Gay, *GIRONA*; Jordi Curcó, *LLEIDA*; Cristina Sánchez, *MALLORCA*; Marta Nin, *ROMA*; Júlia Ayala, *SOLSONA*; Joan Boronà, *TARRAGONA*; Víctor M. Cardona, *TORTOSA*; Patrícia Navas, *URGELL*; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, *VIC*

Col·laboradors d'aquesta setmana: Jaume Aymar, Miquel Barbarà, Pilarín Bayés, Carme Borbonès, Agustí Codinach, Antoni Coll, Delfí Dalmau, Joaquim Erra, Enric Frigola, Francesc Gamissans, Núria Gispert, Joan Guiteras, Concepció Huerta, Elisabet Juanola, Jordi Llorach, Dani Majà, Lluís Martínez Sistach, Joan A. Mateo, Teodor Mellén, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Armand Puig, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Lluís Solà, Josep M. Soler, Andreu Sotorra, Pere Tena, Francesc Torralba, Miquel A. Violan, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 120 €

Gibraltar i Portugal: 120,1 €

Resta d'Europa: 195,10 €

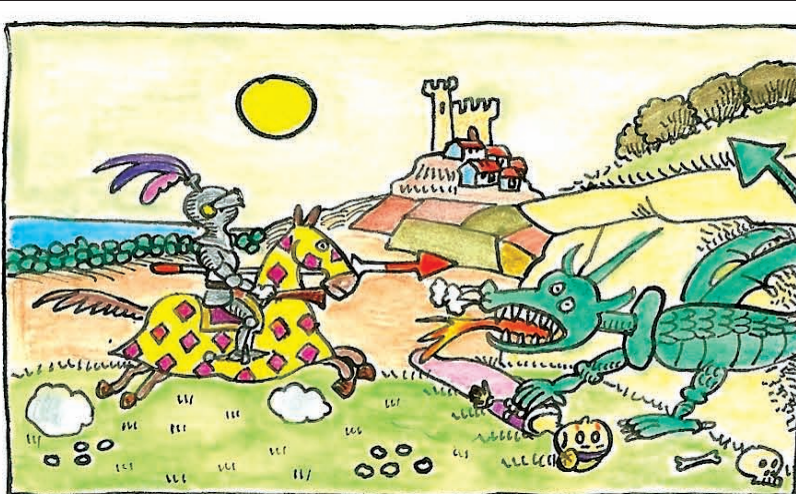
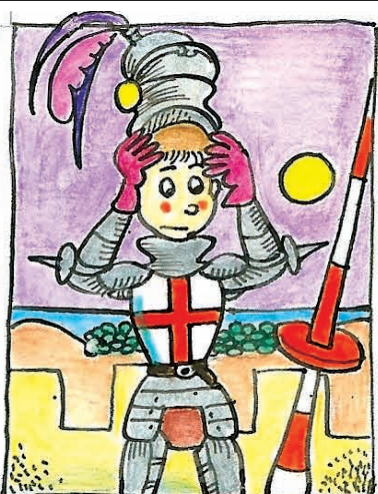
Amèrica i Àfrica: 233,11 €

Àsia i Oceania: 311 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

L'ànima d'un poble

Com contribueix el cristianisme a configurar el tarannà dels catalans d'avui?

LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH

Cardenal arquebisbe de Barcelona

No comencem de zero. Venim de lluny. Catalunya té més de mil anys d'història i aquesta està afaïçonada pel cristianisme. Tanmateix la fe cristiana

estava present des del segle III a casa nostra. El cristianisme ha contribuït i contribueix a configurar el tarannà dels catalans d'avui. Els homes vivim i respirem una cultura amarada de continguts cristians. Les arrels cristianes han elevat un arbre que ha fruitat i fruita. Aquelles arrels han estat i són fecundes. El cristianisme ens ha marcat i configurat en la recerca de Déu, en el compromís social, en el valor de la família, en la importància cabdal de l'amor, en la capacitat d'acolliment i de diàleg, en la pràctica del perdó, etc. El tarannà nostre de ser un país de marca, de pas, d'acolliment des de sempre de pobles, cultures i ètnies distints, oferint tot el bo que tenim i acollint tot el bo que porten, és també una contribució del cristianisme que per exigències de la creació i de l'encarnació ens ha fet acollidors i receptors. Això ha estat sempre i és avui amb el creixent fenomen de la immigració.

JOSEP M. SOLER

Abat de Montserrat

Ara farà setze anys, el Concili Tarraconense es va cloure amb un missatge que començava així: «No som una comunitat poderosa en recursos humans.

La nostra presència s'insereix sense el relleu d'altres èpoques en la pluralitat de propostes i d'opcions de la nostra societat.» Però afegia tot seguit: «L'Evangeli és una font de felicitat per a tots els qui l'acullen i es deixen guiar per l'Esperit a l'interior de la gran tradició de l'Església.»

És un diagnòstic que s'ha confirmat durant tot aquest temps. El treball de fons de maduració en la fe dels nostres creients ha cristal·litzat en una discreta presència en la societat catalana que s'ha fet respectar. Discreció que podria semblar, als ulls d'alguns, un empobriement, una falta de compromís. Però més aviat hem de valorar-la com un esforç de fons, com un treball de fonaments més que de façana. Quan aquest esforç és viscut en referència a l'Evangeli i amb un gran sentit de comunió —«la gran tradició de l'Església» de què parlava el nostre Concili— consolida el treball d'evangelització i el fa sortir de la inèrcia a cercar resultats fàcils i espectaculars o del desànim a

El cristianisme ha contribuït i contribueix a configurar el tarannà dels catalans d'avui.

què massa sovint som propicis.

L'Església a casa nostra hi és, i hi és amb un tarannà que no sabia explicar per altre motiu que el fet diferencial català. Ens ho diu la gent de fora: els de la resta de la Península i els de més enllà dels Pirineus. De fet, com que no tota la nostra societat és cristiana, ja fa dècenns que, sense soroll, ens hem acostumat a fomentar un cert «Atri dels gentils» abans que Benet XVI divulgues aquesta encertada expressió com a marc on cal situar la nova evangelització. Sempre que l'Església a Catalunya ha estat catalana ha aportat al país, juntament amb l'objectiu primordial de la saba cristiana, un plus que l'ha configurat culturalment: ha creat una simbiosi, un diàleg entre fe i cultura, que n'ha estat un important element identitari. A més, és clar, de la seva tasca social i assistencial de primer ordre.

L'esmentat missatge recordà que «així com els anteriors Concilis van contribuir, des de la seva missió específica, al manteniment de la llengua del país, també el que acabem de celebrar és, d'escriure, un servei a la cultura i a la nació catalanes, de les quals les nostres Esglésies són part integrant». No em sé estar d'esmentar dos fets recentíssims que, a mesura que passen els dies, exemplifiquen d'una manera fefaent l'afirmació conciliar. Em refereixo, en primer lloc, a la Sagrada Família de Barcelona, tant per la genialitat de l'edifici com pel to que hi prengué la litúrgia de la consagració de la basílica. Ha estat una veritable descoberta per als mateixos catalans i una projecció mundial en àmbits que van més enllà del fet estrictament religiós. L'altre esdeveniment és la publicació de la recent edició popular de la Bíblia catalana interconfessional. Per als qui coneixen la història d'un segle de

JOSEP MARIA SOLER:

«Sempre que l'Església a Catalunya ha estat catalana ha aportat al país, juntament amb l'objectiu primordial de la saba cristiana, un plus que l'ha configurat culturalment»

difusió de la Paraula de Déu a casa nostra, no costa gens endevinar com representa la coronació de l'esforç de diverses generacions.

Aquests dos fets recents ens fan adonar que les grans empreses que deixen petjada històrica són esforços col·lectius que van més enllà de la singularitat i el geni dels seus promotors. Són, senzillament, obra de tot un poble i motiu d'una justificada autoestima.

MN. MIQUEL BARBARÀ ANGLÈS

Protonotari apostòlic supranumerari

L'Església catòlica és una de les institucions del nostre sistema sociocultural —del nostre país— que més ha contribuït a crear, a conservar, a reviuir i a comunicar la consciència viva que Catalunya és una nació. I això marca

el tarannà de molts catalans.

Pot semblar una mica fort afirmar de l'Església catòlica aquest manteniment de la consciència de ser una nació. En realitat cal distingir i precisar moltes coses, sense que minvi la força de l'afirmació.

Quan parlem de l'Església catòlica, si ho fem des de la teologia, des del que creiem, hem d'afirmar que es tracta d'una unitat en l'essencial, d'un cos místic, d'un poble de Déu...

Però si en parlem des del punt de vista de les ciències humanes, com a col·lectius que actuen en la societat, podem afirmar que dins l'Església hi ha realitats molt diferents, sectors que poden fer afirmacions contradictòries i que actuen com a subjectes ben diferenciats els uns dels altres.

Malgrat aquestes necessàries precisions, podem afirmar que grans sectors de l'Església catòlica, els més propers al poble, en certs moments la mateixa jerarquia —com és el cas del document *Arrels cristianes de Catalunya*— i en tot temps grans personalitats, de les que qualifiquem com a fidels de la doble fidelitat: a l'Església i al país, com el cardenal Vidal i Barraquer i l'arquebisbe Pont i Gol, Mn. Damià Estela, Ramon Sugranyes de Franch (només per citar-ne algun), han mantingut vius els trets que ens qualifiquen com a nació, com és el cas de la nostra llengua mil·lenària.

Afirmar que som una nació no és «fer política». És simplement constatar un fet, agradi o no agradi. Des de l'Església, com ho van afirmar els nostres bisbes fa 25 anys en el citat document, els bisbes ho van fer com uns notaris que aixequen acta d'un fet. En aquest cas sempre hi ha algú que acusa de «fer política», i no s'adona —o no es vol adonar— que és ell que està fent polí-

La solidaritat i els valors cristians i humans són com una taca d'oli i han tocat el cor de moltes persones.

tica. Des de l'Església ho hem d'afirmar de manera ben independent del que digui qualsevol partit. Si un afirma que som una nació per fer content un partit, està fent política. I si afirma que no som una nació, o rebaixa els continguts, per no disgustar o no contradir un partit està fent política. Hem de manifestar-nos ben independents dels postulats polítics i ser fidels a l'Església catòlica a casa nostra que tant ha fet i fa per la cultura catalana.

Moltes vegades he dit que si avui encara parlem en català hi ha dues categories de persones que es mereixerien un reconeixement: les mares de família (històricament ha estat així) i els rectors (sobretot dels pobles) que en els moments de més decadència han ensenyat a parlar i a resar en català com la cosa més normal del món.

I aquesta aportació històrica continua. No tinc espai per estendre'm en això. Malgrat la davallada en la pràctica religiosa, molts partits i organitzacions socials estarien molt contents si poguessin tenir cada diumenge la quantitat de persones que van a les celebracions i la quantitat de famílies que transmeten valors cristians i que marquen un tarannà en les persones de la nostra societat catalana, i tants llocs de transmissió de valors cristians, com les parròquies, els voluntaris de tants camps pastorals, com els catequistes, els col·legis, els centres d'esplai, les organitzacions tan plurals d'ajuda als pobres i marginats, com Càritas i Mans Unides i moltes altres, i tants hospitals i residències i centres culturals de tota mena. La llista seria interminable. No la puc allargar. Ben segur que tu, lector o lectora, ho faràs.

Moltes vegades he dit que, si per un absurd, tot el que d'alguna manera és Església, en un moment diguéssim «pleguem i marxem», la nostra societat quedaria col·lapsada.

Només les edicions de la Bíblia, els llibres litúrgics i totes les publicacions que es fan en català són com un monument a la llengua catalana. I no diguem el que es fa en els mitjans de comunicació social. Algú pot dir que tot això —i molt més que no queda esmentat— no influeix fortament en el tarannà dels catalans d'avui? Jo estic convençut que sí. I que sigui per molts anys!

CARME BORBONÈS

Presidenta de Càritas Catalunya

Els nostres trets caracterials s'han forjat, en gran part, a redós de la tradició cristiana. Des dels inicis del cristianisme a Catalunya l'atenció i l'acollida

als més necessitats es fa present en les primeres comunitats: els diaques sant Auguri i sant Eulogi en són testimoni públic i martirial.

D'altra banda, si bé la situació geoestratègica ens ha conformat com a terra de pas, també hem estat espai d'acollida, de convivència i de pacte, de llibertats, de respecte i de reconeixement a l'altre...

En aquest reconeixement a la dignitat dels altres hi podem descobrir arrels generades en l'experiència de l'Amor que Déu ens ha manifestat i que ens ha capacitat per estimar el proïsme des d'una manera sempre renovada: a viure, a conviure i a avançar plegats, encara que sovint no siguem capaços de descobrir l'origen cristià d'aquest tret. Els exemples poden ser diversos, fins i tot molt distints, però de ben segur que cadascú de nosaltres hem estat implicats en causes que defensaven alguna forma d'alteritat.

D'aquest reconeixement a la dignitat dels altres sorgeix l'actitud de solidaritat. Posant la mirada en els pobles i ciutats del nostre país, trobem un ampli ventall d'entitats i d'associacions que desenvolupen propostes i projectes amb l'objectiu prioritari d'exercir aquesta solidaritat: davant d'esdeveniments que afecten traumàticament la vida de les persones en diferents contrades.

Les propostes reflecteixen un ampli espectre de situacions socials: accions en favor d'infants afectats per la sida al continent africà, ONG de cooperació al desenvolupament... A casa nostra, entitats d'acompanyament a gent gran, d'atenció a infants malalts de càncer, esplais per a persones discapacitades, etc., la llista seria interminable. Certament que moltes d'aquestes accions parteixen de plantejaments no religiosos, però el seu objectiu central és el de compartir, el d'estar al costat de

NÚRIA GISPERT:
«A Catalunya hi ha milers de persones generoses que no surten ni als diaris ni a la televisió ni a cap altre mitjà de comunicació però que treballen perquè una nova evangelització arribi a tota la societat a través de les seves obres»

l'altre, de fer-se germà dels germans... trets que ens condueixen a allò que Jesús ens va ensenyar!

Solidaritat enfront de la vulnerabilitat, enfront de les dificultats... i acolliment com a exercici quotidià de germanor. En la societat catalana, malgrat algunes ombres, sempre s'ha practicat l'actitud d'acollida i en aquests darrers anys els esforços s'han multiplicat, no solament entre les comunitats cristianes (Càritas parroquials i altres entitats d'Església), sinó també en la major part de la ciutadania. Principalment entre els segments més joves es manifesta una ferma voluntat d'acollir i fer costat als vinguts de nou a casa nostra.

Aquesta actitud, realitzada des de diverses iniciatives i modalitats, podem entendre-la, també, com un tret que té les seves arrels en Mt 25,35: «Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; (...) era foraster i em vau acollir.»

Acolliment, convivència, solidaritat... tot cercant aquella «Veritat que ens farà lliures» (Jn, 8,32).

TEODOR MELLÉN

Sociòleg

Cada vegada amb més intensitat Catalunya és una societat fortament secularitzada. La importància de la religió en l'àmbit públic

o en la vida de les persones sembla quedar relegada a un segon terme, a un espai força minoritari. Semblaria que aquest fenomen de la religió és una qüestió més pròpia d'altres temps antics o d'altres contrades llunyanes que de la nostra Catalunya contemporània.

La confirmació d'aquesta diagnosi es pot trobar en el nombre cada vegada menor de persones que a casa nostra afirmen pertànyer a una religió, o en la creixent pèrdua d'importància de les celebracions religioses tradicionals amb motiu d'esdeveniments com ara el naixement, el matrimoni o la mort, per posar alguns exemples. És una davallada força visible que portaria a pensar que el cristianisme a casa nostra té una influència cada vegada més petita. I si això no fos encara suficient, a aquesta secularització de la societat catalana, caldria afegir-hi a més que el cristianisme ja no té el monopoli religiós, sinó que s'ha vist obligat a conviure amb d'altres religions i d'altres maneres d'entendre la religiositat força diferents, en una situació de pluralisme cada vegada més gran a mesura que a la nostra societat hi ha una major diversitat religiosa, cultural i ètnica.

Plantejada la qüestió d'aquesta mena, amb els fenòmens de la secularització i el pluralisme religiós, sembla clar que el cristianisme ben poca cosa pot aportar al tarannà dels catalans d'avui. Malgrat això, aquesta és només una de les dimensions del cristianisme, una aproximació que deixa palesa la crisi de la religió institucional, però que això no suposa necessàriament que les persones deixin de ser religioses, ni que hagin renunciat a les seves creences ni que tampoc deixin de tenir una set de transcendència. Més aviat, el que indicaria aquesta anàlisi és una transformació dels valors religiosos dels catalans: del cristianisme institucional i tradicional a una nova forma de viure el cristianisme i els seus valors caracteritzada per la individualització, l'autonomia i la personalització de les creences.

En la vivència actual de la religió la importància del cristianisme no desapareix, sinó que pateix un procés de transformació que implica una fe de caire més subjectivista, on els continguts dogmàtics i les estructures teològiques són força difusos. Continua havent-hi una set de transcendència entre els catalans, però la seva satisfacció ja no passa pels abeuradors tradicionals del cristianisme institucional, sinó que la unitat entre religió i creença es trenca i això dona pas a una separació entre el que es planteja a nivell institucional i el que es creu i es viu a nivell personal, a una desvinculació entre el que diuen les esglésies (especialment les seves jerarquies) i el que viuen i senten els creients en les seves vides quotidianes.

Sembla emergir una nova forma de viure el cristianisme que accentua la individualització, en la qual els creients són cada cop més autònoms i tenen un major pes en la configuració de les seves creences. Tenen l'oportunitat de desprendre's dels seus lligams institucionals i de creure, ja no pel pes del costum, la societat o la tradició, sinó com a resultat d'una decisió deliberada que necessita d'un esforç personal i responsable per creure. Aquesta transformació, però, no significa la desaparició del cristianisme.

NÚRIA GISPERT

Membre del consell assessor de la Fundació Pere Tarrés

El cristianisme des del moment en què neix i arriba a Catalunya impregna de manera intensa la vida de la societat i la condiciona, tot i que hi ha sectors representatius i importants que s'hi resisteixen. D'aquesta visió sorgeix la dualitat que reconeix les arrels cristianes de Catalunya i el pensament racional i laic de separar-se'n.

El 27 de desembre del 1985 els bisbes de Catalunya redacten un document que titulen *Arrels cristianes de Catalunya*. En aquest escrit analitzen en profunditat el canvi que patirà Catalunya i el paper que els tocarà fer als cristians.

Vint-i-cinc anys després fan una actualització del document que titulen *Al servei del nostre poble*.

En aquests moments Catalunya té reptes importants:

La crisi econòmica. Aquesta afecta especialment les capes de la població amb més dificultats. Les dades del 18% d'atur a Catalunya i del 40% de la població juvenil parlen per si soles. Aquí els cristians n'han pres consciència des d'institucions com Càritas, braç caritatiu de l'Església, fins a comunitats parroquials i d'altres institucions d'ajuda, comunitats religioses... Totes elles han posat a l'abast de les persones afectades tots els recursos disponibles que tenien. Aquesta solidaritat i aquests valors cristians i humans han fet taca d'oli i han tocat el cor de moltes persones, convertint el cor de pedra en cor de carn. Milers de voluntaris repartits entre aquestes entitats intenten ajudar a causa de l'efecte devastador de l'atur. Això ha ajudat a fer una xarxa social i a posar molts recursos en comú, que han ajudat al seu torn a la cohesió social i a fer i coordinar un treball en equip i amb un diàleg enriquidor.

El repte de la immigració. La majoria dels immigrants que arriben a Europa són fills i filles de la desesperació. Per això el respecte a la dignitat fonamental d'aquestes persones s'ha de traduir en el reconeixement del seu dret a emigrar. Les comunitats cristianes i més concretament les parròquies han considerat l'atenció als immigrants com una dimensió que forma part de la seva missió al servei de l'Evangeli i de la comunitat humana. Volem construir el futur amb les persones immigrants. No volem imposar-los un futur que els condemni a ser ciutadans de segona classe, mà d'obra barata al nostre servei. Volem fer camí amb ells, obrir-los

la possibilitat de col·laborar en el disseny d'un futur comú, de manera que també sigui el seu futur. Necessitem prendre'ns amb serietat la crida de Jesús a acollir com si fossin Crist en persona, que truca a la nostra porta perquè ell mateix necessita ser acollit en ells. Aquesta manera de fer és una de les maneres que Catalunya no perdi la seva identitat i la seva llengua.

Diversitat cultural. Per convida calen espais comuns de convivència. Qui disposa de més possibilitats és l'escola, però també són molt importants les institucions i entitats de temps de lleure. El mes de gener passat, la Taula de la Conferència Episcopal Tarraconense va aprovar el procés de constitució del Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans amb l'objectiu de coordinar, en l'àmbit de totes les diòcesis catalanes, tot el treball pastoral que s'està fent als centres diaris i centres d'esplai en les activitats de lleure d'infants, adolescents i joves. Milers d'infants i joves de cultures diverses es relacionen en esplais cristians. Aprenen a conviure diferents cultures i religions. Això contribueix de manera molt important al fet que als nostres pobles i barris es creï el clima necessari d'acceptació mútua que afavoreixi la integració social.

Voldria acabar aquesta petita reflexió amb una crida a l'esperança. A Catalunya hi ha milers de persones generoses que no surten ni als diaris ni a la televisió ni a cap altre mitjà de comunicació però que treballen perquè una nova evangelització arribi a tota la societat a través de les seves obres.

FRANCESC TORRALBA

Professor de Blanquerna-URL

L'ànima d'un poble. L'expressió té ressonàncies romàntiques. L'ànima d'un poble és el seu caràcter, la seva personalitat, allò que el fa singular entre el conjunt dels pobles. Els pensadors romàntics del segle XIX es referien al *Geistvolk*, que, textualment, traduïm, com «l'esperit del poble». Les obres d'art, les expressions tangibles de la cultura són la dimensió visible d'aquest esperit que s'expressa de múltiples maneres, però que en cap d'elles no queda totalment ni plenament manifestat. El Sant Crist de Taüll és una expressió de l'ànima del nostre poble, però també ho és la Sagrada Família, *La persistència de la memòria*, *El quadern gris*, *Lo somni* i *Núvol i cadira*. L'esperit es diu de moltes maneres i les obres visibles en són una diàfana manifestació.

Molts qüestionaran aquesta visió romàntica de poble. Negaran que hi hagi una ànima. Negaran, fins i tot, que hi hagi poble. Alguns, però, creiem, a la manera romàntica que cada poble

Creients i no creients van valorar el missatge bíblic com a transcendental en l'afaiçonament de la nostra cultura.

FRANCESC TORRALBA:
«El cristianisme segueix present, difusament present, en l'ànima del poble, com un sediment intangible que dona criteris i dibuixa horitzons possibles»

té el seu esperit, la seva forma d'ésser i que el poble és més que la suma de les individualitats que el constitueixen en un moment donat. Un poble té una dimensió històrica; es configura a partir d'una història i es projecta vers el futur. La dificultat rau a cercar els elements que uneixen aquest poble al llarg de la seva història, els trets que subsisteixen al llarg de la seva trajectòria narrativa.

El cristianisme ha estat decisiu en la configuració de l'*ethos* del nostre poble. No és l'únic element definidor, però és innegable que hi ha deixat una profunda marca, visible en tots els petits pobles i llogarrets de Catalunya, en les tradicions populars, en els adagis i en les frases fetes, però també en les grans manifestacions pictòriques, literàries, poètiques o escultòriques. Som un poble afaiçonat pel cristianisme, però, com tot poble de l'Europa mediterrània també tenim altres arrels molt profundes: el món grec i romà, el Renaixement i la Il·lustració en menor grau. Hem estat, també, receptors de les grans estètiques avantguardistes i rupturistes del segle XX i de tots els moviments innovadors en les arts, les lletres i la pedagogia. L'esperit no és estàtic, sinó tot el contrari: flueix, canvia, es transforma, adopta noves figures, perquè és permeable als elements externs. No és gens fàcil entreveure l'empremta que el cristianisme té en l'actualitat. Les empremtes, com les marques a la pell, queden després d'un temps de contacte. En certa manera, tal com revela el darrer estudi de valors a Catalunya, *Valors tous en temps durs*

(ESADE, 2009), estem patint un accelerat procés de destradicionalització, dit en altres termes, un accelerat procés de pèrdua d'elements de la nostra singularitat com a poble. L'element cristià s'està evaporant de l'imaginari col·lectiu, es difumina, és cada cop més líquid, o fins i tot, més gasós. Amb tot, apareixen noves expressions del cristianisme que també prenen forma i que configuren noves manifestacions artístiques.

No sabem què restarà de la cultura present en el futur, no sabem, ni de lluny, què és el que superarà la prova del temps. El cristianisme, tanmateix, segueix present, difusament present en l'ànima del poble, com un sediment intangible que dona criteris i dibuixa horitzons possibles. No s'esborren vint segles d'influència de cop. Persisteix en la memòria col·lectiva un conjunt de referents cristians, per bé que cada cop semblen més absents en la vida pràctica dels ciutadans.

CONCEPCIÓ HUERTA

Biblista

Crec que són diversos els factors que han configurat i configuren el nostre tarannà de catalans. El cristianisme, tanmateix, ens ha marcat en el passat de manera especial: la nostra cultura, la nostra manera d'entendre la vida i la relació amb els altres i amb el sagrat, majoritàriament, estan impregnades de la tradició judeocristiana. El nostre poble manté, sens dubte, aquella impregnació.

El dia 30 de març va ser presentada a Barcelona la Bíblia dita «popular». Persones conegudes de la nostra societat, creients i no creients, coincidiren durant aquell acte a valorar el missatge bíblic com a transcendental en l'afaiçonament de la nostra cultura, cosa que fa necessari el coneixement del text per part de les noves generacions, i també d'aquells no tan joves que per les raons que sigui l'han menystingut.

Un nombre important de catalans, sens dubte, viu els valors de l'evangeli

i els transmet. Però aquest món nostre tan globalitzat des de molts punts de vista, també en el de les idees i valors, fa que a Catalunya el cristianisme, en el conjunt de la societat, hagi minvat en densitat i, sobretot, en visibilitat. Però amb una mica d'atenció ens adonem que, ara més que mai, a la nostra terra es realitza, si més no per via de contrast, el manament de Jesús als seus deixebles de *ser sal de la terra i llum del món*.

Aquesta salabor i il·luminació actuen allà on la vida humana és estimada i respectada des dels seus inicis fins a la seva mort natural; allà on la persona és considerada el centre de la societat, vers la qual ha de tendir tot bé; on la família és un espai de llibertat en el qual es viu l'amor esponsalici amb fidelitat, s'acull i s'educa tota nova vida generada, es té cura dels ancians i es viu el perdó de forma incondicional; on es viu la política com a servei als ciutadans amb l'únic objectiu de promoure'n el bé comú; on es treballa per la defensa dels drets del nostre poble; on es viu la vessant econòmica amb solidaritat amb els necessitats; on en l'àmbit laboral el treballador (sia empresari, sia obrer) és sempre protagonista i no és mai un mer instrument; on en l'àmbit educatiu se cerca la formació integral de la persona que abraça tant el vessant immanent com el transcendent; on en el camp de la investigació se cerca per damunt de tot el progrés humà i humanitzador; on el sofriment és viscut amb sentit; on es treballa de forma desinteressada pels més febles de la societat; etc. Aquestes realitats són ben presents al nostre país i el con-

figuren decisivament, però conviuen amb realitats totalment oposades que desconfiguren el tarannà d'un poble i, doncs, també el de Catalunya. Aquesta desconfiguració no té, però, la darrera paraula. Els cristians a Catalunya crec que tenim una triple responsabilitat: viure i mantenir els valors evangèlics, maldar perquè continuïn impregnant la vida social del nostre país i treballar al costat de totes aquelles persones i grups que des d'altres conviccions i cosmovisions s'esforcen també per respectar i promoure la dignitat de les persones i de la nostra nació.

ARMAND PUIG I TÀRRECH

Degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya

Catalunya té mil canys. El cristianisme, a Catalunya, en té dos mil. Aquesta és la constatació que fonamenta la història d'un país que ha forjat la seva personalitat a l'ombra de la creu i tenint obert el llibre de l'Evangeli. De fet, abans que ressonés una sola paraula en llengua catalana com a conseqüència de la fragmentació del llatí, ja hi havia, en el territori d'allò que més tard seria Catalunya, esglésies i monestirs on es lloava Déu. «La sang dels màrtirs és llavor de cristians.» Tertul·lià havia encunyat aquesta frase a Cartago, i en ple segle III es feia realitat a l'actual Tarragona, on el bisbe Fructuós, home d'extracció

ARMAND PUIG:
«S'ha establert un diàleg llarg i fecund entre l'Evangeli i el poble català, entre el missatge de les benaurances i la progressiva formació d'una col·lectivitat diferenciada»

humil, no pertanyent a cap llinatge poderós de la colònia romana, moria a l'amfiteatre de la ciutat fent una afirmació extraordinària: «Em cal tenir present tota l'Església, estesa d'Orient a Occident.» El cristianisme naixia en aquesta terra amb un gran sentit d'universalitat, el mateix que es troba un segle després en el bisbe Pacià de Barcelona i que ha configurat tota la seva història. Escriu Pacià: «Cristià és el meu nom, catòlic el meu cognom.»

El protomàrtir tarragoní i l'escriptor i teòleg barceloní assenyalen les dues arrels necessàries de la fe cristiana: donar testimoni amb la pròpia vida i donar raó de l'esperança. En el futur, la santedat passaria pel martiri i per l'acció apostòlica, per la rauxa del qui passa per «la feblesa d'una hora» i pel seny del qui gasta la vida al servei de

l'Evangeli. Fructuós és la rauxa, Pacià és el seny. No hi ha terme mig: la santedat es pot viure en distàncies curtes o llargues, però des de sempre ha estat i és el projecte cristià. L'Església que ha florit en aquest país coneixeria el martiri en els segles III-IV però també en el ben recent segle XX. I, mentrestant, tal com ens recordava Benet XVI a la Sagrada Família, estols de sants poblaven la terra catalana, els quals formaven una història singular, que ha resultat ser essencial. El degoteig d'amics de Déu, coneguts i desconeguts, ha estat impressionant.

La santedat no s'improvisa, es forja i creix. Cal que hi hagi bona terra i que s'hi colgui bona llavor. La llavor només és una: l'Evangeli de Jesús. La terra, un poble que ha vinculat la seva identitat a la fe cristiana. S'ha establert, doncs, un diàleg llarg i fecund entre l'Evangeli i el poble català, entre el missatge de les benaurances i la progressiva formació d'una col·lectivitat diferenciada.

L'Evangeli configura l'ànim d'aquest poble. Sense la bona notícia que l'Església ha predicat de manera indefallent i que ha vertebrat la vida de centenars de generacions, Catalunya no seria el que és. Les formes de vida d'aquest país, la seva cultura, la seva manera de ser només són comprensibles des del cristianisme. Amb l'Evangeli sorgeix una societat que, si bé en temps recents en part els secularitza, manté molts dels elements que es fonamenten en aquell. El repte és, ara, treballar perquè aquest Evangeli sigui comunicat amb nou ardor a un poble que l'ha conegut, que el viu i que, de vegades, l'enyora.

El millor regal de Primera Comunió

CONTINGUT:

- Bíblia de l'infant
- Missal per a infants
- DVD del Gmà. Zeferino
- Guia per resar el Rosari
- Rosari missioner
- Creu de fusta
- Cinta dels 10 Manaments

Regala El Tesoro de mi Primera Comunió, una capsa amb petits grans tesoros per als infants que reben Jesús per primera vegada, perquè els ajudi a créixer en la seva vida cristiana i a valorar el sentit veritable d'un dia tan important.

Donatiu mínim:

35 €, despeses d'enviament incloses.
30 €, si es recull a les oficines.

Feu la comanda, ara!

Madrid: c/ Ferrer del Río, 14. Tel. 917 259 212
Barcelona: c/ Luís Antúnez, 24, 2n 2a. Tel. 932 373 763

Ayuda a l'Església Necesitada
Dependent de la Santa Seu
Tu ets la seva esperança!

www.ayudaalaiglesianecesitada.org

Oferta vàlida fins a exhaurir les existències.
L'import recollit es destinarà a material catequètic per a infants del Tercer Món.

«Sant Jordi és de les festes que honoren un país»

Josep Maria Ainaud de Lasarte, historiador, promotor cultural, advocat, periodista i polític català

Carme Munté

Advocat, historiador, mestre, comunicador, periodista, polític, promotor, lluitador, catalanista, cristià... Josep Maria Ainaud de Lasarte forma part d'una generació compromesa amb el seu país als quals va tocar interpretar tots els papers de l'auca. Als seus 85 anys i a causa de la ceguesa, avui dia viu retirat a casa, però continua sent un mestre atent a transmetre a tots els qui l'escolten saviesa, bonhomia i humilitat. Xerrant, el temps passa ràpid mentre la conversa va desgranant idees, fets, experiències i records de tota una vida. De fons, la calidesa del piano acompanya l'entrevista. Hi ha tantes coses de què parlar que m'acomio d'Ainaud de Lasarte i de la seva esposa, Carme Agustí, amb el compromís de repetir la visita.

Què li sembla la diada de Sant Jordi?

És dels dies que tinc la impressió que ens encaminem cap a un país normal. Una altra cosa ben original és que és un dia de festa però que se celebra treballant. Això ja és vici...! Poder unir la festa, el llibre i la rosa és esplèndid. Sant Jordi és de les festes que honoren un país. Sant Jordi és un símbol de Catalunya i dels pobles que volen llibertat i respecte, però alhora és també un conjunt de bellesa en la història, en l'art i en la llegenda. Allò que diuen els goigs: «L'art, la història i la llegenda han brodat vostre mantell...» És un sant que té més de llegendari que d'històric, però la idea del sant és totalment històrica: un oficial de l'imperi romà proclama la seva fe en Jesucrist encara que això li costi la vida. És un màrtir. La història és el que hem estat, i la llegenda el que hauríem volgut ser. En el fons, atreuen més aquestes formes llegendàries que les formes realment històriques.

La seva col·lecció de santjordis ronda el miler de peces. Quan la va iniciar?

Des de petit. Em feien gràcia les estampes i les de sant Jordi eren ben originals. A més, en el cas concret de sant Jordi les estampes i les figures catalanes tenen molta bellesa. Hi ha un fet curiós que no se sap gaire: els diputats l'any 1418 van quedar tan satisfets de la imatge de sant Jordi que havien encarregat per a la façana de la Generalitat del carrer del Bisbe que van acabar pagant al seu autor el doble del que havien acordat. La gent aleshores s'exclamava: «Com poden dir que sant Jordi no ha fet cap miracle si ha aconseguit que els diputats de la Generalitat acabessin pagant el doble del que havien acordat!» D'altra banda, l'autor d'aquest sant Jordi era fill d'un esclau grec, i que el fill d'un esclau hagi estat l'autor de l'escultura de sant Jordi del Palau de la Generalitat també és tot un miracle!

Anem bé com a país?

No, i ho dic sincerament. En política hi ha dues coses fonamentals: el projecte i el lideratge. Si un país sap quin projecte té i qui el guia, se'n surt sem-

pre. En canvi, en els moments actuals, tot i que hi ha persones molt vàlides, el lideratge que va tenir en un moment determinat una figura com Jordi Pujol ara no hi és. Ara bé, hi tornarà a ser perquè un país necessita forçosament aquestes dues coses: el projecte i el lideratge.

Tampoc no hi ha projecte?

Que sigui el més adequat per al moment actual, no. Hi ha desorientació. Davant d'això, hem de centrar-nos i saber què volem: quin país volem i qui el pot liderar. Amb tot, segur que ens en sortirem. El que passa és que totes aquestes qüestions no únicament necessiten un temps, sinó també el temps adient per fer-les. Davant la crisi econòmica actual, es fa de nou evident que els cicles de vaques grasses i de vaques

El mestre és sobretot una persona que ens ajuda a ser persones. És un títol molt alt. Només pots considerar-te mestre quan realment unes generacions han après de tu alguna cosa que els ha ajudat a ser persones. Ensenyar i aprendre és la mateixa cosa. I com més aprenem és escoltant. Sempre he intentat ser generós en el sentit que mai no he tingut res meu, tot ho he volgut compartir. He estat ric del que he donat.

En les tres ocasions en què l'hi han ofert, ha renunciat a la Creu de Sant Jordi. Per què defuig els homenatges?

No és el meu estil. D'altra banda, la Creu de Sant Jordi s'ha espatllat una mica tal com s'ha anat donant perquè s'ha concedit a persones per a les

tocat...

En aquells moments difícils, hàviem de fer de tot. D'altra banda, així com hi ha persones d'una trajectòria lineal, n'hi ha d'altres que no. Per a mi, ajudar els altres és una de les coses que he fet amb més il·lusió. El nostre país, Catalunya, ha estat sempre en una situació molt difícil i quan les coses estan en situació difícil és quan les aprecies més. En general, tant les coses que estan en situació difícil com les que estimes més profundament, són les que costen.

L'enveja és un dels grans pecats de la nostra societat?

L'enveja és un sentiment molt negatiu i dolent. Si la caritat és la màxima de les virtuts, el pitjor dels pecats deu ser l'enveja, perquè és en contra de la caritat. Creiem que l'enveja és voler ser com l'altre, quan, de fet, l'enveja es basa en el fet que la felicitat de l'altre et molesta. Tot sovint, quan parlem bé d'una persona de seguida ens diuen: «Sí, però...» I això és funest, perquè evidencia que l'elogi de l'altre ens molesta. En el cas nostre de Catalunya, cada cop això es dona més...

Els seus orígens familiars són francesos, italians i alemanys. Com han enriquit el seu nacionalisme català?

M'ha permès viure'l no com una exclusió sinó com una suma. El nacionalisme té dues visions: la defensa d'un contingut cultural, i aquesta sempre la recolzaré; i l'exclusió de les cultures, i aquí no m'hi trobaran mai. Els catalans, però, hem

tingut sempre una mena de susceptibilitat. De fet, és natural, perquè si tu trepitges una persona el que no pots fer és demanar-li que aixequi la mà. En lloc de queixar-te el que has de demanar és que et treguin el peu de sobre perquè et fa mal la mà.

Què li ha suposat aquesta ceguesa que pràcticament l'ha deixat reclò a casa?

El fet de no veure-hi m'ha donat una gran lliçó d'humilitat i una gran confiança en Déu. Tot allò que pensava que eren mèrits i èxits meus ara m'adono que no ho eren tant. M'ha costat molt acceptar-ho perquè per a mi ha estat un canvi molt gran. El que més m'agradava era viatjar, llegir i escriure, i ara, d'aquestes tres coses, no en puc fer cap. De mica en mica ho vaig acceptant. Ningú no em podrà prendre tot el que he fet, i això és un capital extraordinari d'experiència, de coneixement, d'il·lusió.

En una ocasió va dir: «M'agradaria que el país que jo deixés fos millor que el que vaig trobar.»

Aquest és el deure que tenim tots els ciutadans. En aquest sentit, puc tenir una certa tranquil·litat de consciència que jo he ajudat en el possible que aquest país fos millor que el que vaig trobar.

Agustí Codinach

flaques han existit sempre. El que hem perdut de vista és que hauríem d'haver fet com Josep, que va aconsellar al faraó que en època de vaques grasses emmagatzemés blat. Ara bé, l'important, com deia Krushov, és que hi hagi vaques...

Es poden negar les arrels cristianes de Catalunya?

És un error perquè si hi ha una cosa que té arrels cristianes és precisament la cultura catalana. Negar-ho és un clar signe de sectarisme, però també n'hi ha d'altres... Per això estic tan en desacord amb el Memorial Democràtic. És una visió negativa de les coses, molt sectària i parcial. La memòria pot ser selectiva, però no parcial.

Quina és la part que es vol oblidar?

En aquest cas concret, la persecució contra la fe i que, per desgràcia, va ser un dels desencadenants de la guerra civil. Hem de ser capaços de perdonar però no d'oblidar. Hi ha un ambient anterior a la guerra que va crear aquests odis i que no s'explica prou. Si hi ha una cosa que cal saber de la història és que cal saber-la bé.

Mestre de gairebé tres generacions. Què vol dir la paraula mestre?

quals no havia de ser. La Creu de Sant Jordi era per a la persona que ha fet un servei al país. Jo no sóc ningú per dir qui se la mereix, i per això no vaig acceptar ser ni del jurat ni formar part dels premis d'honor. Ara bé, si un fa la feina ben feta és perquè és el seu deure. Més que el premi o el càstig, el que per a mi és important és el deure, així com el reconeixement i l'afecte de les persones.

Amb la Creu de Sant Jordi correm el risc de prendre'ns-la a broma?

Sí, però això passa una mica amb totes les distincions. Expliquen el cas d'un home francès al qual li van preguntar: «A vostè el coneixen?» I ell va dir: «Molt, sóc l'únic que no té la Legió d'Honor.» S'ha de vigilar perquè, de vegades, creient que fas un bé la dones amb facilitat. Com en totes les coses, si no costen, no es valoren prou. Dit això, em sembla excel·lent que la tingui tothom que la vulgui tenir. El que em sap greu són aquelles persones que s'ho treballen, que hi insisteixen... Les coses no s'han de fer per temor o per premi, sinó que s'han de fer pel deure. El deure és la millor distinció que podem tenir i per a mi ha estat un gran estímul.

Llegint la seva biografia sorprenen totes les tecles que ha

El Vaticà insta els bisbes xinesos a explicar el que va passar a Chendge

El Papa demana als catòlics que defensin la fe fins i tot a costa de sacrificis

Zenit

Ciutat del Vaticà

Els bisbes implicats en l'ordenació episcopal il·legítima de Joseph Guo Jincal el mes de novembre passat han d'aclarir el que va passar davant del Vaticà i davant dels seus mateixos fidels per estroncar la ferida infligida a la unitat de l'Església. Així ho afirma el missatge fet públic pel Vaticà, en concloure la 4a Reunió Plenària de la Comissió per a l'Església catòlica a la Xina. Aquest missatge arriba després que les autoritats xineses obliguessin, a través de pressions, diversos bisbes a conferir l'ordenació episcopal al secretari de l'Associació Patriòtica, Joseph Guo Jincal, com a nou bisbe de Chendge, sense manament pontifici.

En conèixer la notícia, el Vaticà va fer públic un comunicat en què mostrava la consternació del Papa pel que havia passat. En aquell comunicat del 24 de novembre, s'anunciava l'aplicació de les penes canòniques adients (excomunió *latae sententiae*) a l'ordenat i als implicats, i fins i tot s'estudiava la possibilitat de declarar invàlida aquesta ordenació. Ara, en el missatge, la Comissió afirma que, «basant-se en les informacions i els testimonis rebuts no té raons per considerar-la invàlida, mentre que la considera greument il·legítima, perquè ha estat conferida sense el manament pontifici, i això fa també il·legítim l'exercici del ministeri». A més, la Comissió reconeix que aquest acte va tenir lloc després que els bisbes consagrants haguessin patit pressions.

Aquestes pressions i constriccions externes «poden fer que no s'incorri automàticament en l'excomunió», afirma el missatge. «Queda, però, una ferida, provocada al cos eclesial.» «Cada bisbe implicat, per tant, ha de donar explicacions a la Santa Seu i trobar la manera d'aclarir la seva pròpia postura als sacerdots i als fidels, i professar novament al Summe Pontífex, per ajudar-los

Els catòlics xinesos viuen la seva fe enmig de moltes dificultats.

a superar el seu patiment interior i per reparar l'escàndol exterior que s'ha causat», afegeix el missatge. El Vaticà afirma la seva proximitat als catòlics xinesos, i demana als sacerdots, a les persones consagrades i als fidels laics que «comprenguin les dificultats dels seus propis bisbes, els encoratgin, els donin suport amb la solidaritat i amb la pregària».

Pel que fa a la 8a Assemblea Nacional dels Representants Catòlics, que pretén regir l'Església a la Xina, el missatge recorda les paraules del Papa en la seva carta del 2007, on assenyalava que «la pretensió d'alguns organismes, que l'Estat ha volgut i que són aliens a l'estructura de l'Església, de posar-se per damunt dels bisbes mateixos i de dirigir la vida de la comunitat eclesial, no està d'acord amb la doctrina catòlica». De cara a l'elecció de futurs pastors per a les diòcesis que continuen vacants, el Vaticà desitja «que no hi hagi noves ferides a la comunitat eclesial», així com el seu desig de ser «completament lliure en el nomenament dels bisbes».

«De cara a l'elecció de futurs pastors per a les diòcesis que continuen vacants, el Vaticà desitja que no hi hagi noves ferides a la comunitat eclesial»

Rebuts pel Papa

En acabar la reunió, els membres de la Comissió van ser rebuts per Benet XVI. Durant aquella trobada, el Pontífex «va reconèixer el desig d'unitat amb la seu de Pere i amb l'Església universal que els fidels xinesos no deixen de manifestar, fins i tot enmig de moltes dificultats i afliccions». Segons el Papa, la fe de l'Església, exposada en el Catecisme de l'Església catòlica i que cal defensar fins i tot al preu de sacrificis, «és el fonament sobre el qual les comunitats catòliques a la Xina han de créixer en la unitat i en la comunió». El Bisbe de Roma va recordar al final de la trobada «la invitació urgent a tota l'Església a dedicar el dia 24 de maig, memòria litúrgica de la Mare de Déu, Auxili dels Cristians, a la pregària per l'Església a la Xina».

D'altra banda, la Comissió va constatar «el clima general de desorientació i d'ansietat pel futur, els sofriments d'algunes circumscripcions privades de pastors, les divisions internes en unes altres, la preocupació d'altres que no tenen personal ni prou mitjans per afrontar els fenòmens d'urbanització creixent i de despoblament de les àrees rurals». Juntament amb això, afirmen també la vitalitat de les comunitats cristianes i les seves obres caritatives, malgrat les dificultats. En aquest sentit, encoratgen els bisbes que treballin per la formació en la fe dels fidels, així com per la importància d'erigir, en la mesura que puguin, «allà on manquen i són necessaris, nous llocs de culte i d'educació en la fe».

També es refereix el missatge a «les dificultats que els seminaristes troben tant per als seus estudis a l'estranger com a la seva vida de seminari, tot valorant també exemples de valentia i paciència». Però, sobretot, les dificultats més grans es relacionen amb la unitat entre els fidels, i per superar-les, afirma el missatge, cal la pregària: «Es podran organitzar diverses iniciatives, que us ajudaran a renovar la vostra comunió de fe en Jesús Nostre Senyor i de fidelitat al Papa, perquè la unitat entre vosaltres sigui cada vegada més profunda i visible.»

Finalment, la Comissió va mostrar la seva satisfacció per la notícia que la diòcesi de Xangai pot iniciar la causa de beatificació de Pablo Xu Guangqi, que va ser deixeble del jesuïta Matteo Ricci.

Trobada de blocaires a Roma

Zenit / Ciutat del Vaticà

Els Consells Pontificis de la Cultura i de les Comunicacions Socials de la Santa Seu han convocat una trobada de blocaires a Roma el proper 2 de maig a la tarda. «Aquesta trobada té com a objectiu permetre un diàleg entre blocaires i representants de l'Església, compartir experiències dels qui treballen directament en aquest àmbit i comprendre més bé les necessitats d'aquesta comunitat», explica un comunicat de premsa emès pels organitzadors. «La trobada permetrà també presentar algunes de les iniciatives que l'Església està emprenent per entrar en contacte amb el món dels nous mitjans, tant a Roma com a altres llocs», afegeix la nota.

En els dos plafons previstos, diver-

sos relators presentaran uns quants aspectes decisius per a una discussió general oberta a tots els participants. En el primer plafó, cinc blocaires, representants de diverses àrees lingüístiques, tractaran respectivament un tema específic d'importància general. El segon plafó oferirà el testimoni de persones implicades en l'estratègia comunicativa de l'Església, les quals presentaran les seves experiències de treball amb els nous mitjans, així com les iniciatives per assegurar un compromís efectiu de l'Església amb el món blocaires.

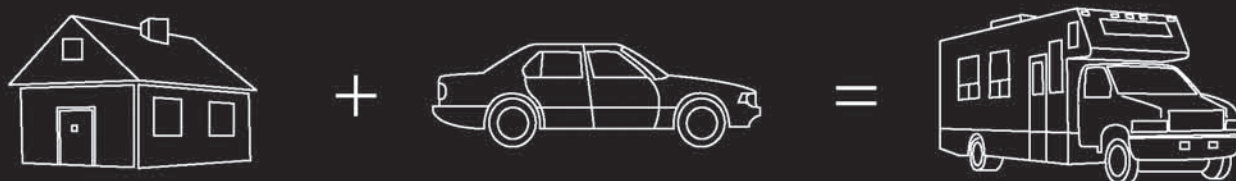
Entre els participants a la trobada hi haurà el cardenal Gianfranco Ravasi, president del Consell Pontifici de la Cultura; l'arquebisbe Claudio Celli, president del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials, i el

pare Federico Lombardi, director de l'Oficina d'Informació de la Santa Seu i Ràdio Vaticana.

En presentar la trobada, el cardenal Ravasi va reconèixer que «sabem que en general els blocaires són una mica provocadors». I es va preguntar: «Com és possible ignorar els blocaires? Són subjectes fonamentals de la nova comunicació.» Un aspecte important de la trobada serà la possibilitat d'establir contactes i intercanvis formals entre els participants per obrir en el futur nous escenaris d'interacció.

Tot i que la invitació està oberta a tots els blocaires, això no obstant els qui hi vulguin participar hauran de sol·licitar-ho enviant un correu electrònic a blogmeet@pccs.it, i afegir un link al respectiu blog.

¿y ahora?

DISEÑO + SOSTENIBILIDAD = W + W

W+W es el resultado de la ambición de Roca a la hora de incorporar soluciones nuevas, únicas e innovadoras en los espacios de baño. Una solución que combina diseño y sostenibilidad al unir el inodoro y el lavabo en una sola pieza. Su sorprendente diseño lo hace ideal para espacios reducidos, pero su gran aportación es la tecnología que permite reutilizar el agua usada en el lavabo para llenar la cisterna del inodoro. Un producto único que Roca ha hecho realidad.

Roca

THE LEADING GLOBAL
BATHROOM BRAND
www.roca.com

Costa d'Ivori

Crida angoixant dels salesians de Duekoue

Acullen a la parròquia prop de 25.000 refugiats

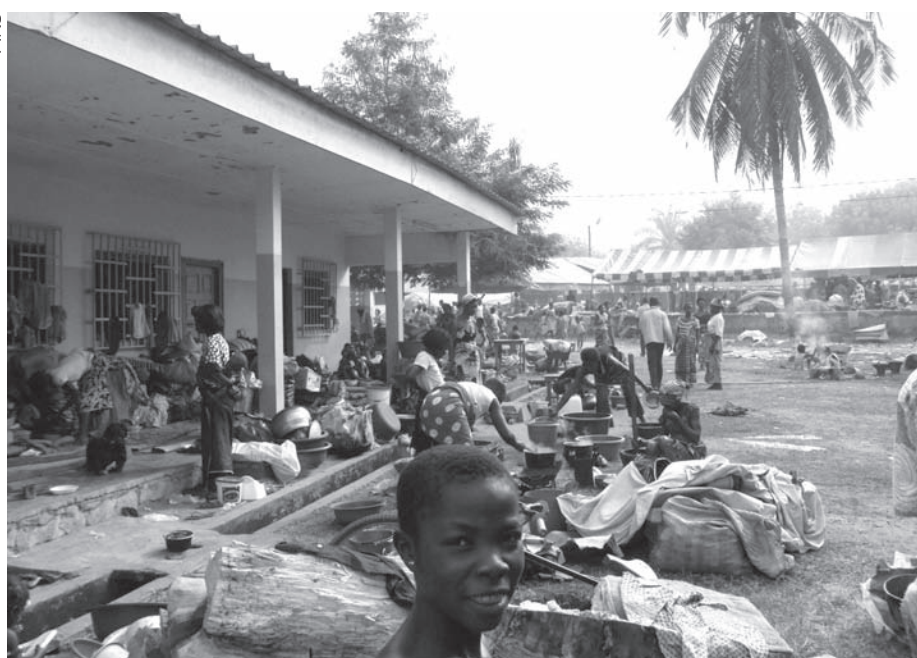
Redacció
Duekoue

La detenció de Laurent Gbagbo, el president sortint de Costa d'Ivori, no ha posat fi, ni de bon tros, a un conflicte que, com ja va advertir Mans Unides, ha causat un mal irreparable a la població civil ivoriana. Exemple d'això és la crida angoixant que fa a aquesta ONG des de la ciutat de Duekoue el pare Vicente, salesià, establert al país africà fa molts anys. A la parròquia que regenta juntament amb un altre company salesià, hi ha recollides ara per ara «unes 20 o 25 mil persones», que malviuen en unes condicions «impossibles de descriure».

L'assaltament a la ciutat, el 30 de març passat, per part dels rebels que donen suport al president electe Alassane Ouattara, va provocar una allau tan gran de refugiats, que va desbordar completament la capacitat d'assistència de la parròquia. «Els primers dies», explica el pare Vicente, «només vam poder fer alguna cosa pels infants. Els vam donar petites barres energètiques perquè poguessin menjar alguna cosa... Per a la resta no hi havia res». Cal recordar que al gener es va produir un primer atac al barri de Carrefour, en què es van cremar més de 400 cases, i que va dur més de 3.200 persones a refugiar-se a la parròquia.

El relat del missioner espanyol és estremidor: «Durant 4 o 5 dies vam estar sense aigua ni aliments. Milers de persones sense res per sobreviure.» Ara la situació s'ha normalitzat; hi ha sis hores diàries d'aigua (tres al matí i tres a la tarda) i algunes organitzacions

ANS

«En general, es pot dir que falta molt perquè la situació sigui mínimament normal»

humanitàries que reparteixen aliments. Però, amb la veu mig nuada pels sanglots, el pare Vicente fa una crida a ACNUR, l'Organització Internacional per als Migrants i altres organismes d'acció humanitària perquè facin alguna cosa per pal·liar la situació en què es troben aquestes persones. Cal urgentment un nou camp de refugiats perquè «no es pot tenir la gent en aquestes condicions».

«No entenem», diu en referència a algunes organitzacions, «la tendència a la burocratització. Vénen, miren i se'n van a estudiar la situació. I mentrestant, la gent viu literalment estirada sobre el fang i en la brutícia». Les latrines s'han desbordat i les condicions de sa-

lut pública i higiene no són, ni de bon tros, les desitjables. «I després parlem del còlera», adverteix. Els organismes internacionals que sí que hi són presents, com la Creu Roja o Metges Sense Fronteres «no donen l'abast». «Ens cal acció ja.»

El més important seria que aquestes persones poguessin tornar a casa seva, als seus poblats, però aquesta zona del país ha estat molt castigada pel conflicte recent i la gent té por. Es parla de detencions de joves i d'escaramusses dels diferents grups enfrontats. «En general, es pot dir que falta molt perquè la situació sigui mínimament normal.» Després de la detenció de Gbagbo n'hi ha que ho celebren i «altres continuen tancats amb por».

El pare Vicente desmenteix les notícies aparegudes recentment a internet i en alguns mitjans en les quals es parla de matances indiscriminades de cristians. «En aquests mesos, sobretot en els assaltaments del gener, de morts n'hi ha hagut, però no se'n sap la quantitat; probablement, més del que pensem...» Però aquests morts dels quals parla no han perdut la vida perquè professaven una o una altra religió sinó per odís ètnics, polítics o econòmics: «La religió, creiem, no hi té res a veure.» I per asseurens els qui s'amoïnen per ells explica: «Nosaltres estem tranquils. Bé de salut, tot i que esgotats.»

Finalment, el missioner dóna a conèixer les seves prioritats: «Ara, per a nosaltres és prioritari atendre aquests milers de persones. Després, els infants orfes i ancians seran els que més ens necessitaran.»

Pakistan

Nou cas de falses acusacions de blasfèmia

Fides / Faisalabad

Un cristià anomenat Arif Masih, de 40 anys, del poble de Chak Jhumra, al territori de Faisalabad, va ser arrestat el 5 d'abril per la policia local, acusat de blasfèmia. Ho ha comunicat la Comissió Justícia i Pau de la diòcesi de Faisalabad, i ha expressat la seva «profunda preocupació per un nou cas basat en acusacions falses». Segons l'informe policial, Arif ha estat acusat de trencar algunes pàgines de l'Alcorà i d'haver escrit cartes intimidatòries a uns quants musulmans per convertir-los al cristianisme. L'article de la llei sobre la blasfèmia citat per l'acusació és el 295 paràgraf C, que castiga l'insult o la profanació de l'Alcorà.

Arif Masih és ara a la presó, mentre que la policia s'ha desplegat per evitar que hi hagi manifestacions i protestes. Els cristians, però també uns quants musulmans que coneixen directament Arif, diuen que «és realment impossible que Arif hagi pogut cometre aquests actes d'ultratge», i expliquen que el cas està basat en acusacions falses. La família d'Arif, de fet, havia guanyat recentment un cas sobre la propietat d'un terreny i l'acusador d'Arif és membre de la família musulmana que ha perdut la disputa i per tant té la intenció de venjar-se.

La Masihi Foundation, que s'ocupa d'Àsia Bibia, la dona cristiana a la presó per blasfèmia, segueix de prop la situació i està disposada a oferir assistència jurídica i de protecció a la família d'Arif: «Aquest és un altre episodi evident d'abús de la llei sobre la blasfèmia, utilitzada per a venjances personals», ha assenyalat el director de la Fundació Haroon Barkat Masih.

Japó

L'Església agraeix la donació de la col·lecta del Dijous Sant

AICA / Sendai

Mons. Martin Tet-suo Hiraga, bisbe de Sendai, la diòcesi més afectada arran del terratrèmol i tsunami al Japó, ha expressat el seu profund agraïment envers el Vaticà, que va anunciar la donació de la col·lecta durant la Missa de la Cena del Senyor, que el Papa va celebrar el Dijous Sant, 21 d'abril. El Consell Pontifici Cor Unum va explicar

que la iniciativa vaticana vol tenir un valor paradigmàtic i encoratjar altres esglésies d'arreu del món a seguir-ne l'exemple, atesa l'emergència al Japó. Mons Hiraga ha donat veu als sentiments de la comunitat local tot dient: «Donem les gràcies al Sant Pare de cor. Acceptem aquest regal amb gran alegria», i recorda que «l'estimació i la proximitat del Papa són concrets, però és tota l'Església universal, també, la que està mostrant una gran solidaritat».

Youcat, un catecisme per als joves

Es distribuirà als participants de la JMJ de Madrid

Zenit

Ciutat del Vaticà

Una mena «d'obrecamins» al Catecisme de l'Església catòlica i al seu Compendi, i un instrument eficaç per a la nova evangelització. Així va definir el cardenal Stanislaw Rylko, president del Consell Pontifici per als Laics, el Youcat, el subsidi per als joves del qual es distribuiran 700.000 exemplars als participants en la XXVI Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) de Madrid. El text, presentat a Roma, pretén exposar la fe catòlica en el seu conjunt, tal com està continguda al Catecisme de l'Església catòlica del 1997, amb un llenguatge adaptat als joves.

Publicat en 17 idiomes, entre ells el xinès, Youcat ha estat escrit per un grup de teòlegs, sacerdots i professors de religió de llengua alemanya sota la responsabilitat de la Conferència Episcopal Austríaca, i té l'aprovació de les Conferències Episcopals Alemanya i Suïssa. Per a cada país hi ha previst un supervisor.

Per què aquest subsidi? «La urgència —va afirmar en roda de premsa el cardenal Christoph Schönborn, arquebisbe de Viena— neix del fet que els joves protagonistes d'aquest text pertanyen ja a una generació per a la qual el fet de ser cristià constitueix una elecció conscient.» Viuen, de fet, «en un context on representen una minoria i tenen, per això, una aproximació a la fe molt diferent a la de les nostres generacions, per a les quals era normal participar en la missa dominical». «Aquesta generació sap que necessita respondre a les preguntes dels seus coetanis», i promoure aquesta «raonabilitat de la fe a la qual fa referència Benet XVI».

Youcat està estructurat en 527 preguntes i respostes; com a conclusió de cada resposta, els números remeten a exposicions més en profunditat del Catecisme de l'Església catòlica. «Una decisió intel·ligent —comenta Rino Fisichella, president del Consell Pontifici per a la Promoció de la Nova Evangelització—, sobretot perquè pedagògicament permet compondre millor la síntesi necessària per conservar els continguts de forma breu i sintètica.» «Sentim des de fa anys —va afegir Mons. Fisichella— l'exigència d'arribar a "fórmules breus" de fe que puguin ser memoritzades de manera fàcil.» D'altra banda, «la història de les professions de fe mostra amb claredat que això va tenir lloc als inicis del cristianisme, i aquestes fórmules resten inalterades als textos sagrats».

Les edicions de Youcat tenen en compte factors relatius a cadascun dels contextos nacionals, per la qual cosa, a les parts centrals del volum, els joves trobaran el mateix text en les diverses llengües, mentre que les cites a les columnes al marge —preses de la Sagrada Escripura, d'escriptors, sants i doctors de la fe— així com les imatges podran reflectir les diverses cultures.

En l'elaboració del text hi ha col·laborat un grup de 50 joves, escollit entre els grups més representatius de

«No» als anticonceptius

El nou catecisme per a joves, publicat amb una introducció de Benet XVI, no està a favor dels anticonceptius, a diferència del que han anunciat fonts d'informació a internet, a partir d'una traducció errònia de la versió en italià. La mateixa traducció italiana de l'original alemany, que conté un error de traducció en una pregunta sobre la matèria (no en la resposta), aclareix la diferència entre el recurs als mètodes naturals de planificació natural de la família, i els artificials, i destaca els problemes morals que aquests últims plantegen. En el número 420, segons la traducció d'Ediciones Encuentro en espanyol, la pregunta diu: «Pot un matrimoni cristià fer servir mètodes de regulació de la natalitat?» En italià, en canvi, la pregunta es planteja de la següent manera: «Pot un matrimoni cristià fer servir mètodes anticonceptius?» Youcat respon: «Sí, un matrimoni cristià pot i ha d'actuar responsablement amb el do de poder donar la vida.» Més enllà d'aquest malentès provocat per la pregunta mal traduïda, la resta dels textos de Youcat superen els dubtes.

«Els joves protagonistes d'aquest text pertanyen ja a una generació per a la qual el fet de ser cristià constitueix una elecció conscient»

Y formada per les creus pintades per cadascun dels nois que han participat en el projecte: Y ve de *young*, *youth*, o fins i tot *you*. Així va néixer la coberta de Youcat.»

Una de les vicissituds del projecte ha estat la traducció italiana del text, que presentava una inexactitud en el número 420 dedicat als mètodes de regulació de la fertilitat, i no als «mètodes anticonceptius», com estava escrit: el subsidi va ser, malgrat tot, presentat a la premsa, amb la inserció d'una nota explicativa. «S'han produït també problemes a l'edició francesa —va advertir Schönborn— que sortirà amb retard com a conseqüència d'un error a propòsit de la relació amb les religions.» No és insòlit: «També amb el text del Catecisme de l'Església catòlica vam haver de fer moltes correccions —va afegir el cardenal Schönborn—; la Congregació per a la Doctrina de la Fe recopilarà les que s'assenyalin de mica en mica, i les correccions s'introduiran en pròximes edicions.»

Es corregirà també la referència a l'«eutanàsia passiva» (n. 382), tal com es va assenyalar als periodistes a la sala de premsa: «Eutanàsia passiva i eutanàsia activa —va afirmar Fisichella— són termes que ja no es fan servir i que no s'haurien de fer servir més. Cal ser el més precisos possible per evitar malentesos en temes delicats.»

SANTAmarta
ENFERMERAS

SANTA MARTA SERVICIOS ASISTENCIALES

Assistència en postoperatoris, malalts crònics, malalts temporals.

Companyia a gent gran, ajuda a domicili, desplaçament a la consulta mèdica.

Cura del nadó i nounat.

Servei en clíniques i cases particulars sense limitació horària.

Infermeres, auxiliars de clínica, puericultores, cuidadores/ors.

Tel. 932 453 758 / 932 315 227

«La litúrgia de Jerusalem sempre és pasqual, sempre està en camí»

Enrique Bermejo Cabrera, *o.f.m.*, expresident de la Comissió Litúrgica de la Custòdia de Terra Santa

Cristina Sánchez

Com viu l'Església catòlica llatina a Terra Santa la Setmana Santa? Quins trets fan especial la litúrgia de Jerusalem? El P. Enrique Bermejo, que ha estat president de la Comissió Litúrgica de la Custòdia de Terra Santa, ens convida a conèixer com es viu la Setmana Santa precisament on van tenir lloc els fets que celebrem els cristians arreu del món.

Coneixem el treball dels franciscans en la conservació dels Llocs Sants. I pel que fa a la litúrgia?

Als franciscans, a més de la conservació, restauració i millora dels Llocs Sants, els estan encomanades les responsabilitats referents a la litúrgia que s'hi celebra i això en virtut de l'encàrrec rebut de la Santa Seu. Pau VI després de la seva peregrinació a Terra Santa el 1964 enviava un commovedor telegrama als «estimats franciscans de Terra Santa», en el qual, entre altres coses, recordava les trobades que amb ells havia tingut en les seves acollidores cases i «en els santuaris que ells tenen el privilegi de custodiar i en els llocs on ells promouen el culte perenne en nom de l'Església catòlica». Coincidint amb l'aniversari de la mort de sant Ciril de Jerusalem, la Custòdia de Terra Santa va iniciar algunes renovacions en la litúrgia de la Quaresma i la Setmana Santa. La inicial la trobem en les Vigílies dominicals de Quaresma. Tenint en compte les reformes del Concili Vaticà II, es va fer una adaptació segons l'esquema de les vigílies de l'actual Litúrgia de les hores. Així, inspirant-nos en el text d'Egèria, recuperarem el sentit pasqual en llegir l'evangeli de la resurrecció per Quaresma.

Resurrecció per Quaresma?

És una particularitat de Jerusalem. Durant la Quaresma es llegeix l'evangeli de la resurrecció, mentre que en altres llocs es llegeixen els evangelis del diumenge. Quin altre evangeli pots llegir davant la tomba buida? A alguns liturgistes els va semblar una mica estrany cantar l'al·leluia en aquest context, però si la tomba crida «al·leluia», com la podem fer callar nosaltres?

Ha parlat dels textos d'Egèria.

Ha arribat fins a nosaltres un manuscrit d'aquesta pelegrina espanyola del segle IV que conté la narració del llarguíssim viatge on explica les seves experiències en visitar els Llocs Sants. A més, a la segona part fa una descripció prou detallada i precisa de la litúrgia que se celebra i viu a l'Església de Jerusalem del segle IV.

A l'hora d'escometre'n l'adaptació, aquests textos deuen haver estat tota una inspiració.

Evidentment. Egèria no sempre ens proporciona els textos, però sí que ens dóna la descripció de la litúrgia. És curiós comprovar la importància que tenia aquesta celebració a Jerusalem de la nit de dissabte a diumenge de tot l'any i també per Quaresma. La gent ho percebia com una cosa important i

inherent a la seva identitat. Diu Egèria que la gent anava «com per a Pasqua». Tant és així que s'anticipaven a l'hora de la celebració arribant quan encara estaven les portes de la basílica tancades i la gent s'amuntegava a l'entrada. Així que havien de tenir diaques i sacerdots per improvisar una oració, d'aquí neix una altra celebració d'espera. Avui dia en la mateixa circumstància es pot observar el mateix fenomen. Quan s'obren les portes entra tot el poble i, curiosament, en aquesta ocasió el bisbe ja és a dins esperant. No obstant això, en altres oficis el bisbe arriba a celebració començada, quan l'avisen, i després dóna la benedicció, per concloure. I en acabar els fidels s'acosten al bisbe per rebre'n la benedicció. Encara és natural aquí aquest contacte dels fidels i jerarquia en acabar les celebracions.

Quines altres fonts s'han treballat per a aquesta renovació?

A més d'Egèria, en el leccionari armeni del segle V trobem les lectures de les celebracions de les quals ens parla la nostra pelegrina, particularment de la Setmana Santa. També ens dóna la llista d'evangelis i de les lectures per a les catequesis, tant mistagògiques com prebaptismals, que coincideixen amb la catequesi de sant Ciril de Jerusalem.

El Sant Sepulcre està regit per l'*status quo* del 1853. Ha afectat això a l'hora de renovar la litúrgia?

L'*status quo* regeix les comunitats cristianes que oficien en el Sant Sepulcre. A més dels llatins o catòlics, gaudeixen de drets els grecs, armenis, coptes i siris. Per poder canviar els horaris o altres circumstàncies de les celebracions es requereix el consens dels catòlics (franciscans de la CTS), grecs i armenis. L'*status quo*, que afecta a més la basílica de la Nativitat a Betlem i la Tomba de la Verge, incideix en el moment de la celebració pel que fa a horaris, moviments, itineraris i a la manera d'execució, és a dir, en cant o simple lectura.

Pel que fa al tridu. Ha estat complicada la renovació?

Sí, en un sentit. Les estructures, tant

d'espai com temporals, van quedar reflectides en l'*status quo*. Immediatament, després del Vaticà II la Custòdia de Terra Santa va voler aplicar la nova litúrgia de la Setmana Santa, però no va ser possible a causa de l'*status quo*. Posteriorment, dins dels límits espai-temporals, s'ha actualitzat la litúrgia amb algunes particularitats. D'aquesta manera resplendeix, dins d'alguns límits, la litúrgia del Misteri pasqual en el mateix lloc del seu esdeveniment històric.

Parli'ns del Tridu Pasqual.

Dijous Sant celebrem la Missa del Sopar del Senyor segons el missal romà del 1975 (ara del 2002) i s'ha inclòs el lavatori dels peus en la missa que abans es feia a l'horabaixa. A la tarda tenim l'*Officium comitatus Domini*, o Ofici d'acompanyament del Senyor. Això en el Sant Sepulcre, perquè al mateix temps es realitza un pelegrinatge al Cenacle, per recordar allà el Sopar del Senyor. La celebració de la Passió del Senyor se celebra al Calvari, amb els problemes d'espai que això genera, ja que és un lloc molt reduït. I això ho ha d'entendre la gent: l'estretor de l'espai limita els moviments i, de vegades, crea confusió amb les celebracions d'altres ritus. Però al cap i a la fi, estem tots lloant Déu a la manera pròpia de cada ritu.

Seguim. Dissabte Sant. Ens preparem per a la resurrecció.

S'ha adoptat, naturalment, la litúrgia del missal de Pau VI amb algunes particularitats, ja que no podem oblidar que som al Sant Sepulcre. L'encesa de les brases per a l'encensació es fa a la porta de la basílica. Però el ciri no s'encén a la porta de la basílica com abans, sinó de la llum que es treu de dins de la tomba. Egèria refereix, quan descriu el lluernari, que un llum crema dia i nit dins la tomba i d'aquesta llum s'encenen totes

les espelmes i llums de fora. Així també, d'aquesta llum, s'encén el ciri pasqual, que significa Crist llum. Crist amb la seva llum ens banya d'esplendor i d'alegria pasqual. Els orientals porten als seus països la flama del Foc Sant que surt de la Tomba el Dissabte Sant. I els cristians de Jerusalem distribueixen la llum pasqual pels carrers de la ciutat vella.

Diumenge?

Pel que fa al Diumenge de Resurrecció no s'ha canviat res. Després de la celebració de l'Eucaristia pasqual se segueix amb la processó, anunciant els quatre evangelis de la resurrecció al voltant de la Tomba, que és com anunciar la resurrecció de Crist a tot el món, als quatre punts cardinals. En aquest punt la litúrgia és semblant, encara que de manera diferent, a la dels grecs ortodoxos. Aquests anuncien l'evangeli en totes les llengües el diumenge de pasqua.

Durant el Tridu Pasqual cada capvespre hi ha oficis. En què consisteixen?

Com abans de la reforma se segueixen celebrant els oficis del Tridu Pasqual al Sant Sepulcre, davant la Tomba a primera hora de l'horabaixa. Aquestes celebracions rememoren el Misteri pasqual realitzat aquí en aquests dies per nostre Senyor Jesucrist. S'han inspirat en els antics documents litúrgics de Jerusalem; del leccionari armeni i georgià les lectures i els salms. En aquest ofici es llegien els salms i s'apagava una espelma cada vegada que es recitava un salm. Ara, però, els oficis s'inicien amb la llum i les espelmes es van extingint naturalment. Són les espelmes del Tenebrari les que indiquen presència catòlica en el Sant Sepulcre.

Quina és la particularitat de la Setmana Santa a Jerusalem?

La particularitat és que la celebrem en els llocs dels quals parlen les lectures de la litúrgia. La Pasqua és preparada per la Quaresma. I és que la Quaresma, aquí a Jerusalem, és un temps pasqual. Egèria l'anomenava «les festes», perquè té una direcció cap a Pasqua. Per Pasqua se celebra la mort i resurrecció i tots els llocs tenen sentit, perquè tots

es relacionen entre si en el moviment litúrgic d'anar d'un a un altre. A més, la litúrgia de Jerusalem sempre és pasqual, sempre està en camí, és processional. Quan el bisbe es mou, és la comunitat la que es mou,

la qui l'acompanya. És una litúrgia optimista.

El cas és que la litúrgia de Jerusalem, al llarg dels segles, ha servit d'exemple per a moltes altres.

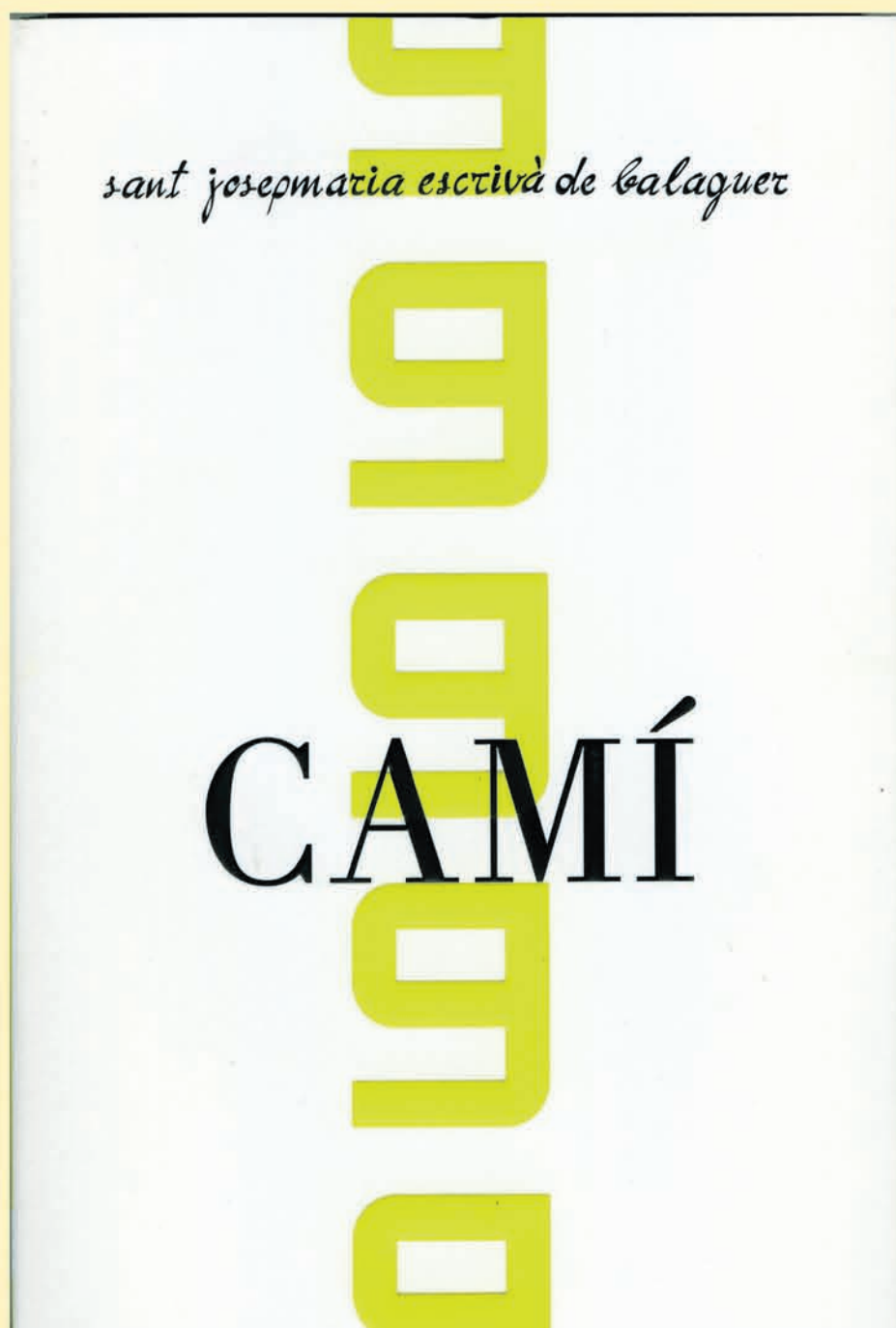
Sí, per exemple el ritu de la veneració de la relíquia de la creu que es feia el Divendres Sant en el *Post crucem* ha estat adoptat pel ritu romà. La litúrgia de Jerusalem també va influir en el ritu hispànic, ambrosià i en totes les litúrgies. També els benedictins segueixen l'ús de Jerusalem en ser proclamat per l'abat l'evangeli de la resurrecció a la matinada del diumenge.

Podríem parlar d'una nova litúrgia ecumènica?

Ecumènica en el sentit que alguns trets són comuns a totes les litúrgies, i romana perquè és la litúrgia que segueix la Custòdia de Terra Santa a tot el món i en els Llocs Sants. Però, és clar, no és una nova litúrgia.

«La Quaresma, aquí a Jerusalem, és un temps pasqual»

EDITORIAL ALBADA

VUITENA edició catalana. D'aquest llibre se n'han fet 442 edicions, amb un tiratge aproximat de 4.700.000 exemplars en 51 idiomes diversos.

Preu de venda al públic 11€

Llibreries on es poden adquirir obres d'Albada:

BARCELONA : GARBÍ, Vía Augusta, 9 -GARBÍ UIC, Inmaculada,22 - GARBÍ IESE, Av Pearson, 21 - CLARET, Roger de Llúria, 5 -
BALMES, Durán i Bas, 11 - CANALES, Fabra i Puig, 1-3 - ABACUS, Córcega, 271 -PAPERS I LLIBRES PLATÓN,Balmes, 320 -ÀNGELUS, Valencia, 216
BADALONA: MARTÍNEZ, Arnus, 25 - DUATIS, Francisco Planas i Casals, 40 - SALTA MARTÍ LLIBRES, Canonge Varanera, 78 -
FRAGA: BADIA, Av De Aragón, 1
GIRONA: EMPÚRIES, Álvarez de Castro, 6 - DIOCESANA, Plaça del Vi, 2 - GELI, ARGENTERIA, 18
HUESCA: PAPE-IDEA, Calvario, 28 Monson
HOSPITALET: MONTSE, Plaça Francesc Macià, 1
LA GARRIGA: LA TALAIA, Can Xic Corder, 23
LLEIDA: CACELLES, Mayor. 46- RAMÓN LLULL, La Palma, 9 - COMPANY CENTRE,Lluís Companys, 4 - SERRA, Davant, 33 -
MATARÓ: MONTSE, Bisbe Iruita, 2 (Almacelles)- ALFEREZ ORÓ, Mayor (Torres de S.), 15
MOLLERUSA: ROBAFAVES, Nou, 9
PALMA DE MALLORCA: DALMASES, Verdaguer, 5
PAMPLONA: SAN PABLO, San Miguel,66
RUBI: UNIVERSITARIA, Sancho el Fuerte, 24
SABADELL: L'OMBRA, Pere Esmendia, 21 -FARELL, Josep Saltó i Carreras, 17-19- GRÁFRICAS VENTURA, San Pedro, 32
SANT CUGAT: PAES, Av Concordia, 67 - TÉCNICA, Tres creus, 65-73
SANT QUIRSE DEL VALLÉS: EL CELLER DELS LLIBRES, Rambla del Celler, 25 - GARBÍ SANT CUGAT, Hospital General de Catalunya ,Gomera s/n- ALEXANDRIA, C/
SEVILLA: de Villà , 10 - XANFRÀ, Rambla del Celler, 97
TARRAGONA: TARSIS, Av Luis de Morales, 1
TERRASSA: ROSA MARTÍ ESCRIVÀ, Bon aire, 8
TORDERA: CAU PLE DE LLETRES, Cremat, 15 - CINTA, Ample, 95-97 - GRAFOS, Camí Fondo, 24 - LLETRES I PUNT, Prat de la Riba, 79
VILANOVA I LA GELTRÚ: TORDERA,alcalde Vendrell s/n
LA MOLASA, Sant Gervasi, 36

EDITORIAL ALBADA, S.L
Plaça Freixa i Argemí, 8-4t.2n
08224 Terrassa (Spain)
Tel. 93 735 07 52 / 609 07 08 54
Fax 93 735 13 45
mariana@editorialalbada.com
www.editorialalbada.com
Mariana Granillo Casas

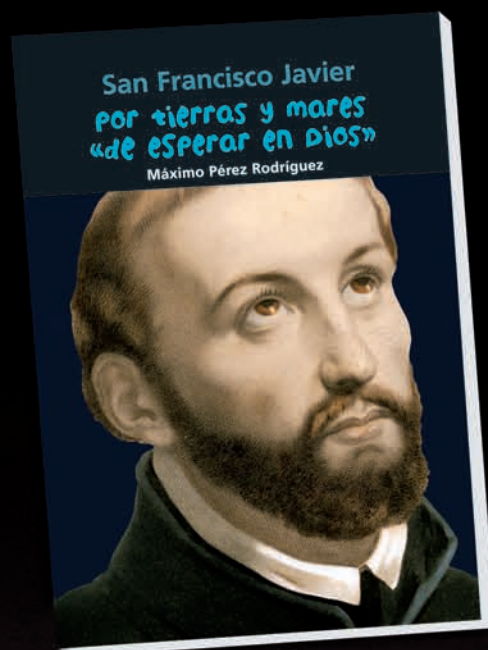
Nuevos títulos de la colección

biografía joven

El hijo del trueno (San Juan de Betsaida)

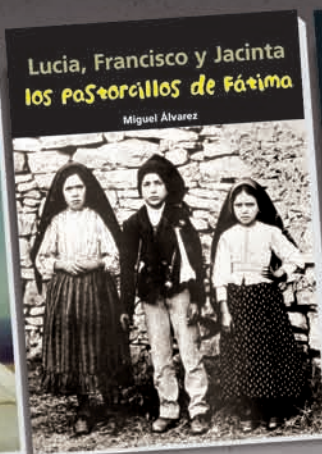
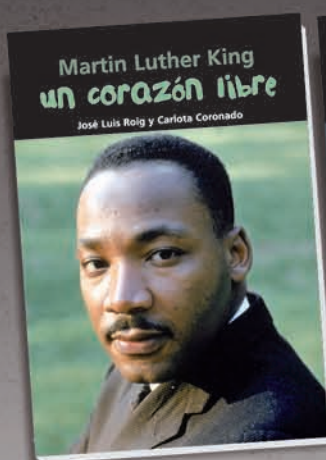
Siglo I. Juan nace en Betsaida, cerca del río Jordán. Como discípulo de Juan el Bautista conoce a Jesús y comienza su gran amistad con él, que no terminará jamás. Poco después, el Señor le llama a formar parte del grupo de los doce Apóstoles. Juan es el único apóstol que le acompaña hasta el Calvario y el primero en reconocerle después de haber resucitado.

Por tierras y mares de esperar en Dios (San Francisco Javier)

Francisco nace en 1506 en Navarra y muere en China en 1552, agotado tras diez años de febril actividad como misionero. Sus itinerarios, una muestra de superación y valentía, responden a su decisión de ayudar al prójimo en la más profunda de sus necesidades y carencias, que era el desconocimiento de Dios y de su enviado Jesucristo.

Otros títulos de la colección

incluye cuaderno documental

Casals

www.editorialcasals.com

Madrid

Càritas Pakistan rendeix comptes a Madrid per l'ajuda prestada

Redacció
Madrid

Mons. Joseph Coutts, bisbe de Faisalabad i director de Càritas Pakistan; Anila J. Gill, secretari nacional d'aquesta Càritas, i Eric Franklin Dayal, coordinador per a la Gestió de Desastres, han passat recentment per Madrid per rendir comptes a l'opinió pública espanyola sobre els objectius aconseguits per la xarxa Càritas en aquest país asiàtic dins de l'ambició pla de resposta a l'emergència causada per les terribles inundacions que, al mes d'agost passat, van devastar bona part del país, i van provocar milers de víctimes i milions d'afectats.

Gràcies a aquest pla de resposta a l'emergència ha estat possible distribuir ajuda de primera necessitat a prop de 250.000 persones, a més de proporcionar ajuda mèdica d'urgència a 62.000 damnificats més.

Aquesta operació humanitària, que s'ha dut a terme a les diòcesis de Hyderabad, Quetta, Multan, Rawalpindi, Lahore i Karachi, ha comptat amb el suport financer de Càritas espanyola, que fins ara ha aportat un total de 200.000 euros. «La nostra acció ha estat oberta a tots els

Càritas

damnificats, independentment de la seva confessió», va explicar Mons. Coutts, un criteri de solidaritat d'especial significat en un país com ara el Pakistan, on els cristians representen només el 2% d'un país de 185 milions de persones majoritàriament musulmanes.

A més d'agrair a Càritas espanyola l'estreta col·laboració prestada en aquesta emergència, els responsables

de Càritas Pakistan van arribar a Madrid per explicar també els objectius de l'imminent pla de rehabilitació i reconstrucció, i que té previst proporcionar durant els pròxims dos anys habitatge, atenció sanitària i mitjans de vida a prop de 19.000 persones. Aquesta fase, que compta amb un pressupost proper als 7 milions d'euros, serà finançada amb les aportacions de Càritas espanyola i

d'altres Càritas donants.

Un dels temes que van plantejar els responsables de Càritas Pakistan és la delicada situació que viu el país com a conseqüència de la violència extremista exercida per algunes minories religioses contra la comunitats no musulmanes. En aquest sentit, Mons. Coutts va voler deixar constància del prestigi del que gaudeix Càritas al país: «Som ben coneguts i la nostra tasca és apreciada per tothom, especialment a partir del treball a favor de les víctimes que vam dur a terme després del terratrèmol del Caixmir del 2005, la qual cosa ens permet treballar freqüentment amb les autoritats locals i amb l'exèrcit, que té un paper decisiu a l'hora de permetre el repartiment de l'ajuda a les comunitats que han quedat aïllades a les zones menys accessibles.»

El bisbe de Faisalabad va instar també la Unió Europea a «adoptar una postura més decidida a l'hora de defensar la llibertat religiosa i els drets de les minories, ja que no és només el Pakistan qui pateix aquest problema».

I pel que fa al nomenament recent com a assessor especial del president del país del germà de Shahbaz Bhatti, el ministre de Minories assassinat al març, Mons. Coutts va assenyalar que aquesta decisió suposa una voluntat per part del Govern de «refermar el treball a favor de la tolerància entre les diverses confessions i del diàleg interreligiós que va caracteritzar la trajectòria pública del difunt, una persona honrada i sensible, respectada per tothom».

1a edició: gener 2011
2a edició: abril 2011

«Aquest llibre recull les memòries d'una vida ben plena en la qual s'agermanen les seves vivències i treballs, com a fill —és emocionant tot el que ens explica del seu afecte filial envers els seus pares—, com a escriptor, com a professor del Seminari Menor de la Conreria, com a responsable de càrrecs pastorals d'àmbit diocesà i, sobretot, com a rector de diverses parròquies de Gràcia: Sant Joan, Corpus Christi i Sant Miquel dels Sants...»

«Per les pàgines d'aquest llibre de Mn. Tort hi passa la vida d'aquest prevere, però també —encara que de vegades sigui com un rerefons— hi és present la vida de la nostra diòcesi amb els homes que l'han marcat més i amb els esdeveniments que romanen en la memòria col·lectiva de la diòcesi.»

J. P. Butlletí de l'Arquebisbat de Barcelona, febrer del 2011

RIFER ROCAFER

CAMPANES RELLOTGES MEGAFONIA

Bon Sant Jordi i bona Pasqua!

DELEGACIÓ GIRONA:

C/Canonge Dorca 37
17005 Girona
972.22.01.55 Fax: 872.033.718
info@rifersl.com

DELEGACIÓ BARCELONA:

C/Llull 321, edifici cinc 22@
08019 Barcelona
Tel i fax: 93.311.72.01
info@rocafer.com

DELEGACIÓ TERRASSA:

Tel.F.616.90.90.01

Punt de vista

Joaquim Erra MasDirector de la Cúria Provincial
Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu

Les retallades a debat: sanitat

Fer una reflexió sobre l'afectació de les mesures econòmiques en el model de Salut, ens porta a fer algunes consideracions prèvies.

En primer lloc, tenir present que estem immersos en un tema que no està tancat. S'han donat les principals línies d'intervenció, i es va plantejar que l'impacte s'analitzaria de manera concreta a cada territori sanitari i es tindria en compte les circumstàncies de cada lloc i de cada centre prestador de serveis.

Una altra consideració és atansar-nos a aquesta realitat difícil amb respecte i amb delicadesa. Tota argumentació que no sigui avalada amb fonamentació i dades objectives, ens pot portar a un debat sense sentit. Disposem d'un model d'atenció sanitària pública que té prestigi i és referència per a molts. Tenim un seguit de fortalises per les quals hem de seguir vetllant, amb tot, no podem estancar-nos i no actuar quan l'entorn econòmic, social i també científic, canvia amb una gran rapidesa i de vegades amb incertesa.

En aquests moments ens plantejgen la inviabilitat econòmica d'allò que valorem i que gaudim, i a partir d'aquí sorgeix l'interrogant: què hem de fer per mantenir-ho? Fa temps que es diu que garantir-ho tot, a tothom i amb immediatesa, és una aspiració massa utòpica i poc reconciliable amb el nivell econòmic actual. Tenim tot el dret a seguir perseguint el millor per a les persones, però haurem de tenir en compte que això es fa amb uns recursos que són limitats, i on des de les institucions eclesials, haurem de vetllar per tal que els grups més desfavorits no en quedin exclosos.

El plantejament pressupostari que s'ha presentat té un aspecte clau: és possible aplicar aquestes

mesures de reducció del dèficit sense que afectin les prestacions essencials, incrementin llistes d'espera en temes importants i empitjorin les condicions laborals dels professionals de la salut? Ens trobem ara en l'inici i caldrà fer l'esforç per tal que entre tots fem possible dur a terme el procés de la manera més raonable i justa possible.

Un tema bàsic és intuir on situar el temps de recuperació del sistema. Si parlem d'unes mesures excepcionals d'aquest exercici és una cosa, si parlem de dos o tres anys ja és una altra, i per tant serà necessari que s'esclareixi el marc del finançament de Catalunya per poder-nos situar correctament.

Si les coses avancen en el sentit que s'està plantejant, caldrà vetllar per tots aquells programes que atenen persones amb més dificultats. Si no hi ha variacions importants, i sembla que hi ha pocs recursos per tal que es donin, haurem de pensar alternatives per poder seguir oferint una atenció qualitativa, per tal de destriar aquelles prestacions que són essencials de les que són més prescindibles.

Una altra afectació és la referent als llocs de treball. Ens tocarà a cada institució veure la possibilitat de mantenir el màxim de llocs de treball. Aquí hi fa un

paper important el compromís col·lectiu, les aportacions dels grups sindicals i la solidaritat entre els professionals.

Per acabar, cal fer una crida als responsables del sistema sanitari per tal que escoltin a tots els qui es demana fer l'esforç per projectar un model sostenible i de futur. Amb esforç i constància hem de seguir treballant responsablement per la salut i per la cura de les persones.

Saber escoltar

Joan Guiteras i VilanovaDegà del Capítol Catedral
de Barcelona

El Crist somrient

Dom Leclercq, monjo de l'abadia de Clervaux (Luxemburg), té un interessant llibre sobre com era entesa, a l'edat mitjana, la figura de Crist. Una obra especialitzada, però molt interessant. Explica, en les darreres pàgines, les característiques de la idea i la imatge del Senyor en la tradició monàstica medieval.

Crist és presentat, en aquesta època, amb un equilibri entre tots els aspectes del seu misteri. Això és: la divinitat i la humanitat, la glòria i la humiliació voluntària. Hom mostrava, ensems, la pau que dominava en el Senyor i la que Ell introduïa en els seus fidels. Els textos i les imatges confirmen aquestes afirmacions.

A l'Orient, havia dominat, des de l'antigor, la representació del Senyor totpoderós, revestit de la glòria que posseïa des de tota l'eternitat, en la qual regna des de la Resurrecció. A l'Occident, pels voltants del segle XII, Jesucrist és mostrat, en determinats períodes, quasi només «en els moments

dolorosos de la seva vida terrenal, amb el rostre i el cos d'un torturat».

Dos tipus d'imatge, a l'alta edat mitjana, quasi de manera única. Tanmateix, hi ha una escultura cistercenca del segle XII molt interessant. És un magnífic Crucifix somrient. Es troba a l'abadia de Lérins. Una vertadera glossa del misteri pasqual. Una síntesi. «Jesús, a la creu, té els ulls tancats; apareix, al seu front, el triangle trinitari, mostra de la seva divinitat. L'home-Déu, triomfador de la mort, expressa, amb un somriure plàcid i misteriós, la bretxa oberta cap a la llum benaurada.»

Un monjo, davant d'aquesta imatge, escriu: «Que brilli sobre nosaltres, Senyor, la llum del vostre rostre. Tant en les tristeses com en les alegries, aquest rostre, en si mateix, és plàcid i serè... Es mostra als justos somrient i animador; clement i benèvol als pecadors. Fixeu, doncs, les vostres mirades, germans meus, en el rostre serè d'aquest rei. «La cara afable del rei és auguri de vida, com pluja primaveral és el seu favor.»»

«La seva mirada es fixà sobre el primer home i, immediatament, s'animà i respirà per a la vida; es girà cap a Pere i, immediatament, se sentí afligit i respirà amb l'esperança del perdó. En efecte, així que el Senyor es girà cap a Pere, aquest rebé, de la seva mirada, tan benèvola i clement, «una pluja de primavera, la de les llàgrimes després del pecat.»»

Aquestes reflexions permeten cantar l'al·leluia de la Pasqua!

A propòsit de...

P-J Ynaraja Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Complement, o no? Trobada dominical (9)

Aparentment, la setmana passada vaig concloure els meus comentaris sobre la Litúrgia de Paraula en la Trobada dominical. Amb les lectures bíbliques de l'Antic Testament o Nou, el salm responsorial i la proclamació de l'evangeli, hauria d'haver acabat tot. En realitat, no és així. L'homilia és un complement, obligatori en diumenges i solemnitats. Els textos bíblics tenien uns primers destinataris, de trets personals i ambientació social molt diferent de la nostra, que cal explicar. Cal afegir les referències geogràfiques o els moments històrics en què estan encaixades, etc. Calen certs detalls, perquè el text s'entengui. El mateix Papa, en la seva exhortació apostòlica, reconeix l'expressió «cinquè evangeli», per referir-se a Terra Santa.

Però, la majoria de vegades cal actualitzar el missatge a la realitat de la comunitat. Com a Troia! S'estén en comentaris que allarguen la litúrgia. Els fidels es queixen de l'aplicació que fa i sovint acusen que són referències polítiques o manies personals.

Pel que fa a la durada, la cosa ve de lluny. Als Fets dels Apòstols s'explica: «El diumenge ens vam reunir per partir el pa. Pau, que havia d'anar-se'n l'endemà, els adreçava la paraula i va allargar la predicació fins a mitjanit... Un noi que es deia Èutic seia a la finestra mort de son. Com que Pau es va allargar molt, la son el va vèncer i va caure daltabaix des del tercer pis... Pau va baixar, es va estirar al damunt del noi i, tot abraçant-lo, digué: «Assereneu-vos, que el noi viu.» Pau se'n tornà a dalt, partí el pa i en menjà. Després va continuar la conversa força estona, fins a trenc d'alba» (20,7). Ja sé que sant Pau no va ser sant precisament per haver allargat la seva homilia. Però aquest fet casual, Déu va voler que quedés consignat en la seva Revelació. Per alguna cosa deu ser. Recordeu que les estadístiques diuen que l'assistència a missa és directament proporcional a la seva durada. Es pot celebrar missa en 20 minuts i, qui ho faci, al principi pot gaudir de molta assistència, però, a poc a poc, disminuirà. Les celebracions del bisbe Romero, per esmentar un cas emblemàtic, no es caracteritzaven precisament ni per la seva rapidesa ni perquè els seus comentaris fossin insulsos. És un acte ministerial i profètic. Aquesta és la grandesa i la responsabilitat de l'homilia.

Com a coronament d'un esdeveniment, en els dies importants, proclamem el *Credo*. No es tracta d'un text qualsevol, és una afirmació solemne de fe, ufana i comprometedora. Quan vaig arribar al cim del Sinaí, en la meua segona pujada, vam cantar entusiasmat aquesta professió de fe. Se'ns va posar la pell de gallina mentre ho fèiem. Va passar el mateix quan, amb ocasió de la inauguració de la basílica de la Sagrada Família a Barcelona, presidida pel Papa, la comunitat, majoritàriament catalana, va entonar el *Credo*, amb la melodia molt apreciada i coneguda de Mn. Romeu, incorporada al patrimoni religiós-cultural del país. Ha de revestir tanta sinceritat, que, qui no sigui creient, no la reciti. M'ho va advertir un dia un jove després de la Vetlla Pasqual: «No sé si t'has adonat que jo he estat en silenci, quan vosaltres deïeu *crec*.»

La «pregària dels fidels», pregària que no es pot ometre els diumenges i en les solemnitats, s'ha d'inspirar en la del Divendres Sant. Fugint d'exaltacions i petiteses.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Tendresa entre reixes

De la mateixa manera que altres persones col·leccionen coses interessants o almenys que, per la seva quantitat, acaben sent interessants en esdevenir una col·lecció, a mi m'agradaria guardar en un àlbum totes aquelles coses en què es demostra la bondat de les persones. Seria com un *Caso* —aquell diari que recollia delictes— però a l'inrevés. Si els informatius, en comptes de presentar-nos sempre en grans dosis la part negativa de la nostra societat, ens fessin cinc cèntims cada dia d'aquells detalls que fan la vida més agradable i que segur que n'hi ha molts, potser seríem tots més optimistes i, fins i tot, més bons.

A mi m'agrada recollir aquestes bones notícies i procuro estar molt atenta per descobrir-les en la gent que m'envolta. Aquesta setmana me n'ha admirat una de la qual us vull parlar.

Arribo a la presó i em dirigeixo a un mòdul que no té gaire bona fama. Els interns hi són per delictes que la gent odia. Però també en llocs com aquest es pot trobar de vegades detalls d'un bon cor.

El meu amic m'ho explicava com la cosa més natural, però jo vaig admirar-ne l'actuació i li ho vaig dir perquè sé que necessita una bona dosi d'autoestima. Sempre la té molt baixa.

Acabava d'arribar al mòdul un home ancià i una mica impedit. Camina amb crosses i amb dificultat. El meu amic es va adonar que ho tindria difícil per compartir cel·la amb qualsevol company. Se li va acostar i li va preguntar si ja n'hi havien assignat una. Ell li va contestar que encara no li havien dit res.

Aleshores el meu amic es va dirigir al funcionari i va parlar amb ell. Li va dir, senzillament, que s'oferia per compartir cel·la amb ell per poder-lo ajudar.

Ara se sent feliç perquè cada dia pot fer una obra bona sense necessitat de sortir del seu mòdul, ni del seu *xabolo*. És una tasca diària que l'omple de satisfacció i el fa sentir-se útil. «Li he deixat el llit de baix de la llitera i l'ajudo a ajupir-se. Al matí, com que és sord, l'aviso perquè es llevi a temps i l'ajudo a fer-ho. Com que no tenim una dutxa apropiada com a les residències de gent gran, m'he inventat una manera de poder-lo rentar. Poso una cadira a la dutxa, ompló un cubell d'aigua, ni gaire freda ni gaire calenta, i l'ensabono i li tiro l'aigua per sobre. Li rento la roba perquè se la canviï i el tinc com un rei. Ara, quan em vénen a veure els meus pares, els dic que, si em porten alguna cosa, també ho facin per a l'avi a qui ningú no ve a veure.»

Quan em va explicar tot això em vaig emocionar, de debò, i vaig pensar que, fins i tot, a la presó, i en mòduls com aquest, es poden trobar obres bones secretes. Vaig recordar les paraules de Jesús: «El meu Pare, que veu el que és amagat, t'ho premiarà.»

Zoom

Eduard Brufau

Sergey Ponomarev (AP)

La diada de Sant Jordi, que enguany coincideix amb Dissabte Sant, ha estat declarada per la Generalitat de Catalunya jornada de Solidaritat amb el poble japonès. És un gest ple de simbolisme en què els catalans ens farem més propers al patiment causat pel devastador tsunami de l'11 de març passat. Més d'un mes després de la catàstrofe hi ha gairebé 15.000 morts, 300.000 damnificats i l'amenaça nuclear de la central de Fukushima encara per resoldre.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

La Bíblia

Petit Palau, 6 d'abril. Acte de presentació d'una nova edició en català de la Bíblia, a preu popular. Des de la meua butaca, sentia com creients i agnòstics expressaven la importància que donaven a la Bíblia en un acte de gran rellevància intel·lectual i humana. Una mostra singular de l'anomenat Atri dels gentils, un espai comú per debatre i dialogar temes en actituds de recerca i sense prejudicis excloents.

Mentre acollia cada intervenció, se'm va ocórrer preguntar-me sobre què diria jo si algú m'hagués demanat de donar el meu testimoni. Esbosso, a continuació, la meua resposta.

Primer, en la meua infància i adolescència la Bíblia no era un llibre a l'abast de tothom. La rellevància que li donaven els protestants creava reserves per part dels catòlics. La por d'interpretacions equivocades podia posar en risc l'ortodòxia. Les pàgines escabroses de l'Antic Testament no resultaven gaire edificants. Amb tot, quan vaig tenir a les mans el llibre dels quatre evangelis i els vaig començar a llegir, vaig quedar profundament fascinat pel text i, especialment, per la figura de Jesús. Segon, vaig tenir l'oportunitat d'estudiar Teologia a Roma. Vaig triar l'especialitat en Bíblia. Les classes a la Universitat Gregoriana i al Pontifici Institut Bíblic eren una delícia. Desentranyar els textos, explicar-los detalladament, recórrer a la terminologia original... m'obria un horitzó cultural i un món de continguts excepcionals. En les hores d'estudi, es barrejaven els aspectes intel·lectuals i afectius. Del cap es baixava al cor i a les entranyes. La meua tesina sobre la (filiació adoptiva), paraula que apareix cinc vegades al Nou Testament, va representar un repte apassionant. Ugo Vanni em va dirigir el treball.

Tercer, em fascina la mena de presència de Déu, el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que es revela a través dels esdeveniments de la història, de la vida de les persones. No es tracta d'un text, escrit al dictat de cap àngel, com s'afirma de l'Alcorà. A la Bíblia, hi ha tota mena de situacions. No hi ha cap replec humà que no s'hagi il·luminat. Llums i ombres, gràcia i pecat, pau i guerra, vida i mort... sense excepcions. Déu es cola en els intersticis de les biografies i dels fets socials per parlar al cor de cadascú.

Quart, la Bíblia és una biblioteca integrada per 72 llibres i múltiples gèneres literaris. Tot aquest conjunt divers i desigual constitueix una clau d'interpretació universal. Em permet trobar el sentit de la meua vida, de les coses, dels esdeveniments de la història. M'interpel·la a fons a partir de la seva proposta de valors. Em parla sobre l'home i sobre la dona. Escric mensualment en una revista italiana un breu comentari per llegir el text des d'una perspectiva psicològica i espiritual per a lectors que s'obren a una nova comprensió d'ells mateixos i de la seva vida. Hi ha més perspectives: econòmica, política, social...

Cinquè, les lectures de la missa diària m'ofereixen estímuls quotidians per sentir la Paraula de Déu. Gaudeixo amb les narracions, amb les pàgines poètiques, amb els salms, amb els passatges apocalíptics, amb les cartes, amb els textos sapiencials, amb les pàgines sobre la creació, amb les diatribes dels profetes, amb els avatars de les primeres comunitats... Tot em parla de la vida i de Déu. Però, sobretot, Jesús de Natzaret, el Crist, representa el cim i la major font d'inspiració. Ressonen les seves paraules: «Vosaltres sou els meus amics» (Jn 15,14).

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Des del monestir

Al servei del nostre poble

És el títol del darrer document dels bisbes de Catalunya. No pretenc analitzar-ne el contingut. Ja ha estat fet, i a mi no em pertoca. M'aturo en el títol. Em sembla una definició magnífica de l'Església, i em fa bé saber que és la paraula dels nostres pastors.

Servei i poble. Dues paraules amb què l'Església, la comunitat dels deixebles de Jesús, es diu, s'explica a si mateixa, fidel a les seves arrels. Dues paraules de l'àmbit profà, del món de les nostres experiències més immediates i quotidianes. La definició del verb *servir*, al diccionari, és extraordinàriament simple i significativa: «Ser útil a algú.» A qui vol ser útil, l'Església? Al seu poble. I què és el poble? «El conjunt dels habitants d'un territori, d'un país, units per vincles socials i polítics i per una identitat cultural comuna forjada històricament.» Sense adonar-

nos-en, l'anàlisi d'aquestes dues paraules profanes emprades com a definició de l'Església, ens ha portat al nucli del missatge cristià: l'encarnació, el *logos sarks*, amb paraules de Joan (cf. Jn 1,14), el Déu que assumeix, en Jesús, els nostres processos humans, socials, polítics, culturals, històrics. Déu, en definitiva, que es posa al servei del seu poble, per ser-li útil.

Concloem, doncs, que l'Església, quan es posa al servei del seu poble, li vol ser útil, assumint els processos socials, històrics, culturals, polítics, d'aquest poble. Assumir vol dir que aquests pro-

cessos «els pren damunt seu, a compte seu», se'ls fa seus. Aquesta és l'Església de Pasqua, l'Església capaç de fecundar els processos d'un poble en camí amb el llevat nou de l'evangeli. La Pasqua, que estem celebrant, és la festa d'aquest servei de Déu al seu poble, i el situa, aquest servei, en l'àmbit de la gratuïtat, de la joia i de la lloança. Pasqua ens fa fer el pas des de la profanitat a la gratuïtat de Déu: Déu, que va reposar el setè dia; Déu que va ressuscitar Jesús, el seu Fill, el vuitè dia, que és el primer dia d'una nova creació, d'un nou poble unit per vincles més potents que els socials, polítics, històrics i culturals. Aquest poble, que neix del servei que Déu li fa en Jesús, és l'Església, enviada pel Ressuscitat a servir i a acompanyar la humanitat en els seus processos i en el seu pelegrinatge.

Lluís Solà
Monjo de Poblet

La sal de la terra

Bonhoeffer a Barcelona

La Fundació Joan Maragall ha publicat, en forma de quadern, les conferències que el teòleg protestant Dietrich Bonhoeffer (1906-1945) va impartir durant la seva estada a Barcelona. El quadern, presentat per José Ignacio González Faus i traduït per Josep M. Jaumà, és estimulants en molts sentits. Recull les conferències que Bonhoeffer va realitzar des del novembre de 1928 fins al febrer de 1929. Aplega tres exposicions: *La tragèdia dels profetes i el seu sentit permanent*, *Jesucrist i l'essència del cristianisme* i *Qüestions bàsiques d'una ètica cristiana*. Recullo la reflexió que estableix el conegut teòleg luterà entre ésser cristià i llibertat. És un pensament espigolat de la tercera conferència. Hi diu: «Qui renuncia a la llibertat, renuncia al seu

cristianisme. El cristià és lliure sense cap mena de recolzament davant de Déu ni del món: tota la responsabilitat de com usa aquest regal de la llibertat és només seva (...) L'actuació a partir de la llibertat és creativa.»

La tesi és clara. Optar pel Crist no és renunciar a la llibertat. És, en essència, un acte lliure i un moviment d'alliberament, en la mesura en què aquest acte no ve exigit per ningú; és fruit d'un acte de la voluntat, d'una resposta lliure a una crida interior. La renúncia a la llibertat comporta la destrucció del cristianisme. El cristià no pot im-

putar les seves decisions a Déu, ni excusar-se en Ell perquè ell és sobirà a l'hora de prendre-les. En llegir Bonhoeffer, el pit s'eixampla i l'horitzó especulatiu s'eleva. Ens mostra com esdevenir cristians és un exercici d'alliberament i que el principal obstacle per assolir el màxim alliberament no és Déu, sinó l'ego. Ens fa veure com Déu, lluny de ser un obstacle, és la força alliberadora que empeny el jo a sortir del seu hermetisme i a descentrar-se de si mateix. En una arriscada comparació, Bonhoeffer arriba a dir que «el superhome de Nietzsche no és, en realitat, com ell creia, l'oposat al cristià alliberat, sinó que, sense saber-ho, Nietzsche li atribuï molts trets del cristià alliberat, tal com Pau i Luter el descriuen i l'entenen».

Francesc Torralba
Professor de Blanquerna-Universitat
Ramon Llull

Mirada al món

La millor opció: estimar

No és fàcil prendre decisions, tampoc no ho és conviure amb el dubte. Davant d'una situació de canvi, d'interrogant, no podem quedar-nos eternament pensant què farem. Cal decidir. Com es fa?, no és fàcil, però és un tema que no passa només pel cap i la lògica.

És el cas de l'Eduard, que està decidint què farà amb la seva vida. Li falten uns tres anys per a la jubilació, té un càrrec important en una empresa on fa molts anys que treballa; de fet, tota una vida, i just ara hi haurà canvis molt radicals que fan que es plantegi avançar la jubilació o seguir. Díficil!, si no es jubila ha d'acompanyar el canvi —es tracta d'una fusió amb una altra empresa—, i per tant, ser capdavanter d'aquest viratge; si es jubila se'n va a casa feliç, però ell és un home d'acció i de fet no té cap altre projecte que competeixi amb la feina de tota la vida. La seva

esposa, amiga, còmplice li diu: «Estaré contenta amb el que et faci content»... Díficil decisió! Consultant amb alguns amics, l'Eduard va trobar-se novament amb les dues grans tendències evidents. Uns li aconsellaven que es jubilés i li deien: «Què faries si sabessis que et queda un any de vida?» Ell responia que tret de fer un viatge llarg amb la seva companya no tenia més temes pendents. Els altres amics li deien: «Si no tens cap altre projecte i tens ganes de continuar treballant, doncs no t'ho pensis més! Continua aquests tres anys a l'empresa i aprofita per traspassar la teva experiència.»

Tot plegat, tant l'Eduard com els seus amics van arribar a la conclusió que cada persona és ben diferent i que arribant a un moment com el que tenien al davant molta gent miraria de jubilar-se anticipadament i buscar com passar-s'ho bé i descansar, però no era el cas de l'Eduard, tot i que feia la consulta. Per què feia la consulta? En gran part per argumentar ell mateix davant dels altres què li passava. Moltes vegades no acabem de saber el que volem fins que ho argumentem i, a més, escoltem els altres.

L'Eduard va veure clar el que volia només quan va tenir totes les opinions d'aquells a qui ell estima: la família, els amics i saber que li donarien suport fes el que fes. I es va decidir! La seva va ser l'opció de seguir tres anys més, però d'una altra manera escoltant més, essent menys escrupolós i ajudant els més joves.

Elisabet Juanola Sòria
Periodista. Institut de la Pau
Armando de Ramón. Murtra
Santa Maria dels Àngels (Xile)

La Pasqua cristiana redimeix

Sense la Pasqua cristiana la nostra naturalesa humana no té cap consistència raonable. L'home no és únicament una massa de carn, sinó que té una vitalitat interior que forma part de la seva naturalesa humana i que anomenem ànima o esperit. Podríem dir que el cos és l'estoig que conté un tresor inapreciable que és la part espiritual, és a dir, que no està formada de matèria. Matèria i esperit, cos i ànima, segons la definició clàssica, componen l'ésser humà que pensa, estima, camina i cerca incansablement descobrir el sentit de la seva existència.

Que la divinitat del Fill de Déu hagi pres la nostra naturalesa, en tot igual a nosaltres menys en el pecat, depassa la nostra capacitat de sorpresa i d'admiració. L'home és massa important als ulls de Déu, ja que som obra de les seves mans, perquè el Senyor ens margini per sempre alluyant-nos del seu amor. L'empremta que Déu ha posat en la nostra naturalesa humana de crear-nos a imatge i semblança seva no podia quedar enterrada per sempre com a conseqüència del pecat original. Tornar a crear l'home no era el més convenient, però sí recuperar-lo de nou per mitjà de la intervenció divina en l'encarnació del Fill de Déu fet home. L'obra salvífica de la redempció de l'home arriba a la seva plenitud en la passió, mort i resurrecció de Jesucrist, vertader Déu i vertader home.

En el fet transcendent de la seva resurrecció d'entre els morts, Déu recrea de nou l'home caigut en el pecat i regenerat per la gràcia del Baptisme. L'home creat per Déu per gaudir de la vida eterna recupera amb escreix la seva dignitat primera, que és elevada a la vida sobrenatural com a fill adoptiu de Déu i hereu de la vida eterna, temple de l'Esperit Sant, membre del Poble de Déu que camina cap a la casa del Pare i germà de Jesucrist.

La resurrecció de Jesucrist d'entre

Sis anys de Benet XVI

Passats sis anys des de la proclamació de Benet XVI, és un bon moment per fer balanç sobre un pontificat que es desenvolupa en circumstàncies particularment complexes per a l'Església. El cardenal Joseph Ratzinger va succeir un Papa excepcional, Joan Pau II, de qui va ser estret col·laborador. En contra d'algunes opinions interessades, el Papa actual ha sabut desenvolupar un projecte propi basat —entre d'altres elements— en el protagonisme dels catòlics en la vida pública, la dimensió ecumènica de l'Església i el diàleg entre la fe i la raó, a partir de les seves reconegudes qualitats com a teòleg i filòsof de màxim nivell. Benet XVI està molt lluny també de l'etiqueta d'«ultraconservador» que alguns pretenen col·locar com una desqualificació absoluta. Ben al contrari, les seves encíclics i el seus discursos, i també les línies generals de la seva actuació, ofereixen una visió nova per adaptar el missatge de Crist a la realitat del món contemporani, sempre des d'una mentalitat oberta per interpretar els desafiaments del nostre temps des de principis ètics inequívocs. El Papa sap que el relativisme moral és un mal que cal combatre amb el màxim rigor intel·lectual i amb un profund sentit de la veritat universal que proclama l'Església. Potser és aquest últim aspecte el que més incomprensió troba entre els ambients laïcistes més radicals.

PEDRO J. PIQUERAS IBÁÑEZ
Girona

els morts porta el segell de la seva divinitat i és garantia de la seva obra salvífica que es realitza per mitjà de l'Església estesa arreu del món. Aquesta obra salvífica de Jesucrist fa que l'home trobi sentit a la seva vida sobre la terra, que és conèixer, estimar i servir el Senyor en aquest món i servir-lo, després, per sempre en l'altre.

P. ANDREU M. GUIM, o.carm.
Barcelona

Al conseller de Sanitat

He llegit que des del mes de febrer es dispensa als ambulatoris la píndola abortiva RU486. Sr. conseller, diuen que Déu perdona sempre; l'home, a vegades, però la naturalesa, mai. És a dir, amb aquesta mesura, els òrgans de l'aparell reproductor de la noia que pren aquesta píndola queden afectats; i

segons l'edat i la sensibilitat del seu cos, esdevenen infèrtils.

Un embaràs indesitjat no és una malaltia, sinó fruit d'una conducta irresponsable i hedonista. Entre tots hauríem de treballar perquè els joves tinguin il·lusions, siguin més responsables i descobreixin l'amor vertader basat en la confiança, el respecte i el compromís. La píndola abortiva deixa petjada en la dona que la consumeix; físicament la perjudica i psicològicament pateix la síndrome postavortament (angoixes, depressions, insomnis, neguit, baixa autoestima...).

Davant d'un embaràs no desitjat, fomentin l'adopció, que evitaria les agressions físiques i psíquiques de la dona i les despeses que tot això comporta, i donaria felicitat a tantes famílies que esperen poder adoptar.

GEMMA ROSA VALLS
Blanes

Feina d'equip

Diu el departament d'Ensenyament que «la societat catalana encara no és prou madura perquè no permet a les famílies compaginar la vida laboral amb les vacances de la setmana blanca». Em sembla que hem de madurar, però més aviat de cara a treballar molt i bé. La setmana blanca passarà a la història com la «setmana negra» de molts avis.

Avui dia la visió del treball segueix una mica fosca. Felix el qui té una feina i gaudeix fent-la. Aquí sí que s'hauria de posar l'accent a l'escola: ensenyar a passar-s'ho bé aprenent, motivar en la creativitat. És una feina d'equip: docència i família. Ara bé, tot és susceptible de millora. L'escola s'ha de modernitzar per facilitar l'adquisició de coneixements sense oblidar la formació en hàbits i valors que serviran per a tota la vida. No posem barreres a la il·lusió dels innovadors. Però amb seny, que l'experiència dona solidesa als nous projectes.

M. LLUÏSA COLL COLOM
Esplugues de Llobregat

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Bisbes polítics?

Dr. Mateo, no li sembla que els bisbes es fiquen massa en política? Li ho dic a propòsit del document *Al servei del nostre poble* que els bisbes de Catalunya acaben de fer públic. Sembla que algunes persones interpreten això de «al servei del nostre poble» com si no fos «al servei de tots». No li demano que en faci una crítica pública...

No pateixi, perquè mai no critico públicament els bisbes. Si tinc cap observació o discrepància no dubto a fer-la arribar privadament a l'interessat. Penso que com a prevere i, per tant, com a col·laborador immediat dels bisbes, no puc actuar d'altra manera. Em diu que a algunes persones els molesta aquest document. La veritat és que no conec cap document del magisteri que agradi a tothom. Jo penso que el que hem de fer és adherir-nos als ensenyaments dels nostres pastors, particularment a aquells que són actes de magisteri que tracten aspectes fonamentals de la fe. També cal dir que no totes les afirmacions d'un document episcopal tenen el mateix valor i nivell de magisteri. La seva pregunta m'ha fet rellegir el document i la veritat és que no hi he trobat cap inconveniència. És cert que hi ha un reconeixement dels elements que configuren la personalitat de Catalunya i crec que no podia ser d'altra manera. Fins i tot el Sant Pare en el llibre *Llum del món* parla d'aquesta personalitat pròpia que té Catalunya. Ara, d'aquí a pensar que això suposi exclusió de persones em sembla una temeritat. Jo interpreto aquest «servei al nostre poble» del document com un servei a totes les persones que viuen a Catalunya i a les quals hem d'anunciar Jesucrist, perquè d'això tracta el nucli fonamental del document: cal una nova embranzida evangelitzadora, urgent fins i tot, que consisteix a anunciar la persona de Jesucrist i el seu Regne. Tota l'anàlisi i consideracions que fan els nostres bisbes tenen com a objectiu aquesta nova evangelització.

L'anàlisi de la realitat que es fa en aquest document és realista i amb un to esperançat tan necessari en aquests moments de desencís. Si per política entenem una crida a la recerca de la veritat i la justícia i a la construcció de la pau, aleshores, el document episcopal és polític en el millor sentit de la paraula. Si per política entenem una presa de partit d'una opció entre moltes altres possibles, el document no té res de polític, perquè no és aquesta la missió dels pastors. Veig molt positiu en l'escrit dels nostres bisbes la crida a treballar per revifar les arrels cristianes de Catalunya. En paraules del meu arquebisbe: «L'anhel que travessa tot el breu document és que la fe en Jesucrist pugui continuar sent per a Catalunya una veritable font de vida, i el compromís que els catòlics continuarem contribuint al bé del país i al servei d'aquest poble.» No és potser això la perspectiva de la nova evangelització a casa nostra?

- Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

«Letras y rosas»

Programada, floreciente, cabalgando ha llegado la primavera gestada y creada por Dios infinito, vestida de verdores y policromos colores y rociada de invisibles y ubérrimas fragancias. La fiesta despierta de su añal letargo y letras de estilos y lenguas escritas y habladas. Babilónicas, milenarias y modernas yacidas en libros cerrados, lacrados y abiertos, mudas, sin voces hablan, de ciencias, arte, virtudes, amores, religión y guerras. Pensamientos y filosofías opuestos conviven sin peleas, violencias y conflictos, en paneles, mesas, en lechos de madera... engalanadas de cristianas paces. Y san Jorge, incorpóreo sin caballo y espada en las mentes escondidas invisible vaga en grabados de historias y leyendas. Otean las pupilas de varones y féminas, el flujo y reflujo de manos acariciando geográficas culturas privadas y callejeras, portadoras de saberes, santidades y rosas. Y bajo el manto de la oscura noche, en silencio a sus destinos se retiran libros, letras, rosas y sueños, y el latir de la fiesta creadora.

JESÚS MUÑOZ GIL
Barcelona

La festa de la Divina Misericòrdia

Apostolat de la Divina Misericòrdia

Aquesta festa va ser instituïda oficialment per a l'Església universal per Joan Pau II el 30 d'abril de l'any 2009 i se situa, per desig manifest de Jesús en les seves revelacions a santa Faustina Kowalska, en el segon diumenge de Pasqua. Tal dia l'Església concedeix una indulgència plenària, amb les condicions habituals.

Aquest diumenge, anomenat tradicionalment *in albis*, ha esdevingut la solemnitat de la Misericòrdia de Déu, i és lògic, perquè pot ser considerat per ell mateix com un compendi dels grans fets dels dies precedents. La vida de Jesús, i especialment la seva dolorosa passió, mort i resurrecció, revelen per excel·lència la gran misericòrdia de Déu amb les seves criatures.

Antigament, aquest diumenge *in albis* estava unit al record del Baptisme; en aquella ocasió es cantaven versets que evocaven com les aigües del Baptisme havien brotat del costat de Jesús, però actualment es refereix més directament a tots els sacraments, especialment al de la reconciliació. Per tant, es refereix a tota la vida cristiana.

El quadre que Jesús va manar pintar a sor Faustina i que desitja que beneixi i s'exposi en el dia de la seva

festa té per objecte ressaltar i venerar la Preciosíssima Sang i l'Aigua que va brollar del Cor de Crist crucificat, tal com a la pintura s'indica mitjançant els raigs vermells i pàl·lids, com a expressió d'allò que l'Església, inspirada per l'Esperit Sant, ja va anunciar al Concili Vaticà II.

La festa de la Divina Misericòrdia és la gran festa del perdó; significa la reconciliació de Déu amb l'home, especialment amb aquell que després del Baptisme ha caigut en el precipici del pecat. És, per tant, la festa del retorn dels fills pròdigs a l'Església, perquè aquesta els faci veure que el Redemptor no ha vingut «per cridar els justos sinó els pecadors» (Lc 5,32).

En aquestes revelacions a santa Faustina, Déu ha volgut recordar-nos amb vehemència el seu amor misericordiós: «Les flames de la Misericòrdia m'abrasen, voldria abocar-les sobre les ànimes, gran és el dolor que m'afligeix quan elles no vénen a rebre-les! Parla al món sencer de la meua Misericòrdia infinita... que ningú tingui por d'apropar-se a mi, tot i que les seves culpes siguin les més terribles.» (*Diari de santa Faustina*).

El missatge i la devoció a la Divina Misericòrdia s'ha estès ràpidament arreu del món i ha donat molts bons fruits; es podria dir que ha estat com

un desvetllament de moltes ànimes que romanien adormides des de fa temps.

Al nostre país ha quallat molt també i està fent molt de bé a l'Església. Des de Barcelona es difon des de fa més de trenta anys, i s'ha estès per les províncies catalanes i arreu d'Espanya i Sud-amèrica, en especial per Cuba. Se celebra la festa amb tota solemnitat a Lleida, Tarragona, Girona i Barcelona.

Enguany celebrem festa doble,

perquè coincideix amb la beatificació a Roma de Joan Pau II, el gran promotor del missatge i devoció a la Divina Misericòrdia. A Barcelona ho celebrarem solemnement com cada any a la parròquia de Sant Agustí. Els actes començaran a les 14 h, amb exposició del Santíssim i hi haurà confessions durant tot el dia. A les 15 h resarem l'Hora de la Misericòrdia i a les 18 h, la missa solemne, presidida per Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona.

Coneixent els orígens de la congregació

Gna. Consol Muñoz Sanjuán

Franciscana Missionera de la Immaculada Concepció

El 28 de març passat van arribar a Barcelona un grup de germanes vingudes d'Amèrica Llatina (Argentina, Bolívia i Perú) per conèixer els llocs primigenis de la nostra congregació, fundada a la Garriga (Barcelona) per la nostra mare Anna Ravell Barrera el 30 d'octubre del 1859. El mes d'octubre del 2010 va venir un altre grup per rebre la mateixa formació.

En aquest temps de la seva estada entre nosaltres a Catalunya, reben cursos de formació; el primer sobre l'Animació vocacional, impartit pel P. Rafel Gasol, salesià, i el segon sobre Fraternitat i minoritat franciscana, pel P. Josep Manuel Vallejo, caputxí. Alhora fan un estudi detallat dels

llocs i l'obra de la mare Ravell i les seves fundacions a Catalunya, partint del llibre sobre la nostra mare fundadora que van escriure la Gna. Matilde Vázquez i el Dr. Joan Bada, que es titula *Ana Ravell i Barrera (1819-1893). Una vida al servicio de todos*. Això els servirà per nodrir-se millor de les fonts de la congregació i viure més plenament el seu carisma i espiritualitat.

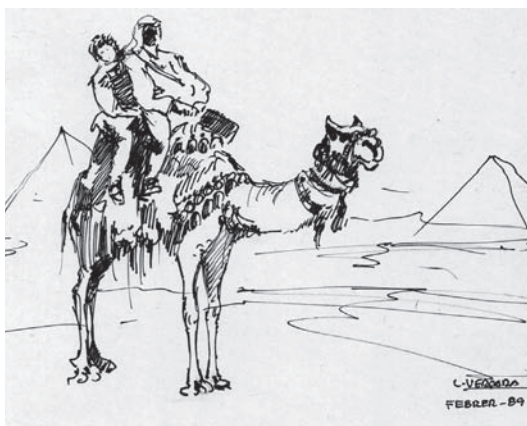
Les fraternitats de Catalunya les hem acollit amb molta joia i hem fet tot el possible perquè es trobessin bé entre nosaltres. Les germanes sempre són un do de Déu, i tenim present el que diu sant Francesc en el seu testament: «I després que el Senyor em va donar germans...» Després de la seva estada a Catalunya, continuaran viatge a Roma i Assís, on, sobretot, desitgen nodrir-se i aprofundir en la vida i espiritualitat franciscanes.

El monoteisme a l'imperi dels faraons

Luciano Vergara

A la meitat del segle XIV aC, la societat egípcia ofereix una sorprenent sensibilitat artística a causa del canvi mític i herètic que protagonitza el faraó Amanoris IV (1360-1350 aC), quan canvia el seu nom pel d'Akhenaton, i fixa la seva residència a la nova ciutat que crea, el-Amarna, on va viure apartat de Tebes i duent a terme l'heretgia d'inclinar-se cap al monoteisme. Es va allunyar de Tebes i del déu Amon, patró del seu primer nom, de la seva dinastia i del gran imperi tebà.

La valent i no menys revolucionària decisió del canvi de personalitat de l'espiritualitat de l'històric clergat d'Amon influeix en la vida política i religiosa de l'Imperi, que va durar poc, i que va tornar quan va morir a l'antic culte d'Amon, que va protagonitzar el seu successor, el faraó Tutankhamon. Liquidada l'heretgia que convertia

Egipte en un poble monoteista, que amb prou feines va durar dues dècades, la capital política i religiosa torna a ser Tebes.

Entre les diferents hipòtesis que tendeixen a avalar la revolucionària actitud d'Amenofis IV, que canvia el seu nom per Akhenaton i funda la capital de Tellel-Amarna, existeix la no menys lògica del coneixement del savi i sant Abraham, que va ser profeta i venerat pel cristianisme, judaisme i islam. Segons relats del Gènesi, va baixar amb les seves tribus fins al desert del Neguev, limítrof amb Egipte, i la seva santedat va arribar a ser coneguda i admirada pel faraó.

L'art faraònic de l'època d'Amarna, amb el seu realisme i magnífica esplendor, ens arriba gràcies als tresors trobats a la tomba de Tutankhamon, que s'enriqueix amb les obres de les troballes que aportarien les excavacions del palau residencial d'el-Amarna.

Paraula i vida

Pasqua, la «festa de les festes»

La Resurrecció de Jesús és l'esdeveniment central de la història de la salvació. La creu i la mort de Jesucrist el portaren a la seva Resurrecció. Per això, la Pasqua és la primera i principal de totes les festes cristianes de l'any.

Tota la Quaresma és un camí cap a la Pasqua, de la qual Benet XVI diu que és «la festa més joiosa i solemne de tot l'any litúrgic». El Catecisme de l'Església catòlica abunda en aquesta valoració quan diu que la Pasqua no és simplement una festa entre altres: és la «festa de les festes», «la solemnitat de les solemnitats», així com l'Eucaristia és el sagrament dels sagraments. Sant Atanasi l'anomena «el Gran Diumenge», com la Setmana Santa és anomenada a l'Orient la «Gran Setmana».

A partir del Tridu Pasqual, com de la seva font de llum, el temps nou de la Resurrecció omple tot l'any litúrgic amb la seva claror. El misteri de la Resurrecció, en el qual el Crist ha vençut la mort, penetra el nostre temps vell amb la seva energia poderosa fins que tot li sigui sotmès.

Que Crist ha ressuscitat significa que existeix la for-

ça que pot crear justícia i que de fet crea justícia. Aquest és el sentit de l'expressió «aquest és el dia en què ha obrat el Senyor». És a dir, com diu Benet XVI, «Déu Pare ha fet justícia a l'amor immolat del seu Fill fins a la Creu. Per això, el missatge de la Resurrecció no és tan sols un himne a Déu, sinó també un himne al poder del seu amor, i per això un himne a l'home, a la terra i a la matèria. Tot és salvat. Déu no deixa que cap part de la seva creació caigui silenciosament en el pretèrit». Per això, la resurrecció dels morts forma part del contingut de la fe cristiana. La Pasqua ens diu que el projecte de Déu per a una nova humanitat ja està iniciat i està en gestació, i que es complirà. Hem estat salvats: *in spe salvi*, «en esperança hem estat salvats», que és el títol de la segona encíclica de Benet XVI.

Si aquesta és la centralitat de la festa de Pasqua en tota l'espiritualitat cristiana i en l'any litúrgic, seria molt desitjable que tots els cristians celebréssim aquesta festa el mateix dia.

Al Concili de Nicea (de l'any 325) totes les Esglésies es posaren d'acord perquè la Pasqua cristiana fos

celebrada el diumenge següent a la lluna plena (14 del mes de Nissan) després de l'equinocci de primavera. La reforma del calendari a Occident —el calendari anomenat *gregorià* pel nom del papa Gregori XIII— introduí un desfasament d'uns quants dies amb el calendari oriental. I aquesta és la raó de la diferència en la data de la celebració. Tanmateix, les Esglésies occidentals i orientals busquen actualment un acord a fi d'arribar una altra vegada a celebrar el mateix dia la Resurrecció del Senyor.

Davant la Pasqua d'aquest any de gràcia de 2011, malgrat tants sofriments com veiem en la nostra societat, sobretot a causa de la greu i persistent crisi econòmica i les amenaces a la pau entre els pobles, els cristians, amb humilitat però també amb plena confiança en Déu, som invitats a donar raó de la nostra esperança, que no és altra que el missatge de la Resurrecció del Crist. Els nostres germans, els cristians d'Orient, el dia de Pasqua se saluden amb aquestes paraules: «Crist ha ressuscitat! Veritablement ha ressuscitat!»

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

La principal festa cristiana

La Pasqua és la principal festa per a jueus i cristians. El judaisme hi commemora l'èxode de Moisès, quan va treure d'Egipte el poble escollit a la recerca de la terra promesa. Els cristians celebren la resurrecció de Crist, la nostra «festa major», com la va anomenar el papa Lleó I. Crist és immolat el mateix dia de la Pasqua en què eren sacrificats els xais al temple.

Hi ha una continuïtat gran entre l'Antic i el Nou Testament que es manifesta en aquesta celebració. Precisament la Pasqua té una data variable perquè no es regeix pel nostre calendari solar, sinó pel calendari jueu, basat en les fases de la lluna. És per això el diumenge següent a la lluna plena posterior a l'equinocci de primavera (21 de març). Aquest any —diem— la Pasqua és alta. En efecte, és l'últim diumenge d'abril. Però al mateix temps que hi ha continuïtat entre la celebració jueva i la cristiana, cal dir que la

passió i resurrecció de Crist constitueixen uns fets de tal transcendència que des de llavors l'Anyell pasqual es converteix en «el sacrifici únic i veritable», l'ofrena per antonomàsia, i la resurrecció de Crist, penyora de la nostra resurrecció.

Per aquest motiu celebrem la Pasqua com a festa principal, i cada diumenge ens hi remetem. Crist ha ressuscitat! És la gran veritat que ens omple de goig i d'esperança. «Si no hagués ressuscitat, la nostra fe seria vana» —escriurà sant Pau.

La tradició en molts països avala la importància d'aquesta festivitat. Hi ha nombrosos costums que s'hi refereixen. Recordo de la meua infància com la parròquia es vestia de dol durant els dies sants fins arribar a aquesta data esplendorosa. Els

nens feien sonar les matraques, fetes amb trossos de fusta units per una corda, des del Dijous Sant fins a la missa del Diumenge de Pasqua, que és quan tornava el toc de les campanes. Era com si el dolor donés pas a l'alegria.

A Catalunya, com si no en tinguéssim prou amb el diumenge pasqual, tenim festiu també el dilluns, en el qual s'ha imposat el bonic costum d'anar a menjar la mona, aquest pastís generalment adornat amb ous de xocolata o amb figures de tota mena. Els nens esperen aquest obsequi, que ve lligat als padrins de bateig i que té per tant un notable simbolisme cristià. Pel fet de ser, a més, un dolç que cal compartir, ens remet també a la importància de la família i els amics en la vida de cada persona.

Amb els meus millors desitjos, com s'acostuma a fer en aquestes dates, aprofito per desitjar-vos a tots una santa Pasqua de Resurrecció.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAI I)

TEMPS DE PASQUA

(SALTERI: SETMANA 1)

Comentari de la Paraula

ABRIL

24. DIUMENGE
Diumenge de Pasqua (S), Blanc. Lectures: Fets 10,34a.37-43 / Salm 117 / Colossencs 3,1-4 / Joan 20,1-9
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fidel de Sigmaringen, prev. i mr.; Pere Ermengol, rel. i mr.; Gregori d'Elvira, b.; Benet Menni, prev. i fund.; Cerasi i Febadi, b.; Santes, Maria Eufràsia Pelletier, rel. i fund.

COMENÇA EL TEMPS DE PASQUA

25. DILLUNS
Octava de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 2,14.22-23 / Salm 15 / Mateu 28,8-15
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marc, evangelista; Ania, b.; Santes, Calixta, mr.

26. DIMARTS
Octava de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 2,36-41 / Salm 32 / Joan 20,11-18
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Isidor, b. i doctor; Anacle, p. i mr.; Marcel·lí, p. i mr.; Pascasi, b.; Rafael Arnáiz Barón, rel.

27. DIMECRES
Octava de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 3,1-10 / Salm 104 / Lluc 24,13-35
ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu de Montserrat. Sants, Toribi de Mogrovejo, b.; beats Domènec i Gregori, prev.; Santes, Zita, vg.

28. DIJOUS
Octava de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 3,11-26 / Salm 8 / Lluc 24,35-48
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Chanel, prev. i mr.; Prudenci, b.; Cirí, mr.; Lluís Maria Grignon de Monfort, prev.; beat Luquesi, rel.; Santes, Valèria, mr.

29. DIVENDRES
Octava de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 4,1-12 / Salm 117 / Joan 21,2-14
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ramon de Fiter, ab.; Robert, prev.; Santes, Caterina de Sena, rel. i doctora.

30. DISSABTE
Octava de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 4,13-21 / Salm 117 / Marc 16,9-15
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pius V, p.; Josep-Benet Cottolengo, prev. i fund.; Amador, Pere i Lluís, mr.; Indaleci, b.; Santes, Sofia, vg. i mr.

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista

Simó Pere i l'amic de Jesús

Com més breu és un passatge, més central és el missatge que conté. L'autor del conegut com «Evangeli de Joan», autor més aviat d'un escrit de caire didàctic adreçat a una comunitat creient, descriu la reacció de tres personatges comunitaris ben diferents davant un mateix esdeveniment: el sepulcre buit. Maria Magdalena, el primer dia després del sàbat, encara en tenebres, molt de matí, inaugura el primer dia de la nova creació. «Veu que la llosa ja ha estat alçada de la porta del sepulcre.» Alarmada per la situació, «se'n va corrents a trobar per separat Simó Pere i l'altre deixeble a qui Jesús estimava» i els anuncia el robatori del cos de Jesús. No ha comprès el significat de la llosa alçada. Pere i l'altre deixeble se'n van al sepulcre. «Corrien tots dos junts, i l'altre deixeble correu més de pressa i s'avança a Pere arribant primer al sepulcre.» El deixeble estimat mostra més interès que Pere per veure el que havia passat amb Jesús. «S'abocà al sepulcre i veu els llençols posats, però no entrà», per deferència envers Pere. «Arriba, doncs, (+ «també», text corrent) Simó Pere que el seguia i entrà al sepulcre: contempla els llençols posats i el sudari que havia estat sobre el seu cap, no posat amb els llençols, sinó, a part, embolicant un lloc ben determinat.» Tan sols ha «seguit» materialment el deixeble estimat, però no ha entès res, i ni tan sols reacciona, malgrat haver contemplat el tàlem nupcial i el sudari embolcallant el temple de la mort. «Aleshores, finalment, entrà (+ «també», text corrent, igualant les dues accions) l'altre deixeble, el que havia arribat primer al sepulcre, veié i cregué.» L'estimació que professava a Jesús ha estat determinant perquè interpretés correctament l'escena. Ha vist el mateix que havia vist Pere, però ha arribat a comprendre, i aquell no, que «calia que ell ressuscités de la mort». Pere s'ha d'empassar encara la seva triple negació. Cada un dels deixebles se'n tornà a la seva respectiva comunitat, incrèdul encara l'un, i convençut l'altre, que Jesús ha triomfat sobre la mort.

Lectures bíbliques

Diumenge de Pasqua

Lectura primera Ac 10,34a.37-43
Després d'haver ressuscitat d'entre els morts, nosaltres hem menjat i hem begut amb ell

Lectura dels Fets dels Apòstols:
En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom».

Salm responsorial 117
Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo,
perdura eternament el seu amor.
Que respongui la casa d'Israel:
perdura eternament el seu amor.

R. Avui és el dia en què ha obrat el Senyor,
alegrem-nos i celebrem-lo.

La dreta del Senyor fa proeses,
la dreta del Senyor em glorifica.
No moriré, viuré encara,
per contar les proeses del Senyor. **R.**

La pedra que rebutjaven els constructors
ara corona l'edifici.
És el Senyor qui ho ha fet,
i els nostres ulls se'n meravellen. **R.**

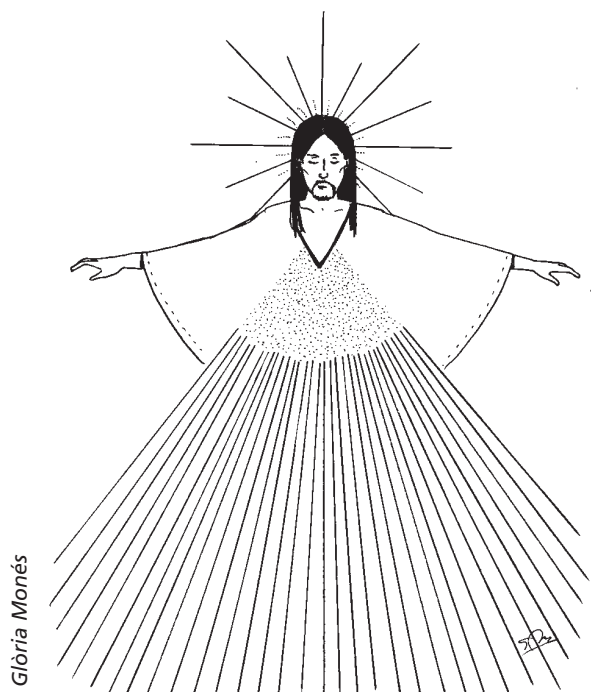
Lectura segona Col 3,1-4
Cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses:
Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

Al·leluia 1C 5,7b-8a
Crist, el nostre anyell pasqual, ha estat immolat: celebrem en el Senyor la festa de Pasqua.

Evangeli Jn 20,1-9
Havia de ressuscitar d'entre els morts

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:
El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre

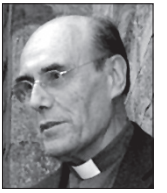

de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tret de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat». Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avança i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrera d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc. Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escriptures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

Tres mirades a la creu de Crist

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Un dels textos profètics citats per l'evangeli de Joan en el context de la mort de Jesús és el de Zacaries: «Miraran aquell que han traspassat.» Aquesta mirada es prolonga a través de la història cristiana, i s'actualitza cada vegada que alcem els ulls vers el Crucificat. ¿Qui no té records d'infantesa d'un bes donat als peus d'un gran Crucifix, a la vora del portal de l'església? Eren unes primeres experiències de fe cristiana, que continuen amb la maduresa. Les diverses famílies litúrgiques i la pietat cristiana han expressat també els seus sentiments en mirar el Crucificat. D'elles aprenem que aquesta mirada té diverses ressonàncies.

«Mireu l'arbre de la creu...»

La litúrgia romana celebra el divendres sant amb una sobrietat clàssica. Ens fixem en la resposta que fan els textos litúrgics a la invitació del ministre en el moment de mostrar la creu a l'assemblea: «Mireu l'arbre de la creu, on morí el Salvador del món!» Aquests textos ens expliquen com és la «mirada» de la litúrgia romana a la creu de Crist.

D'entrada, és una mirada plena de fe. La primera aclamació és sintètica de la fe de l'Església: «Adorem, Senyor, la vostra Creu. Lloem i glorifiquem la vostra santa Resurrecció; per aquest arbre ha vingut el goig a tot el món.» Segueixen els anomenats «Improperis» (són textos presos dels profetes), que també podríem considerar com lamentacions de Jesús i resposta de l'Església. Per part de Jesús, es repeteix l'interrogant: «Poble

meu, què t'he fet?», i es repassen les obres de Déu a favor d'Israel posant-les en contraposició a les sofrències infligides a Jesús en la Passió. És com un itinerari de la història de la salvació que culmina dramàticament en la passió i mort de Jesús; aquest, però, rep l'aclamació de l'Església amb el Trisagi, cantat en grec i en llatí. El tercer moment de la mirada a la creu és l'himne *Crux fidelis*. Convé aturar-se en el text d'aquest himne clàssic. És un cant de victòria, que contempla la creu des de la creació fins a l'encarnació i el misteri pasqual. La litúrgia romana contempla la Creu de Crist avui —en la litúrgia del divendres sant— a l'interior de tota la història de la salvació, sense oblidar les infidelitats humanes, però accentuant la gràcia victoriosa.

L'ofici dels sants sofriments

La litúrgia bizantina mira la Creu de Crist, el divendres sant, en una llarga celebració de pregària dita «ofici de les santes sofrències». Els textos dels cants segueixen pas a pas l'itinerari de la passió, alternant amb els evangelis. Com és habitual en la litúrgia bizantina, els textos són d'inspiració bíblica i d'una gran força poètica. Escollim el text que acompanya, en la litúrgia melkita, la presentació de la creu: «En aquest dia, és penjat a la creu aquell que va penjar la terra sobre les aigües. El rei dels àngels és cobert amb

una corona d'espines. És revestit d'una porpra enganyosa Aquell que cobreix el núvol amb la volta del cel. Rep bufetades Aquell que, en el Jordà, va alliberar Adam. Queda clavat amb claus l'Espòs de l'Església. És traspassat per la llança, el Fill de la Verge. Nosaltres adorem els vostres sofriments, oh Crist. Mostreu-nos també la vostra gloriosa Resurrecció.» És una mirada contemplativa, íntima i alhora grandiosa.

La Passió segons sant Mateu, de J. S. Bach

Encara que no siguin un text litúrgic, els corals luterans i les àries de la Passió segons sant Mateu, de Bach, responen a una determinada manera de «mirar» la creu de Crist. La bellesa d'aquesta obra clàssica fa que aquests textos tinguin una influència espiritual en moltes persones. Heus aquí el Coral n. 72, que segueix l'anunci de la mort de Crist: «Quan jo hagi de patir, no us aparteu de mi! Quan hagi de sofrir les angoixes de la mort, jestedeu al meu costat! Quan el meu cor se senti oprimat, jallibereu-me de la meua angoixa pel vostre dolor i la vostra pena!» Comparant aquesta «mirada» amb les precedents trobem tot seguit una gran diferència. La mirada aquí és individual, dolorosa, plena de sentiment. No són pas il·legítims aquests sentiments quan es mira la creu, però cal reconèixer que queden lluny de la grandesa de la contemplació del misteri pasqual que ens ensenyen els textos litúrgics. En canvi, accentuen clarament la implicació individual en els sofriments de Crist.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

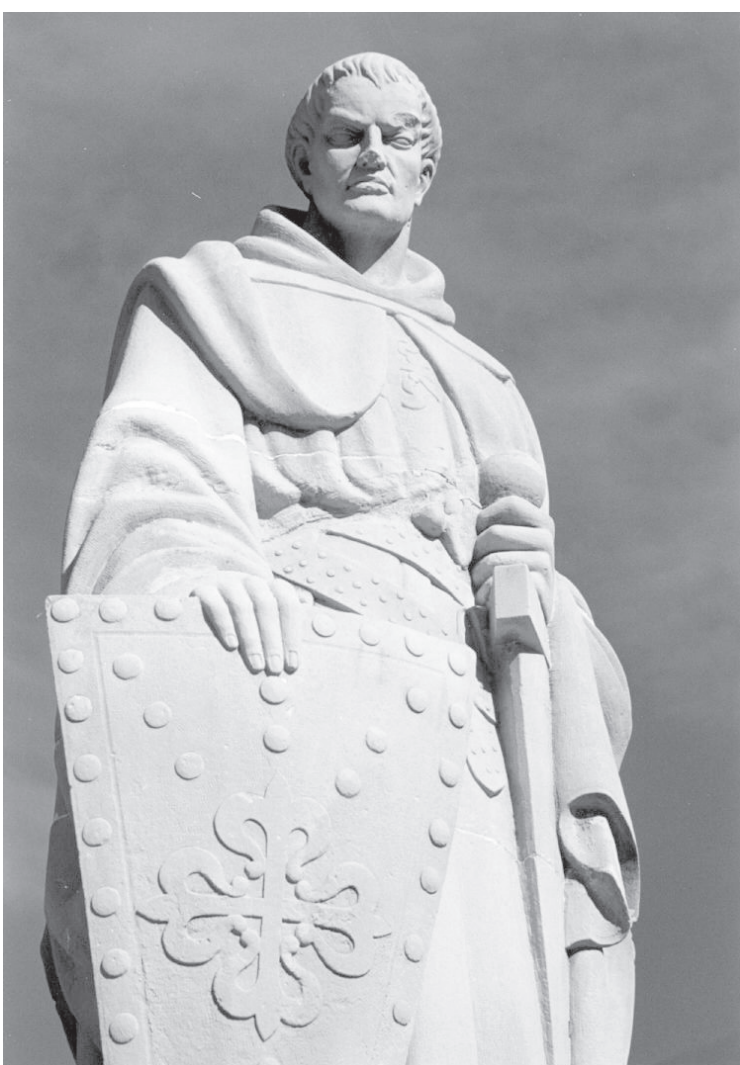

Sant Ramon de Fitero

- ✓ Nascut a Aragó o Catalunya cap a l'any 1100
- ✓ Abat del monestir cistercenc de Fitero, Navarra
- ✓ Fundador de l'Orde de Calatrava
- ✓ Va morir a Ciruelos, Castella, l'any 1160
- ✓ Canonitzat l'any 1719 per Climent XI

No se sap ben bé on va néixer aquest sant Ramon de Fitero. Les fonts parlen de Barcelona, Tarragona, Tarassona —Aragó— o Sant Gaudenç —Gascunya—. El que se sap segur és que va ser canonge de la catedral de Tarassona l'any 1120, poc després que els cristians la conquerissin. Poc més tard, però, va ingressar al nou orde del Cister, concretament a l'abadia gascona de Scala Dei.

Quan els cistercens es van estendre pels regnes hispànics aquest sant va formar part de les primeres comunitats establertes a Castella i Navarra, i va acabar sent abat del monestir navarrès de Fitero. L'any 1158, en una visita a la cort castellana, sant Ramon de Fitero es va assabentar que els musulmans pretenien atacar la població cristiana de Calatrava. Veient que ningú prenia la iniciativa de defensar la població ell mateix s'hi va posar al capdavant i va fundar l'orde militar de Calatrava, organitzat segons la regla cistercenca. A partir de llavors l'orde va tenir un paper important en la lluita de Castella contra l'islam.

Programació 2011

Club[★]amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

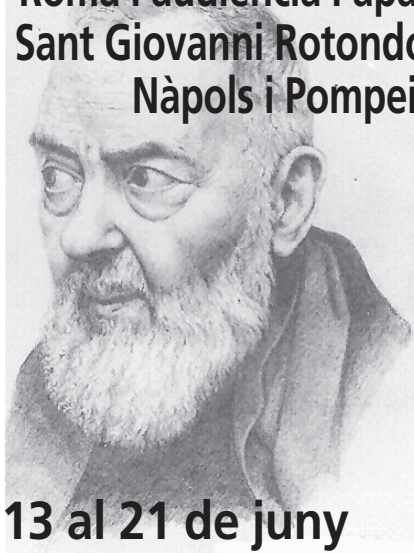
Pelegrinatges a Terra Santa

Del 22 al 29 d'agost

Del 5 al 12 de desembre

RUTA DEL PARE PIUS

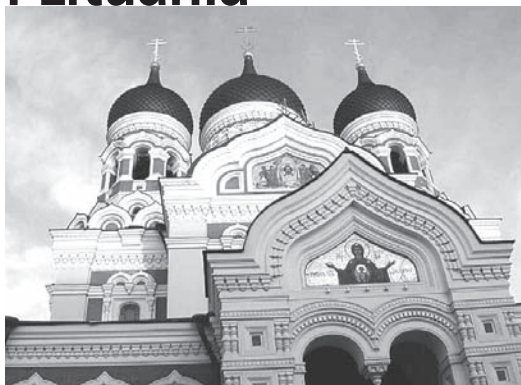
Roma i audiència Papal,
Sant Giovanni Rotondo,
Nàpols i Pompeia

13 al 21 de juny

SANTUARIS DEL BÀLTIC

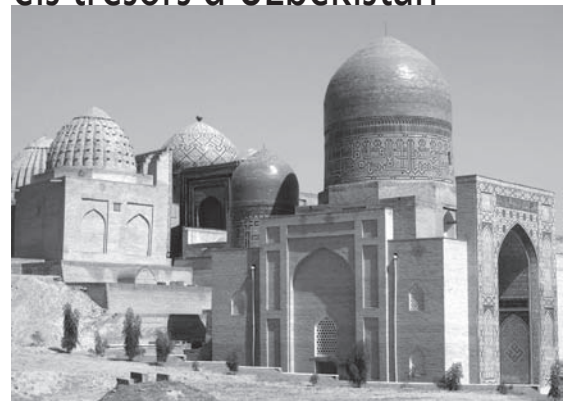
Estònia, Letònia
i Lituània

4 a l'11 de juliol

RUTA DE LA SEDA

Samarkanda i
els tresors d'Uzbekistan

18 al 26 d'octubre

Petits Pelegrinatges

Organització tècnica **relitur** viatges GC 1045 D

Fàtima en avió

11 al 14 de maig
VINT PLACES DISPONIBLES

Lourdes

4 al 6 de
juny

14 al 16
d'octubre

Ruta de Sant Ignasi

12 al 18 de
setembre

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

[CatCristlLibres]

SUPLEMENT D'INFORMACIÓ I RESSENYES LITERÀRIES AMB MOTIU DE SANT JORDI

Sant Jordi, el Japó i la Bíblia

Agustí Codinach

Jaume Aymar

Director de «Catalunya Cristiana»
i Ràdio Estel

Enguany Sant Jordi coincideix amb Dissabte Sant. Els llibreters han decidit mantenir la festa perquè està demostrat que quan, per exemple, ha caigut en diumenge i s'ha intentat passar al dia de la Mare de Déu de Montserrat no ha anat bé. Litúrgicament, Dissabte Sant és un dia en què l'Església no se separa del sepulcre del Senyor, meditant. Res no obsta, però, meditar amb un llibre a les mans, prop d'una rosa. Meditar és també prendre consciència del dolor aliè.

Aquest Sant Jordi és una bona ocasió per sentir-nos a prop del poble japonès, que es refà de la catàstrofe del terratrèmol i del tsunami. El Consell Executiu de la Generalitat ha declarat la celebració de Sant Jordi d'enguany com a dia de Solidaritat amb el poble japonès. Amb aquest motiu hi haurà un acte al temple de la Sagrada Família, visitat i admirat per tants japonesos i on des de fa més de trenta anys segueix les passes de Gaudí l'escultor

«El Consell Executiu de la Generalitat ha declarat la celebració de Sant Jordi d'enguany com a dia de Solidaritat amb el poble japonès»

japonès Etsuro Sotoo. De fa anys al Japó també se celebra el dia Sant Jordi amb roses i llibres.

Tetsuró Watsuji (1889-1960), anomenat «l'Unamuno japonès», deia que «quan l'home pren consciència de les arrels pregones de la seva pròpia existència i les expressa objectivament, la manera de fer-ho no està condicionada només per la història sinó també pel clima». Un clima que enguany s'ha mostrat particularment advers al país del sol naixent.

El 30 de març passat es va presentar una nova edició del llibre més venut, la Bíblia, en la seva edició popular, il·lustrada per Perico Pastor. Per a molts creients, la Bíblia és un puntal indefugible; per a no creients, com va declarar la periodista i escriptora Pilar Rahola, un llibre per saber qui som. Cal no oblidar que el context bíblic és bàsicament oriental. D'Orient ens ve la salvació. Un bon regal d'aquest Sant Jordi pot ser, doncs, la Bíblia popular. En aquest suplement del setmanari hi trobareu també moltes altres propostes.

«Sant Jordi»

Com repiquen les campanes,
penjades dins l'ample cel,
tocs de tenora i sardanes
que vibren amb tot l'anhel.

Nostra terra és una festa,
d'un suau abril rialler,
que es vesteix color ginesta
i tast de vi de celler.

En cada indret una rosa,
pregonera de claror,
que encén poesia i prosa
amb íntims mots de remor.

Goig de llibertat i vida,
blasó de Sant Jordi al cor,
a prop de l'arrel florida
de quatre torxes de foc.

CARME CATÀ

«Amb ulls d'enamorat»

No busco la resposta
en el soterrani del meu propi jo.
Més enllà dels núvols,
on volen les àguiles valentes,
ullaré per la porta del cel
el raconet per a mi reservat.

Un Déu de misericòrdia

em preguntarà si he estimat:
«Les beceroles de l'amor, Senyor,
com un pàrvul he llegit
balbucejant.
He deixat a la terra
la cendra de moltes vanitats.
Mireu-me, Senyor
i viuré sempre
amb ulls d'enamorat.»

Mn. JOAQUIM BLANCH

SUMARI

II Entrevista a
Carla Gràcia,
autora de «Les
parelles felices
tenen el seu
"secret"»

III Segon
volum de
la trilogia
«Jesús de
Natzaret»,
de Benet XVI

IV-VI Ressenyes
de llibres
religiosos,
de temàtica
diversa i
infantils

VII Presentació
del llibre
«Generació
Virtèlia»,
d'Anna Roig
Llort

VIII Entrevista
a Cristiano
Antonelli,
autor de
«Sant Jordi
i la rosa»

«Primer cal ser feliç un amb un mateix, per poder ser feliç amb l'altre»

CARLA GRÀCIA EXPLICA ELS SEUS SECRETS PER CONSTRUIR UNA RELACIÓ SENTIMENTAL SÒLIDA

Carme Munté

En una època com l'actual en què tantes parelles es trenquen i en què sembla que el compromís per a tota la vida és un valor en desús, la periodista i escriptora Carla Gràcia Mercadé ens explica els seus «secrets» per construir una relació sentimental sòlida. No es tracta de somiar en varetes màgiques, però sí de desvetllar una consciència més gran de nosaltres mateixos i, de retruc, de les nostres relacions sentimentals. Carla Gràcia és llicenciada en Ciències de la Comunicació per la Universitat Ramon Llull i escriptora. Dirigeix i presenta el programa *Plusvàlua* de Ràdio Estel.

En realitat, segons expliques al llibre, les parelles felices tenen molts secrets, però quin és el més important i cabdal?

Si n'hagués d'escollir un, sens dubte, seria el sentit del compromís. Actualment associem el compromís a tenir en lloc de sentir. El compromís és, tot sovint, firmar un paper, tenir una hipoteca o tenir fills. Però, en realitat, el compromís és un sentiment profund i convençut de vinculació, responsabilitat i projecte amb l'altra persona. I és una de les principals claus per a l'estabilitat i la felicitat de la parella.

Abans de poder estimar una altra persona, primer cal fer molta feina amb un mateix, oi? Podem estimar si no sabem qui som ni ens estimem i valorem a nosaltres mateixos?

Sí, podem estimar, sempre som capaços d'estimar. Però serà molt difícil que puguem establir una relació sana de parella. Si no som feliços ni ens sentim bé amb nosaltres mateixos, si no coneixem les nostres ombres ni els nostres valors i el que volem de la vida, abocarem sobre l'altre totes les frustracions, les pors i les esperances. I sempre responsabilitzarem l'altre dels nostres buits interiors. Primer cal ser feliç amb un mateix, per poder ser feliç amb l'altre.

Per què hi ha tantes separacions avui dia? Hi ha por d'un compromís per sempre?

Tenim por de sentir, d'obrir-nos i de ser ferits. Comprometre's, esforçar-se i estimar amb profunditat, responsabilitzar-nos de la nostra vida i de la compartida amb una altra persona és una visió poc valorada a la nostra societat. Es promou el canvi, la no-implicació, el concepte de «si no t'agrada, et tornem els diners» i acabem pensant que si tenim un conflicte amb la parella val més deixar-ho i conèixer-ne una altra. Busquem el camí fàcil.

L'Església lamenta tot sovint que les parelles arriben poc formades i preparades al matrimoni. Quins passos, quins consells o quines savieses hauria de rebre tota parella abans de casar-se?

El millor seria que abans de casar-se

es regalessin un espai de recolliment compartit, un temps de reflexió per pensar en les tres potes de la parella: l'amor, els valors i el projecte en comú. És imprescindible que, abans de prendre una decisió tan transcendent i significativa com comprometre's amb algú per tota la vida, les dues persones sentin i reconguin que els valors que cadascú té com a prioritaris són els mateixos, el projecte en comú que es planteja és paral·lel al que ells volen a nivell personal i que l'amor és prou intens i profund com per aportar el coratge per perdonar, perseverar i il·lusionar-se any rere any durant tota la vida.

Quins contravalors imperants avui dia, com la frivolitat en el sexe o un consumisme exacerbant, van en contra d'una vida de parella sana i madura?

Més que contravalors, el que em preocupa és la distorsió dels valors. Si tinguéssim integrats i clars els valors fonamentals, els contravalors no ens afectarien ni influirien tant. Per exemple, m'inquieta el nou significat que ha pres la paraula *llibertat*. Actualment, ser lliure és no implicar-se ni responsabilitzar-se, no decidir. Però si no ens responsabilitzem, acabem sent esclaus dels impulsos i dels instints. I aquesta és la base per ser fàcilment conduïts per les eines i intencions socials com el consumisme. Perdem criteri i consciència.

Per tal d'avaluar si la nostra vida en parella és sana, quin és el test ràpid que hauríem de formular-nos a nosaltres mateixos?

Una parella passa per moltes etapes, així que és difícil fer un test ràpid de la seva bona forma perquè podríem treure'n conclusions precipitades. Però, jo diria que si, malgrat el temps o el moment personal que s'estigui vivint en aquell moment, estimem l'altra persona, seguim tenint forces i ganes d'esforçar-nos i d'aixecar-nos després de cada conflicte o desil·lusió i sentim que la nostra vida i nosaltres mateixos som millors al costat d'aquesta persona, tot això és, per descomptat, una bona base.

Carla Gràcia, *Les parelles felices tenen el seu secret*. Columna Edicions, Barcelona, 2011, 236 pàg.

«El compromís és un sentiment profund i convençut de vinculació, responsabilitat i projecte amb l'altra persona»

«Tenim por de sentir, d'obrir-nos i de ser ferits»

Nou volum del Corpus Biblicum Catalanicum

Eduard Brufau

De la mà de l'Associació Bíblica de Catalunya i de Publicacions de l'Abadia de Montserrat acaba de veure la llum el volum 6 del Corpus Biblicum Catalanicum (CBCat).

Es tracta d'una col·lecció—específicament adreçada a experts en estudis bíblics—que recull i edita críticament totes les edicions de la Bíblia en llengua catalana des del segle XIII fins a l'any 1900. Aquest nou volum correspon als llibres primer i segon del llibre dels Reis segons apareixen en l'ano-

menada Bíblia del segle XIV.

Presentat en quatre columnes, el text recull la versió de tres manuscrits diferents així com el text de la Vulgata, que a l'època era la base de la majoria de traduccions. El volum inclou una introducció explicativa i un extens glossari final.

Fins ara s'han publicat tres volums del CBCat, i n'hi ha catorze més que estan en preparació. Aquesta és una iniciativa de l'Associació Bíblica de Catalunya en la qual treballen des de fa anys nombrosos biblistes, filòlegs i teòlegs catalans.

Dirigit i coordinat per Pere Casanelles, doctor en Filologia Semítica, i Mn. Armand Puig, doctor en Sagrada Escripura i degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, el projecte és una iniciativa ambiciosa i de llarg abast que aplega, estudia i dona a conèixer la llarga i rica tradició bíblica de la nostra terra.

Qui vulgui conèixer més a fons el CBCat pot consultar la pàgina web www.abcat.org/cbcatal, on trobarà informació extensa i detallada dels volums publicats i dels que estan en preparació.

«Jesús de Nazaret», una obra per a la trobada i el diàleg

MONS. AGUSTÍ CORTÉS PRESENTA EL DARRER LLIBRE DE BENET XVI

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

El 29 de març la Llibreria Paulines de Barcelona era plena de gom a gom per acollir l'acte de presentació del llibre *Jesús de Nazaret. Desde la entrada en Jerusalén hasta la Resurrección*, de Benet XVI. La llibreria i l'Escola d'Animació Bíblica de Barcelona, organitzadores de l'acte, van convidar el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, a presentar aquest volum. «El primer que pretenem és una presentació que engresqui l'ús d'aquesta obra», va assenyalar el prelat, «que pot redundar en la il·lustració, la meditació, la pregària i, sobretot, la recerca de fe de la persona viva de Jesucrist».

El bisbe va partir d'un pressupòsit a l'hora de llegir aquest segon volum sobre Jesús de Nazaret: «La clau de l'accés a Jesús és la pregunta inicial de qui pretén submergir-se en el seu misteri: què volem trobar, què preguntem. El fet de pensar que la figura de Jesucrist, tal com la presenta el Papa, és una figura emmarcada en la història personal de la salvació. El coneixement de Jesucrist ha de ser personal, existencial i vital. No n'hi ha prou amb les aproximacions positives o pura i simplement descriptives de la vida de Jesucrist. Es tracta d'un coneixement des de l'amor i des de l'afecte, un coneixement intern.»

El bisbe Agustí va comentar que «per arribar a aquest coneixement intern de Jesucrist hem de superar aquella fase històrica de la recerca i arribar a entendre que no hi ha en la vida i en la figura de Jesucrist cap realitat que no tingui un significat». El bisbe de Sant Feliu va assenyalar que no es pot llegir el llibre «amb un interès exclusivament acadèmic, sinó amb l'actitud de trobar alguna cosa vital. Si la primera part, del baptisme a la transfiguració, estava centrada en la persona de Jesucrist, fill de Déu, fill de l'home; aquesta segona està més centrada en la seva missió i en la seva obra, però l'objectiu i les opcions metodològiques són les mateixes».

Segons Mons. Cortés, «el Papa pretén un tracte científic de la persona de Jesucrist, però per a la vida. Ell no vol fer un acte magisterial, sinó una ajuda perquè les persones, sense renunciar a la seva capacitat de pensament, puguin viure la presència, l'experiència propera de Jesús de Nazaret». Aquest plantejament «exigeix al Papa fer un tractament de la figura de Jesucrist molt situat, tenint en compte la sensibilitat de la gent, els problemes teològics i pastorals d'avui. Sempre fent comentaris i exposant doctrines sobre Jesús, tot pensant com viu la fe el poble de Déu, l'Església, què diu avui la mentalitat i la cultura, com podria fer entendre que per a ells Jesús és salvació. Això exigeix una interdisciplinarietat magistral. Jesús, diu el Papa, és un tu que intenta trobar-se en amor amb tu, i transformar la teva vida».

Per al bisbe de Sant Feliu, Benet

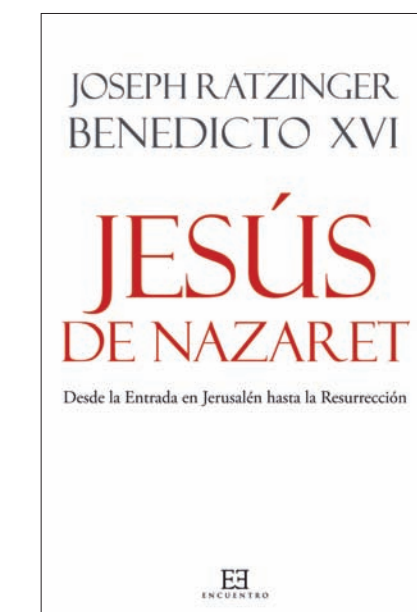
XVI, en aquest segon volum de *Jesús de Nazaret* té l'«obsessió» de lluitar contra l'individualisme, contra l'immanentisme i subratlla que «la revelació és un fet de comunicació, de pensament, d'afecte, d'amor de Déu a l'home. Al servei d'aquest esdeveniment de trobada hi ha l'Escriptura, a través de la qual Jesús vol arribar a la teva vida i a la teva persona. Hem de llegir l'Escriptura amb la mateixa profunditat amb la què va ser escrita. El llibre del Papa és una aplicació d'aquest principi fonamental».

En aquest llibre, el Pontífex «diu explícitament que no vol fer una cristologia ni una biografia de Jesús», va indicar Mons. Agustí Cortés. «Per això el Papa deixa una petjada personal en el seu escrit, i intenta que el lector faci el mateix en relació amb la figura de Jesús. És una obra feta per a la trobada i per al diàleg.» El bisbe de Sant Feliu també va destacar l'ús de la paraula «misteri». El Papa recorre els misteris de la vida de Jesús, entesos com a «contingut de salvació, però expressat, comunicat, no amagat. I es comunica mitjançant la lletra de l'Escriptura. És repassar com Déu t'estima i et salva a través dels esdeveniments petits o grans de la vida de Jesús. En aquest sentit, els misteris són oferta de vida».

Un altre aspecte que va destacar el bisbe Cortés és la pràctica hermenèutica de Benet XVI: «El Papa no té cap inconvenient a barrejar missatges, continguts, textos de naturalesa críticament diferents per accedir a l'únic misteri que es revela. I és molt conscient de fer-ho perquè el que a ell li interessa és arribar al secret de Jesús. És fidelíssim a aquell principi clàssic que afirma que el Nou Testament està amagat a l'Antic i que l'Antic Testament està explicat en el Nou.»

El bisbe de Sant Feliu va comentar alguns fragments del llibre de Benet XVI com ara l'*Ecce homo*, el tractament del poble jueu o el diàleg de Jesús amb Pilat. Pel que fa a això darrer, va afirmar: «Pilat és el polític pragmàtic, sense referència a cap veritat, ni ideal sobre l'ésser humà. Aquí la pregunta és: com és possible construir una democràcia

sense veritat?, com és possible construir una democràcia sense un fonament comú que va més enllà de la decisió d'una majoria?, com és possible, es pregunta el Papa, que construïm una política i una democràcia sense un fonament de veritat? Una afirmació tremenda i sor-

Joseph Ratzinger-Benedicto XVI, *Jesús de Nazaret. Desde la entrada en Jerusalén hasta la Resurrección*. Ediciones Encuentro, 396 pàg.

prenent del Papa és que per mantenir el principi de laïcitat positiva, Jesucrist mor a la creu.»

Finalment, Mons. Agustí Cortés es va referir a l'epíleg del llibre, on «el Papa acaba dient que el secret de la teva alegria és aquesta comunió amb Jesús, deixar-te estimar per Ell, entrar en el seu espai de comunió amb Déu, viure del seu amor i fer-ho comunicant-

AUTOMATITZACIÓ I RESTAURACIÓ DE CAMPANES I CAMPANARS
ENLLUMENAT LED INTERIOR I EXTERIOR
RELLOTGERIA MONUMENTAL
ESCULTURES MUSICALS

ERMEC
www.ermec.org

Preus amb un 50% de dte en enllumenat a:
www.ledilu.com

ERMEC, S.L.
C/ Francesc Teixidó, 22
P. E. Granland, Badalona Sur
08918 Badalona
Barcelona (SPAIN)

Tel. (+34) 902 450 160
Fax (+34) 902 433 088
ermec@ermec.org
www.ermec.org

ERMEC, S.L. - MADRID
C/ Sagasta, 8, 1ª Planta
28004 Madrid
SPAIN

bilbao@ermec.com
portugal@ermec.com

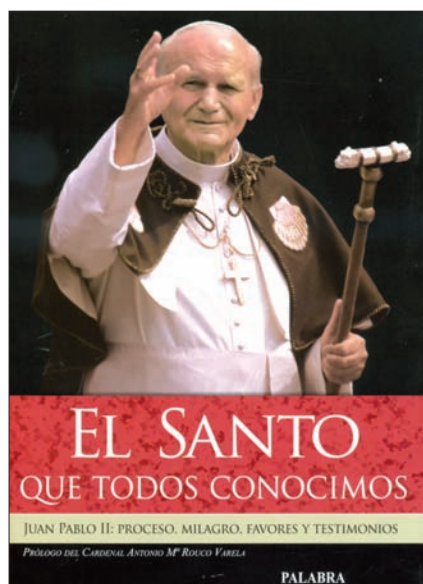
Stefano de Fiore, *María, síntesis de valores*. Editorial San Pablo, Col·lecció Monumenta, 2011, 766 pàg.

La presència de Maria

La novetat d'aquesta història de mariologia, a part de la ingent documentació que conté, consisteix en la consideració de Maria com una «persona representativa», com un «fragment» i alhora una «síntesi de valors». S'hi reflecteix la globalitat de la fe, de l'Església i de la societat; en definitiva, de les cultures que s'han anat succeint en la cultura del cristianisme: mediterrània antiga, medieval, moderna i postmoderna.

AA.DD., *El santo que todos conocimos. Juan Pablo II: proceso, milagro, favores y testimonios*. Ediciones Palabra, 2011, 128 pàg.

Una vida santa

Joan Pau II va ser un Papa que va voler ser a prop de tothom per ajudar-nos a ser feliços coneixent i seguint Jesucrist. La seva vida va ser transparent. Tot i així, hi ha aspectes que cal destacar més per comprendre la personalitat de Joan Pau II en tota la seva profunditat. Què el movia?, quines eren les claus dels seus 27 anys de pontificat?, per què se'l beatifica? Personatges del seu entorn i teòlegs ens ofereixen les respostes a aquests interrogants.

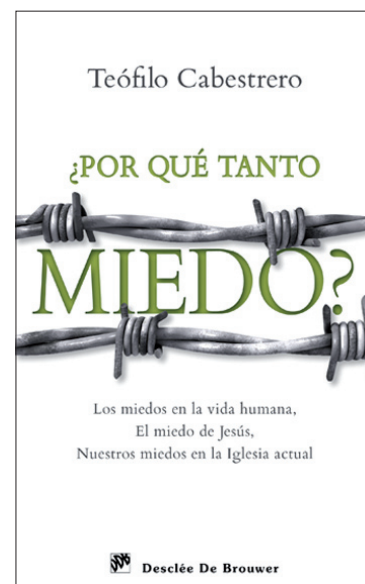
Gadi Bosch Pons, *Abecedari sobre la pregària*. Editorial Claret, Col·lecció El Bri, 2011, 32 pàg.

Aprendre a resar

Aquest llibre és una invitació a viure un encontre cordial amb Jesús, deixant-nos conduir a l'oració i suggerint en cada lletra possibles rutes orants que cadascun de nosaltres podrà enriquir i ampliar des de l'experiència personal. «Per al cristià, l'oració és com la respiració», afirma Mons. Sebastià Taltavull al pròleg. I afegeix que «ben sovint no respirem prou bé». La religiosa clarissa Gadi Bosch ens ofereix el seu ajut.

Teófilo Cabestrero, *¿Por qué tanto miedo?* Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Caminos Desclée, 2011, 240 pàg.

Revolució del cor

Vivim sota la síndrome de la por. Els humans ens hem tornat més vulnerables a l'ansietat, a la frustració i al desequilibri emocional. Als cristians ens il·luminarà i ens encoratjarà saber el que va fer Jesús davant de la por en la seva experiència humana; com va saber portar ell les seves pors i què aconsellava als deixebles davant d'aquesta situació. Jesús va iniciar «una revolució de la condició humana» dels nostres sentiments i emocions: la revolució del cor.

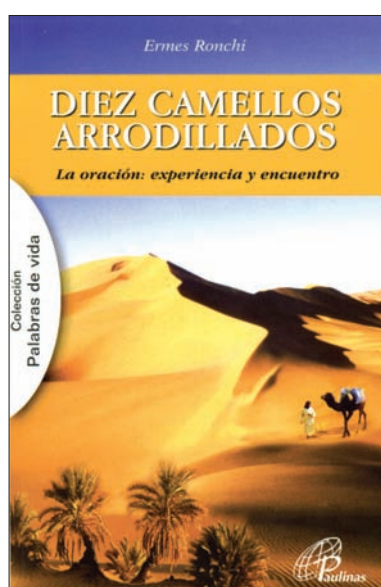
Ezio Morosi, *¿Cuánto falta para que amanezca?* Ediciones Narcea, Col·lecció Espiritualidad, 2011, 160 pàg.

La llum de l'amor

En el transcurs de la vida, de vegades «cau la nit» sobre la nostra ment i cor; ens sentim immersos en la tristesa i el dolor. És aleshores quan més sentim la necessitat de llum. Abraham, David, Maria, Nicodem o Pau van viure la seva nit en algun moment de la seva vida. Jesús, que va patir la incomprensió i la traïció, està disposat a entrar en la nostra nit amb la llum commovedora del seu amor que ens ajuda a fer el pas de la nit a l'alba.

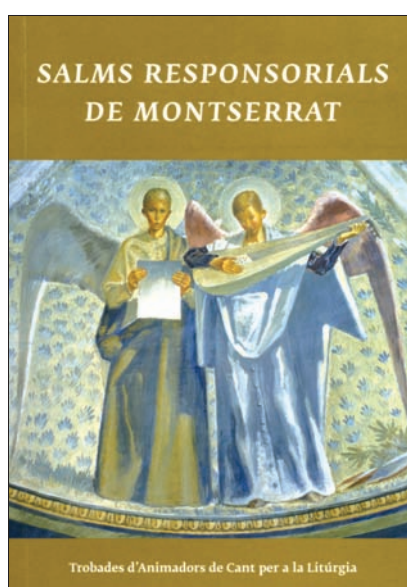
Ermes Ronchi, *Diez camellos arrodillados*. Editorial Paulinas, Col·lecció Palabras de Vida, 2011, 192 pàg.

Encontre amb Jesús

La pregària és aquell espai que permet a l'oblit fer el pas cap a l'encontre. Si hi ha cap manera d'expressar la pregària és precisament la de narrar-la. Aquestes pàgines segueixen els passos de personatges bíblics, l'energia d'algunes grans paraules i, sobretot, la llum inesperada d'una estrella oculta en la set que existeix en l'ésser humà des de sempre. L'autor ens condueix per uns camins plens de bellesa, profunditat i emoció que menen a l'encontre amb Jesús.

AA.DD., *Salms responsorials de Montserrat*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2011, 232 pàg.

Importància pastoral

Amb motiu dels quaranta anys de les Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia, que se celebren anualment a Montserrat, s'ha publicat aquest volum, que recull les melodies montserratines dels salms responsorials dels tres cicles de diumenges, així com la de les solemnitats i festes que poden esdevenir-se en diumenge. El salm responsorial, de gran importància pastoral, té una funció molt destacada en la litúrgia de la Paraula.

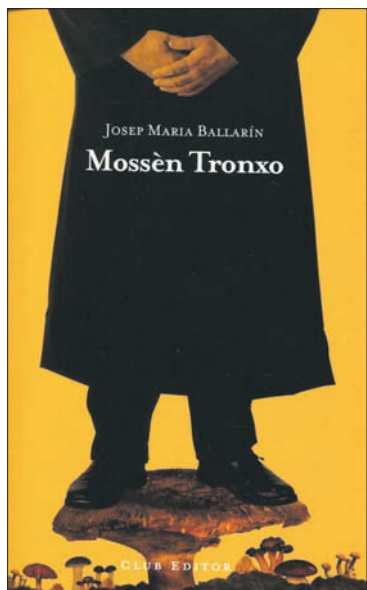
Diego Martínez Caro, *La mirada de la ciencia y la mirada de Dios*. Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Col·lecció Astrolabio-Ciencias, 2011, 232 pàg.

Un binomi complex

Aquest llibre és un intent de respondre a l'interrogant que va llençar T. S. Eliot (1888-1965): «On és la saviesa que hem perdut amb el coneixement?» Analitza un debat molt actual en el qual molts pretenen establir una incompatibilitat entre la creença en Déu i la ciència. Per això, s'han seleccionat els grans problemes que la ciència ens planteja en relació amb la transcendència, i se'ls ha considerat des d'una perspectiva creient.

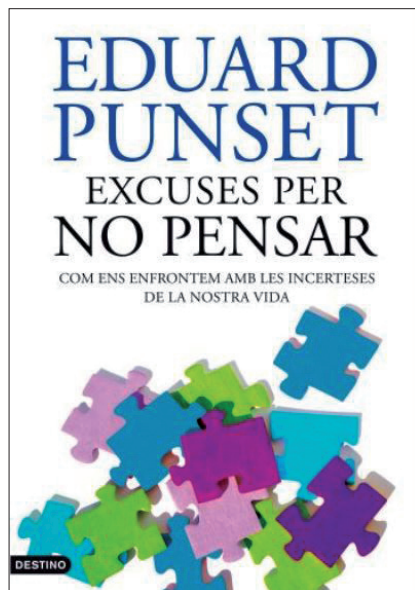
Josep Maria Ballarín, Mossèn Tronxo. Club Editor, Col·lecció El Club dels Novel·listes, 2011, 254 pàg.

Clàssic contemporani

Mn. Josep Maria Ballarín ha escrit quaranta llibres, com *Santa Maria, pa cada dia* o *Terra Santa i torna a Gósol*. Però, sens dubte, el més conegut de tots és *Mossèn Tronxo*, protagonitzat per un capellà de poble. Nascut enmig de l'anomenada «contracultura», va rebentar el sostre dels més de 100.000 exemplars venuts. Vint-i-dos anys després, aquest *best-seller* ha esdevingut un clàssic. Segons l'autor, «té fusta de gran comèdia i aires de novel·la negra».

Eduard Punset, Excuses per no pensar. Edicions Destino, Col·lecció L'Àncora, 2011, 274 pàg.

Explorar l'interior

El divulgador científic Eduard Punset ens convida a passejar pels diferents itineraris de la vida: les emocions, el cervell, l'aprenentatge, l'origen de l'univers, el poder... Fins i tot ens regala fórmules senzilles per ser més feliços en un món millor i ens recorda que «hi ha vida abans de la mort». L'autor continua explorant «el que ens passa per dins» i les claus que mouen el món i ens aporta reflexions sempre amenes i comprensibles per a tots.

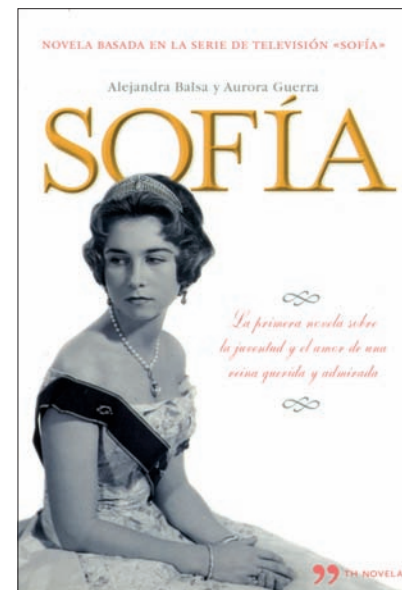
Albert Espinosa, Si tu em dius vine ho deixo tot... però digue'm vine. Rosa dels Vents, 2011, 206 pàg.

L'essència de les coses

En Dani es dedica a buscar infants desapareguts. Al mateix instant que la seva parella fa les maletes per abandonar-lo, rep una trucada de telèfon d'un pare que, desesperat, li demana ajuda. El cas el conduirà a Capri, illa on afluïren records de la seva infantesa i de dos personatges que el van marcar per sempre: el Sr. Martín i en George. Retrobar-se amb el passat portarà en Dani a reflexionar sobre la seva vida i sobre les coses que són de veritat importants.

Alejandra Balsa i Aurora Guerra, Sofía. Ediciones Temas de Hoy, Col·lecció TH Novela, 2011, 352 pàg.

Homenatge reial

Partint de la reina d'Espanya com a eix narratiu, aquesta novel·la explica la història d'amor entre Joan Carles i Sofia, emmarcada dins del temps convuls en què aquesta es va desenvolupar. També dona a conèixer els diferents obstacles de tot tipus (religiosos, polítics, socials, històrics...) que s'oposaven a aquesta relació. Així mateix, el llibre és un homenatge a la figura de la reina i a la seva dedicació per a la consolidació de la democràcia.

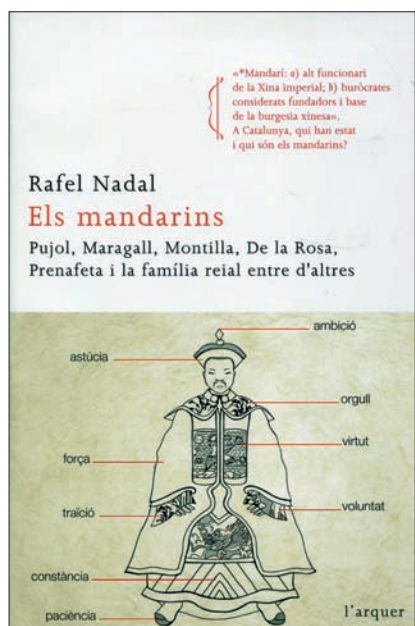
Xavier Guix, T'estimo tant! Editorial Pòrtic, Col·lecció Atrium, 2011, 190 pàg.

L'art d'estimar

En una societat en transformació permanent com la nostra, les relacions de parella i les seves dificultats són un tema ben actual. L'ésser humà necessita establir relacions saludables amb el seu entorn per ser feliç. Tanmateix, de vegades estimar i deixar-se estimar no és una tasca fàcil. Hi ha un sol amor, però moltes maneres d'estimar. El psicòleg Xavier Guix exposa i desenvolupa els diferents estils afectius que ens condicionen per formar una parella.

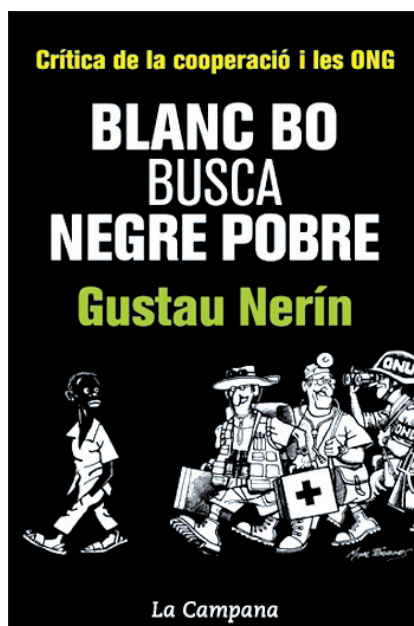
Rafel Nadal, Els mandarins. Editorial L'Arquer, 2011, 114 pàg.

Retrats de poder

Des de la posició privilegiada que atorga la pràctica del periodisme i la direcció d'una de les capçaleres més importants de Catalunya, Rafel Nadal ha tingut accés a moments reveladors d'algunes personalitats de l'àmbit polític, empresarial i cultural de dins i fora de Catalunya. *Els mandarins* és la seva visió personal d'unes figures poderoses amb qui ha passat estones llargues i intenses. Nadal desvela detalls de la personalitat més desconeguda d'aquests «mandarins».

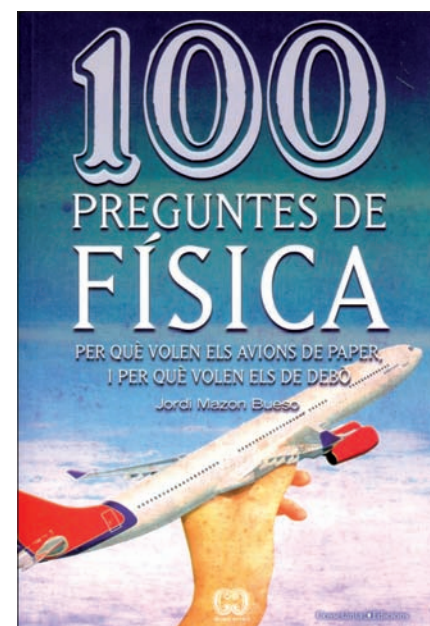
Gustau Nerín, Blanc bo busca negre pobre. Edicions La Campana, 2011, 258 pàg.

Desmitificar la solidaritat

En aquest llibre, Gustau Nerín, un antropòleg que coneix molt bé el continent africà, desmitifica la cooperació internacional. A través de les experiències que ha recollit treballant i viatjant, rebat amb arguments econòmics, sociològics, morals i antropològics les suposades bondats d'algunes ONG i l'ajuda oficial al desenvolupament. Es pregunta si els occidentals som més consumidors de solidaritat que no pas realment solidaris.

Jordi Mazon Bueso, 100 preguntes de física. Cossetània Edicions, Col·lecció De Cent en Cent, 2011, 184 pàg.

Qüestions físiques

Qüestionar-se el perquè de les coses que passen al nostre voltant, de les més comunes i senzilles a les més rebuscades i complexes, és un fet propi de l'espècie humana. Bona part de les preguntes que es plantegen en aquest llibre han estat formulades per alumnes d'ESO, de batxillerat i universitaris i és el físic Jordi Mazon l'encarregat de contestar-les de manera planera. El llibre recull també altres preguntes que tenen la intenció de desmentir falses veritats i mites erronis.

LLIBRES PER ALS MÉS JOVES

Enrique Jiménez (text) i Maribel Lechuga (il·lustracions), *Los milagros de Jesús nos ayudan a rezar*. Ediciones Palabra, Col·lecció Paso a Paso, 2011, 80 pàg.

Significat espiritual

Amb aquest llibre, els infants d'entre deu i tretze anys podran conèixer uns quants dels nombrosos miracles que Jesús va fer, com ara la guarició d'un paralític, la multiplicació dels pans i peixos o la resurrecció de la filla de Jaire. Cada capítol té un requadre on se suggereixen, en forma de pregària personal, virtuts i valors relacionats amb els fets extraordinaris que s'hi expliquen. Cada miracle té un significat espiritual que cal conèixer i meditar.

Vicki Myron i Bret Witter (text) i Steve James (il·lustracions), *Dewey: un gat a la biblioteca!* Editorial Edebé, Col·lecció Els Meus Contes Preferits de Tren Blau, 2011, 34 pàg.

El gat bibliotecari

Durant la nit més freda de l'any, troben un gatet tremolós a la bústia de la biblioteca. La Vicki, la bibliotecària, decideix adoptar-lo i li posa el nom de Dewey Lector de Llibres. Al Dewey li agrada la seva nova llar, però hi ha coses que li desagraden. Per exemple, que els infants l'agafin i l'acaronin a contrapèl. «No sóc un simple gat en una biblioteca», afirma. Ell es defineix com «un gat bibliotecari» i sap que la seva missió és ajudar els lectors.

Caterina Valriu (text) i Nívola Uyá (il·lustracions), *Plou i fa sol*. Editorial Barcanova, Col·lecció Sopa de Llibres, 2011, 48 pàg.

L'alegria del color

Quan plou i fa sol, diuen que les bruixes es pentinen. I és així, però un dia una nena que es diu Bel descobrirà que les bruixetes més joves estan tristes perquè no volen anar sempre de dol. Caldrà trobar una solució per fer de les seves robes velles i tronades uns vestits plens de color. Amb l'ajut de l'arc de Sant Martí, els embarbussaments i la poesia, el dol de les bruixes es convertirà en alegria. Llibre recomanable a partir dels sis anys.

Catherine Loizeau (text) i AA.DD. (il·lustracions), *Els conqueridors dels mars*. Combel Editorial, Col·lecció Combel Doc, 2011, 68 pàg.

La passió de navegar

Apassionats dels viatges, aventures o descobriments, dels perills, riqueses o poder, o simplement obligats a embarcar-se per assegurar-se la supervivència, al llarg dels temps hi ha hagut mariners valents que s'han llançat al mar més enllà de l'horitzó. Aquests comerciants, corsaris o exploradors són els autèntics conqueridors dels mars que trobarem en aquest llibre amb il·lustracions, còmics, fotografies, mapes i un munt d'informació.

Muf Animation (text i il·lustracions), *Sant Jordi i un equip de llegenda*. Editorial Estrella Polar, Col·lecció Barça Toons, 2011, 32 pàg.

Més que un club

Temps era temps, hi havia un estadi de futbol que acollia, partit rere partit, el joc fantàstic del Barça i la il·lusió de molts i molts seguidors. Es tractava del Camp Nou. Un dia, però, un drac ferotge que no podia suportar que el futbol fes feliç la gent va arribar volant a l'estadi. El monstre, que treia foc per la boca, volia destruir el futbol i el Barça. La por es va estendre per tot l'equip i l'afició, ja que ningú no sabia com fer front al terrible drac...

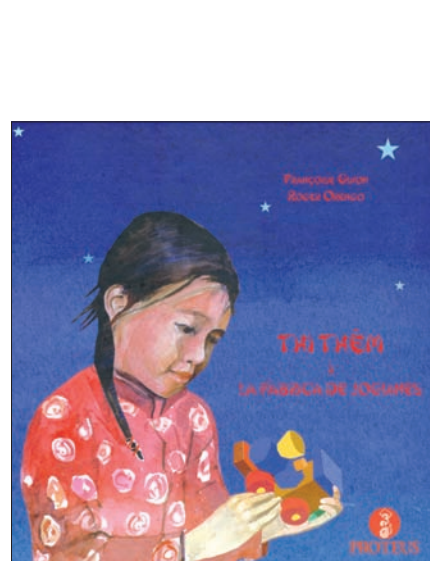
Robert C. O'Brien (text), *La señora Frisby y las ratas de Nimh*. Ediciones B, Col·lecció La Escritura Desatada, 2011, 270 pàg.

Humor i valors

La senyora Frisby, una ratolineta vídua amb quatre fills petits, ha de traslladar urgentment la seva família a la seva casa d'estiu. Però el seu fill petit, en Timothy, és al llit amb pneumònia i no es pot moure. Sortosament, coneixerà les rates de Nimh, un grup de criatures d'intel·ligència molt desenvolupada, les quals li plantejaran una solució excel·lent al seu problema. Aquesta novel·la és un clàssic de la literatura juvenil, plena d'humor i valors.

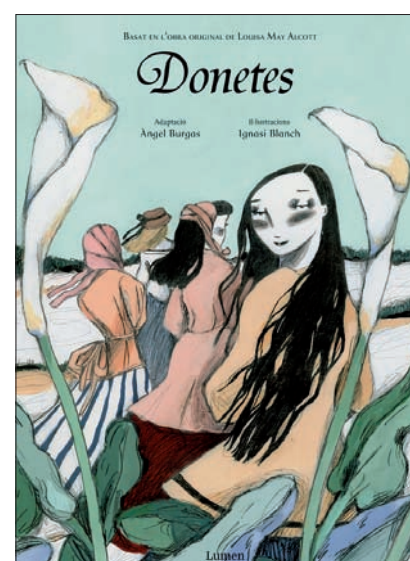
Françoise Guyon (text) i Roger Orenco (il·lustracions), *Thi Thém i la fàbrica de joguines*. Editorial Proteus, Col·lecció Helena, 2011, 32 pàg.

Presa de consciència

Thi Thém és una nena que viu en un poble on els seus pares es guanyen la vida amb la pesca. Un dia s'esgota tot el peix i s'instal·la una fàbrica de joguines a la ribera. Thi Thém ja no podrà anar més a l'escola perquè ha de treballar tot el dia a la cadena de muntatge de joguines per a nens de països rics. Esgotada, cau en una cinta transportadora i comença una aventura que li canviarà la vida. El llibre és una denúncia de l'explotació laboral infantil.

Louisa May Alcott (text) i Ignasi Blanch (il·lustracions), *Donetes*. Editorial Lumen, 2011, 32 pàg.

Cant a l'amistat

Les quatre germanes March es fan grans mentre el seu pare és a la guerra. La seva mare, la seva tia rica i els seus veïns, els Laurence, són testimonis de la vida de les quatre noies que, de mica en mica, deixen de ser nenes per convertir-se en dones. L'autora, Louisa May Alcott, es va basar en les pròpies experiències de la seva família per escriure un relat que és un cant a l'amistat, la solidaritat, l'amor i la passió per l'art i les petites coses.

Una gran realitat social i pedagògica

PRESENTAT EL LLIBRE «GENERACIÓ VIRTÈLIA», D'ANNA ROIG LLORT

Jordi Llorach i Cendra
Barcelona

La tradició pedagògica catalana havia d'omplir necessàriament el buit deixat per la guerra civil. Ho van fer possible un grup de mestres entusiastes (Joan Duran, Enric Badal, Dolors Calvet i, poc després, Josep J. Llongueras), que el mes d'octubre del 1939 inauguraven les Escoles Virtèlia. De manera semblant, la tradició associacionista en general i la religiosa en concret convenia que proposés actuacions oposades a les directrius establertes.

L'any 1944 ho van assolir els fundadors de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Virtèlia (Mn. Pere Llumà, Ramon Fuster, Antoni Badia, Joan Llongueras, etc.), on la majoria d'alumnes de les Escoles i d'altres procedències van poder complementar la seva formació i trobar-hi un lloc de convivència i de llibertat. I, a més d'haver estat pioneres, les dues actuacions van tenir el mèrit de ser seguides per altres iniciatives que permeteren suavitzar la situació en molts llocs de Catalunya.

D'aquesta valenta actuació, personalment en formulo una tesi: les Escoles i la Confraria van formar l'entorn Virtèlia, on molts nois i noies, orientats pels mestres i responsables —la gent de Virtèlia—, es van formar amb l'estil Virtèlia i van propiciar l'esperit Virtèlia a la resta del país.

Recerca exhaustiva

Aquesta realitat social i pedagògica ha estat recollida en el llibre titulat *Generació Virtèlia*, escrit per la periodista Anna Roig Llor i publicat per L'Arquer. Va ser presentat el 16 de març al Palau Robert de Barcelona i l'acte va comptar amb la presència de l'autora, del periodista Albert Sáez i de Jordi Pujol i Pasqual Maragall, expresidents de la Generalitat de Catalunya. El treball és fruit d'una recerca exhaustiva, sobretot arran d'entrevistes amb alguns dels que en foren protagonistes. Roig planteja el llibre a partir de la història de totes dues institucions, sense excés de dades que podien enterbolir el text, però amb característiques de cada etapa.

Per exemple, posa de manifest que els inicis van significar certa continuïtat de mètodes pedagògics (Montessori, Jacques-Dalcroze, etc.) i d'entitats d'avantguarda (Mútua Escolar Blanquerna, Federació de Joves Cristians...), que van evolucionar després segons els temps. De tot plegat en treu conclusions. Enfront de l'opinió gens fonamentada d'alguns que l'Entorn Virtèlia va ser lloc de formació de dirigents i seu de jovent d'estatus social privilegiat, Roig argumenta que van ser institucions singulars i oportunes on molts pares van poder obtenir la formació integral dels fills.

Virtelians il·lustres

L'autora conclou que no és estrany que amb aquestes característiques es formessin joves amb prou llibertat d'elecció d'opcions professionals, polítiques i de creences, i amb una bona preparació per exercir-les. Així, sense

Albert Sáez, Anna Roig i Jordi Pujol, després de l'acte de presentació.

més complicacions deductives que la lògica, Roig exposa com ha estat possible que procedissin d'aquest entorn els dos primers presidents de la Generalitat democràtica, Jordi Pujol i Pasqual Maragall, i que altres exvirtelians també hagin destacat en diverses activitats, com ara Federico Mayor Zaragoza, que va presidir la Unesco; Pere Vicens, amb la direcció de l'Associació Mundial d'Editors; Lluís Bassat, un dels millors publicistes europeus, o Miquel Roca, com a polític i dirigint un important despatx d'advocats.

A aquests i altres personatges, l'autora els denomina *Generació Virtèlia*. És comprensible que ho faci, atenent la coincidència en el temps i la projecció pública assolida. La qualificació, però, és excloent i en certa manera cerca l'impacte mediàtic del llibre. Així, cal evidenciar que hi ha hagut més «generacions Virtèlia», en les quals molts altres exvirtelians han destacat i destacaran en el futur.

Convé no oblidar que les Escoles van tancar definitivament l'any 1995 —la Confraria ho havia fet el 1977— i les darreres promocions encara han d'acreditar l'abast de la seva actuació.

ANNA ROIG LLORT, *Generació Virtèlia*. L'Arquer, 2011, 192 pàg.

la gent i l'estil Virtèlia, fins ara incomprendiblement desconeguts i, potser per això, a vegades jutjats apriorísticament. En recomano la lectura a qui vulgui entendre la realitat social recent del país i, en bona part, futura.

import difusió

MOBILIARI PER A COL·LECTIVITATS

DIRECTES DE FÀBRICA

Cadires plegables

Cadires per a sales polivalents

Pissarres, taules i cadires per a biblioteques, residències, escoles, locals parroquials, associacions

Prestatgeria i armari «A MIDA»

Cadires apilables, metàl·liques i polipropilè

Taules i cadires per a restaurants, cafeteries, residències, geriàtriques...

Cadires amb pala, metàl·liques fusta i polipropilè

Sales d'actes

Tel. i Fax. 93 389 06 99
Tel. Mòbil 670 21 73 10

a.perez@coacb.com

Agent comercial: A. Pérez Sabaté

BADALONA

PRESSUPOSTOS SENSE COMPROMÍS

Busca'ns al
Facebook i clica
«m'agrada»

«La imatge de sant Jordi lluitant amb el drac és una icona de la lluita entre el bé i el mal»

CRISTIANO ANTONELLI, AUTOR DEL LLIBRE «SANT JORDI I LA ROSA»

Miquel Àngel Codina

Cristiano Antonelli, autor del llibre *Sant Jordi i la rosa*, publicat per Dédalo Ediciones, va néixer l'any 1971 a Gubbio, una ciutat medieval de la regió italiana de l'Úmbria que manté una devoció extraordinària a sant Jordi. Doctorat en Jurisprudència, des de sempre s'ha dedicat a l'estudi de la història medieval. Actualment treballa en una obra sobre la fi dels templers que, per raons històricament documentades, té com a protagonistes les terres catalanes.

Com va sorgir la idea d'escriure un llibre sobre sant Jordi, un sant molt arrelat a la cultura catalana?

Feia anys que tenia l'objectiu de documentar-me sobre aquest sant per entendre les raons per les quals el seu culte, des de fa segles, es troba tan estès tant a Occident com al Pròxim Orient. Aquest propòsit es va concretar quan, per casualitat, em vaig trobar a Barcelona justament un 23 d'abril, festivitat de Sant Jordi. Des d'aleshores vaig començar a documentar-me. Això no obstant, no trobava una obra que oferís un quadre general de com s'havia difós el seu culte i tampoc del significat simbòlic de la seva lluita amb el drac. Vaig començar a prendre notes i recollir informació d'obres importants, però que només aprofundien en determinats aspectes. En realitat, inicialment no pensava fer un llibre. Va ser posteriorment quan vaig proposar el meu estudi a les editorials. És un assaig que vaig escriure amb l'objectiu d'oferir una visió general del culte del sant durant els segles i, a la vegada, de subratllar el suprem significat cristià que s'amagava rere les seves llegendes.

Per què sant Jordi desperta tanta devoció tant a Occident com a Orient?

Ja durant el segle IV, el seu culte s'havia estès des de Palestina a la resta de l'Imperi romà d'Orient, mentre que durant el segle V la seva popularitat va començar a arribar a Occident, i amb el pas del temps, va anar conquerint bona part d'Europa. Sant Jordi va despertar una devoció sense parangó i continua despertant-la tant a Orient com a Occident no només pel fet de ser el màrtir per excel·lència, sinó també perquè la seva imatge de cavaller lluitant amb el drac ha esdevingut icona de la lluita entre el bé i el mal.

«Cal anar amb compte a l'hora de considerar com a veritat la història i considerar com a fantasia la llegenda»

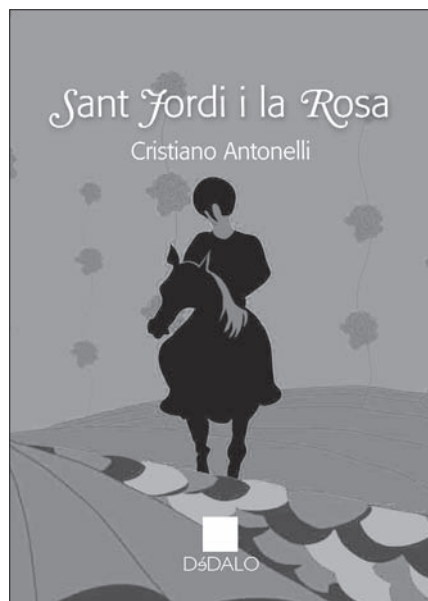
Què hi ha de veritat i de llegenda en sant Jordi?

Cal anar amb compte a l'hora de considerar com a veritat la història i considerar com a fantasia la llegenda. En realitat, no és tampoc correcte contraposar indistintament la història a la llegenda. La història està escrita per homes i a vegades es troba afectada per grans mentides. I a la inversa, sovint les llegendes amaguen en el seu interior veritats profundes. El teòleg Joan Llopis, en la seva obra titulada *Sant Jordi, el gran màrtir*, escriu que «no resulta contraproductiu el fet de prendre en consideració aquests relats fantàstics si tenim en compte el que realment són, és a dir, no testimonis fefaents de fets històrics, sinó símbols que posen en relleu ideals i conviccions que no poden ser objecte de cap crònica».

L'any 2009 es va publicar l'edició en castellà del seu llibre. Ara Dédalo Ediciones en publica l'edició en català. Hi ha diferències entre totes dues versions?

Pel que fa a l'edició catalana, abans que res, m'agradaria agrair a Maria Rosa Llabrés la seva traducció, que ha estat molt acurada en cada detall. Es tracta d'un assaig que, en la primera part, afronta el tema del culte de sant Jordi al llarg dels segles, mentre que en la segona examina el significat exegetí de la llegenda del martiri, així com de la llegenda del drac. Durant aquests dos anys m'he dedicat a aprofundir tots els afers del llibre. Sens dubte, vaig posar una atenció especial en el capítol dedicat a Catalunya, així com en el capítol que tanca el llibre, dedicat a la rosa, detall específic de la versió catalana de la llegenda del drac, és a dir, el fet que per la sang vessada pel drac va brollar un roser de roses vermelles.

Sant Jordi va donar la seva vida en martiri per fidelitat a Jesucrist. Com va tenir lloc aquesta transformació de sant màrtir en mite salvador d'una princesa?

Cristiano Antonelli, *Sant Jordi i la rosa*. Dédalo Ediciones, Col·lecció Basalto, 2011, 186 pàg.

Sant Jordi va ser martiritzat sota el regnat de Diocleciana i, després d'innombrables i terribles tortures, va morir decapitat davant de les muralles de Nicomèdia a l'hora sexta del vuitè dia abans de les calendes de maig, és a dir, el 23 d'abril al migdia. Jordi pertanyia a les milícies romanes i fins i tot la iconografia bizantina més antiga el representa d'aquesta manera. Com a cavaller, amb els seus vestits militars, és representat en la seva lluita amb el drac per salvar la princesa. En aquesta lluita trobem un simbolisme cristià, que es complementa amb el martiri.

La festivitat de Sant Jordi coincideix amb la festa del llibre i de la rosa a Catalunya. Aquesta festa té un paral·lelisme en altres països o només és pròpia de Catalunya?

Des de fa segles, la festivitat de Sant

Jordi es troba vinculada a la rosa, ja que, sempre segons la versió catalana, de la seva lluita contra el drac, del roser de roses vermelles el sant cavaller va escollir-ne la més bonica per regalar-la a la princesa. Coincidint amb la difusió d'aquesta versió de la llegenda, els cavallers de l'edat mitjana van fer seu el costum de regalar una rosa vermella a la seva estimada en el dia del sant. Això és una cosa específica de la tradició catalana que no té paral·lelisme en cap altre país! A partir del 1930, aquest dia va ser escollit també com Dia del Llibre, la qual cosa va contribuir a mantenir extraordinàriament viva aquesta festivitat.

Quin és el significat cultural de la rosa a Catalunya?

En el context de la llegenda, aquesta flor és considerada generalment com un simple detall amorós entre la princesa i el seu salvador. En realitat, es tracta d'un símbol i com a tal pot ser interpretat a diversos nivells. En aquest sentit, la rosa és fins i tot Catalunya mateixa, la seva pròpia història i la seva pròpia identitat. Això no obstant, el suprem significat simbòlic de la rosa és el mateix que és assumit en la tradició cristiana.

Com es viu la festa de Sant Jordi a Gubbio en comparació amb Catalunya?

Encara que en tots dos casos es tracta d'una devoció que es remunta a l'època medieval, no és possible comparar-les. El 23 d'abril a Gubbio se celebra amb una missa a la capella dedicada a sant Jordi, però la festa té lloc el 15 de maig. És l'anomenada *Festa dei Ceri*, una de les festes medievals més antigues d'Europa, durant la qual s'honora al patró de la ciutat, sant Ubald, juntament amb dos dels sants més venerats en tota la història de la cristiandat: sant Antoni Abat i sant Jordi. Antigament, eren homenatjats amb tres grans ciris; fa segles són homenatjats i a la vegada representats amb tres grans pals, damunt dels quals s'aixequen les seves estàtues. El pròxim 11 de maig, les tres imatges seran portades a Roma per rebre la benedicció del Sant Pare. El 15 de maig els sants són trets en processó pels carrers de la ciutat antiga entre l'entusiasme general de tots els habitants. Malgrat el fet que sant Ubald és el patró de la localitat, són moltíssims els ciutadans vinculats a sant Jordi. Per aquesta raó, en el dia de la festa es posen una camisa de color blau, el color del sant cavaller.

El llibre es presentarà oficialment a Catalunya?

Aquesta obra, com ja indica el seu títol, és un homenatge al patronatge de sant Jordi a Catalunya. L'associació Amics de l'Arxiu de la Memòria Popular va organitzar el dilluns 18 d'abril un acte de presentació en el Centre Cultural de la Roca del Vallès. Una altra presentació, organitzada per Dédalo Ediciones, va tenir lloc el dimarts 19 d'abril a Barcelona, concretament al Corte Inglés de l'avinguda del Portal de l'Àngel.

Club[★]amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

PELEGRINATGE DIOCESÀ A ROMA PER ASSISTIR A LA BEATIFICACIÓ DE

Joan Pau II

Dissabte dia 30, a les 17.30 h, missa presidida per l'Emm. i Rvdm.
Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach,
Arquebisbe Metropolità de Barcelona
a l'església de Gesù a Roma

Del dissabte 30 d'abril al dilluns 2 de maig de 2011

Roma t'està esperant...

Per a preus i més informació **934 092 770**

Sant Feliu de Llobregat

Èxit de la V Jornada de Mestres i Professors

Enguany s'ha tornat a superar el nombre de participants

Mónica García
Montserrat

Més de 500 persones es van aplegar a Montserrat el 9 d'abril convocats per la V Jornada de Mestres i Professors de Religió catòlica. La jornada de convivència i formació va ser organitzada per la delegació d'Ensenyament del bisbat de Sant Feliu, amb Mn. Francesc Tirado al capdavant, i va estar presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol.

Va comptar amb la presència de Mons. Agustí Cortés; la consellera d'Ensenyament, Irene Rigau; el director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, Xavier Puigdollers, i el secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, P. Enric Puig.

L'abat de Montserrat, Josep Maria Soler, també hi va participar amb una conferència on va reflexionar sobre l'educació. El pare abat va reconèixer la singularitat del procés educatiu on el testimoniatge i la coherència de vida tenen un paper decisiu. La jornada va incloure un concert d'orgue a la basílica que va deixar constància de la potència que brolla dels seus 12,5 metres d'alçada i 4.242 tubs.

L'acte va començar amb una breu pregària i tot seguit Mons. Jaume Pujol, com a president del Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió a Catalunya, va dirigir-se als assistents assenyalant les paraules del sant pare Benet XVI quan va afirmar que l'arrel de la crisi educativa és en realitat una crisi de confiança en la vida.

Mons. Pujol va recordar que, com a seguidors del Mestre, els cristians són homes i dones d'esperança, signes de l'Esperit Sant, i que han de ser creïbles pel seu testimoni. El prelat va repetir les famoses paraules de Pau VI quan va observar que «l'home contemporani escolta més de bona gana els testimonis que els mestres, o si escolta els mestres és perquè són testimonis».

Per la seva banda, la consellera d'En-

L'abat de Montserrat i els bisbes de Sant Feliu i Tarragona, amb la consellera Irene Rigau.

senyament, Irene Rigau, va congratular-se per la gran participació en la trobada, senyal de l'interès que l'educació religiosa desperta entre els docents. Va incidir en el repte que és la tasca educadora i la importància d'aquesta a causa del seu efecte multiplicador.

Enfront del fracàs escolar com a conseqüència de la manca de sentit de la vida, la consellera va remarcar la vàlua de les relacions personals en el camp de la docència: la força de la persona i el seu testimoni. «El perfil del jove avui, d'acord amb l'informe del sociòleg Javier Elzo, és preocupant», va reconèixer Rigau: «Egoista —pèrdua d'empatia per al bé comú—, hedonista —l'oci per sobre del treball—, i demanant de protecció —exigent de drets i ignorant de deures—».

Per això, va instar, necessitem un canvi de rumb on la transcendència i l'es-

Mons. Pujol va recordar que, com a seguidors del Mestre, els cristians són homes i dones d'esperança, signes de l'Esperit Sant

piritualitat, tapades pel consumisme, tinguin un paper protagonista. Finalment, la consellera va assenyalar que l'objectiu de l'educació és donar eines perquè «les persones siguin mestresses de la seva pròpia vida, capaces de valors i de conrear la dimensió espiritual en el seu interior».

Viure el que s'ensenya

Finalment, l'abat Josep Maria Soler va pronunciar la conferència *Professors de Religió: dificultats, reptes i testimoniatge*. El pare abat va apel·lar a la recuperació de valors com l'esforç, el compromís i la tolerància per construir una societat més justa.

De la mateixa manera va reivindicar la necessitat de les assignatures que permetran discernir i donar un sentit a la vida. L'humanisme cristià, va observar el pare abat, no pot considerar-se com una matèria inferior ja que ensenya a pensar amb criteris ben fonamentats i raonats.

Segons l'abat de Montserrat, el professor i mestre de religió ha de viure la seva professió com a missió sorgida d'una autèntica crida de Déu. Només sent conscients d'aquesta vocació es poden viure les contradiccions i sacrificis que apareixen en la seva tasca docent.

El P. Josep M. Soler va enumerar a continuació algunes de les actituds fonamentals del mestre i professor de Religió catòlica. Entre d'altres va apuntar a l'absoluta necessitat de procurar viure el que s'ensenya i evitar transmetre el missatge des de la neutralitat, l'agnosticisme o l'ateisme; va assenyalar la importància de la pertinença eclesial, sentir-se vinculat a comunitats parroquials o a entitats de l'Església; i finalment va indicar que «per fer bé la tasca, cal viure la pregària personal i eclesial, especialment en l'eucaristia, centre de la pròpia vida».

Després, els tallers, el dinar i una breu audició d'orgue a càrrec del ger-

XAVIER CORTÉS

Professor de Religió a l'escola Mare de Déu de la Mercè de Sant Feliu de Llobregat

Els alumnes veuen el fet cristià com una cosa de les àvies, passat de moda. Per això, ara més que mai, ens hem d'esforçar en el testimoni i l'exemple. Quan moltes coses trontollen i a causa de la crisi tenim la sensació que tot va en l'aire, és el moment de dir que hi ha una proposta de valor que va més enllà del que ens pensem. Els catòlics tenim un avantatge important que és el voluntariat, els missioners, els escoltes, els esplais per atraure els joves mostrant una fe viva i compromesa amb la societat. Sense caure, però, en les formes només: a classe hem d'apropar-nos als alumnes i posar el caliu entre persones.

INMACULADA FERRO

Professora de Religió a l'escola OSCUS de Barcelona

Els nois viuen la religió amb indiferència, s'ho miren des de lluny. Tanmateix, reaccionen quan veuen testimonis: estic segura que alguna cosa els arriba. A vegades és trist per al professor no veure'n els resultats però continuem endavant perquè sabem que els donem eines per al futur, eines que necessitaran per superar situacions més endavant. Sempre hi ha oportunitats i, només que haguem arribat a una sola persona, l'esforç haurà valgut la pena. M'ha agradat molt el taller *Claus cristianes per llegir els monestirs* i a més el podré aplicar a les aules.

ROSER PIQUÉ

Professora de Religió a l'Institut Pere Borrell de Puigcerdà

El treball de professora de Religió és un lluita com la de qualsevol altra sobretot perquè s'ha perdut la disciplina. Com a docent de Religió, t'has de guanyar els alumnes: quan hi ha preinscripcions animo els alumnes que s'apunten per no quedar-me amb els mateixos alumnes. D'altra banda, és fonamental la formació i el testimoni coherent: veuen com vivim, com actuem, com responem a les seves preguntes. Hem de saber donar raons de la nostra fe. Ara bé, segurament els fruits no els veurem. Nosaltres semblem i Déu recollirà quan vulgui.

de Religió catòlica

La trobada va finalitzar amb la celebració de l'eucaristia presidida per Mons. Agustí Cortés.

mà Andreu Martínez van permetre als assistents conèixer i compartir les seves experiències sota la mirada de la Mare de Déu de Montserrat.

La trobada es va clausurar amb la celebració de l'eucaristia, que va ser presidida per Mons. Agustí Cortés. El bisbe de Sant Feliu va anar a l'arrel i es va dirigir al cor dels mestres i professors. «És el seu Esperit el que ens revifa incansable perquè l'amor de Déu per nosaltres és incansable», va recordar el bisbe. «Res no ens podrà vèncer si vivim en l'amor de Déu: ni una llei, ni una por, ni una solitud com la de tants d'entre vosaltres com a mestres de Religió, ni la dificultat d'arribar en sintonia als nostres joves... res no podrà ser més gran ni més potent que l'amor de Déu en les nostres vides.»

Davant les sabudes dificultats Mons. Cortés va apuntar a dues temptacions que va relacionar amb l'Evangeli. «Ja sé que hi haurà resurrecció al darrer dia...» respon Marta en el text sagrat, oblidant que segons Jesús la resurrecció

comença ara i aquí.

L'altra temptació, va prosseguir el bisbe, seria simplement oblidar la resurrecció i cercar solucions intramundanes: al problema de la fam, la solució del pa; al problema de la tristesa, la solució del psicòleg... «Si oblidem que hi ha resurrecció, aquestes petites fites, el pa, el psicòleg... queden mancades de sentit», va observar el prelat.

Mons. Agustí Cortés va animar els participants a transmetre i encomanar als alumnes aquesta perspectiva sobrenatural i aquest horitzó d'esperança, perquè un dia, per fi, sentin dir: «Amic, entra en la joia del teu Senyor.»

Un cop finalitzada la celebració de l'eucaristia es va llegir el manifest on es va declarar «la voluntat de presentar-los [als alumnes] el rostre de Crist i la seva proposta de llibertat i salvació per tal que sigui la llum de la seva vida. Descobrir-los que el Regne de Déu, que Jesús va anunciar i va començar a instaurar, és possible i que aquest és el camí vers la felicitat».

MARIA CARME PINILLA, DELEGADA D'ENSENYAMENT DEL BISBAT DE VIC I PROFESSORA DE RELIGIÓ A L'INSTITUT MIQUEL BOSCH JOVER D'ARTES

«El testimoni vital és el que realment desequilibra la balança»

M. G.

Podria fer-nos una radiografia de la Religió catòlica a les aules?

Constatem que hi ha un gran desconeixement. Moltes persones no han evolucionat i s'han quedat en el passat: segueixen veient la religió com a part del nacionalcatolicisme i no poden superar aquesta idea... Per tant, sovint ens trobem amb el rebuig a causa de prejudicis o desconeixement més que per elements reals. La prova d'aquesta ignorància és que els nens arriben a classe sense saber res ni tan sols de les festes culturals d'arrel cristiana que celebrem. Hi contribueix molt el tractament que en fan els mitjans de comunicació: tot allò que fa olor d'encens no s'explica de manera objectiva. Es treuen les coses de context, se'n canvia totalment el sentit i apareixen amb un gran titular. És així com es fomenta un laïcisme aferrissat, fins i tot irracional i fora de lloc en els seus plantejaments.

Com es viu a les escoles públiques?

Aquestes situacions poden ser particularment complicades a les escoles públiques on, a diferència de les concertades, la religió no forma part de l'ideari de l'escola. Ens trobem de vegades amb gent dels claustres i dels equips directius que volen eliminar la religió quan la llei estableix que s'ha d'oferir. S'ha de lluitar més a la pública que a la concertada.

Què considera que és el més important de transmetre com a mestra i professora de religió?

El més valuós, com ha dit la consellera Irene Rigau, són les acti-

tuds dels mestres i professors. El testimoni vital és el que realment desequilibra la balança. Podria ser que no tinguéssim cap material, que es fessin retallades (tal com les estan anunciant)..., res d'això no importa. Cadascú ha de donar el màxim en el seu radi d'influència que és l'aula, el centre educatiu. Cal valorar molt les persones i el testimoni de vida. Això ens porta a estimar els alumnes i així és com realment arribem a comunicar Déu. Els recursos informàtics, etc. són molt útils però no són la base.

Com valora la jornada d'avui?

Aquesta trobada amb una gran participació demostra que som molts els qui pensem que val la pena apostar per l'ensenyament de la Religió catòlica. Aquesta és la cinquena trobada i cada any hi participa més gent: el missatge va passant de boca a orella i això és el que de debò funciona per engrescar la gent.

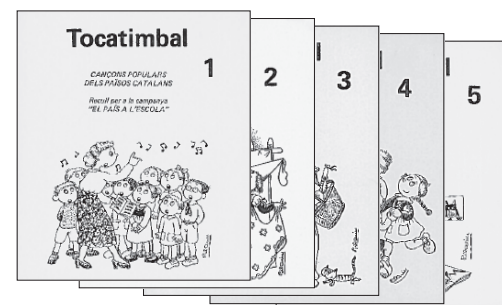

FERNANDO RODRÍGUEZ

Mestre de Religió a l'escola Sagrada Família d'Urgell a Barcelona

Com que l'escola està situada a Ciutat Vella tenim molts alumnes d'altres cultures i religions. Algunes famílies s'oposen a la classe de Religió.... Ningú, però, està obligat ni a anar a la capella ni a participar en les pregàries. Participar en les trobades ens anima a recuperar forces i recolzar-nos des de la pròpia experiència i i testimoni. Cal començar des de zero i tenir clar que els professors som un instrument en les mans de Déu, i que és Ell qui va fer.

Quan anem a la capella mirem de fer silenci perquè puguin prendre consciència de Déu. «Aquí tens els nens, Senyor, els posem a les teves mans.» Mantenir el silenci sense que es molestin ja és un pas, perquè no hi estan acostumats. Quan un dia un nen filipí va sortir plorant de la capella perquè es va recordar dels seus familiars afectats per inundacions vam estar parlant... i és així com a poc a poc es van obrint al transcendent, a Déu.

LES CANÇONS D'INFANTS

cantades per infants i amb orquestra. Cançoners, cassetts i CD.

Claret, Abacus, cases de discos i llibreries.

Barcelona

Inaugurat el menjador social Emaús al barri de l'Eixample

Les parròquies de la Mare de Déu del Pilar i Sant Eugeni I Papa impulsen una iniciativa a favor de les persones grans sense recursos

Samuel Gutiérrez
Barcelona

Amb el suggeridor nom d'Emaús, s'acaba d'inaugurar a l'Eixample barceloní (c/ Comte Borrell, 307) un nou menjador social per a persones grans sense recursos. La iniciativa sorgeix de les comunitats parroquials de Sant Eugeni I Papa i Mare de Déu del Pilar com a resposta a l'augment al barri del nombre de persones grans cada cop més desprotegides, amb problemes de soledat i recursos econòmics mínims. «Com Jesús ressuscitat, compartint taula amb els deixebles d'Emaús —explicava Mn. Nino Rodríguez, rector de Sant Eugeni I Papa, el dia de la inauguració— també nosaltres volem compartir la taula amb persones que ho passen malament. Volem oferir-los una altra experiència d'Emaús, que se sentin acompanyats i ajudats, que puguin tenir un espai on recuperar l'esperança per la vida, la il·lusió i l'alegria.»

El menjador social Emaús acull des del 4 d'abril passat unes seixanta persones diàries, de dilluns a divendres, a les quals no tan sols se'ls ofereix un àpat calent i equilibrat, sinó també «un espai relacional, un lloc de trobada on poder conversar i compartir tot creant un sentit de proximitat i de família», segons afirma Rosa Servent, directora del menjador i feligresa de Sant Eugeni. «Les persones grans a les quals atenem, així com algunes famílies —explica Servent—, es troben en situació d'especial vulnerabilitat. És una pobresa que sovint és ocultada, que no vol sortir a la llum, ja que en molts casos són persones que han viscut gran part de la seva vida una situació normalitzada i ara necessiten ajuda.» I afegeix: «Es tracta, doncs, d'una pobresa vergonyant o que no vol ser dita, la qual cosa dificulta encara més les possibilitats de poder incidir-

Agustí Codinach

hi amb una ajuda eficaç.» Amb aquest projecte solidari emprès des d'una clara opció evangèlica, les parròquies de Sant Eugeni I Papa i Mare de Déu del Pilar han volgut aportar el seu granet de sorra a la crida que des de l'arxidiòcesi es fa en els darrers mesos a favor d'iniciatives solidàries com a resposta als efectes de la crisi econòmica.

Si el somni del menjador social Emaús s'ha fet realitat ha estat perquè un bon equip de voluntaris de les parròquies de la Mare de Déu del Pilar i Sant Eugeni I Papa s'han compromès a garantir aquest servei de dilluns a divendres, de 12.00 a 16.00. Un total de trenta voluntaris, dividits en cinc torns, asseguren cada dia una atenció gairebé personalitzada, en què la proximitat i l'estimació no són menys importants que la qualitat i l'eficàcia del servei. Lourdes Servent, coordinadora dels voluntaris, en una entrevista concedida a Ràdio Estel, afirmava que el voluntariat amb què es compta «està molt

ben preparat, és molt vocacional i viu aquest servei amb il·lusió». «El projecte —afegia— es fonamenta en els valors evangèlics de la solidaritat, el respecte, la generositat i la irrenunciable dignitat de la persona humana.»

A penes quinze dies després de la inauguració del menjador, el primer d'aquestes característiques al barri, la valoració dels seus impulsors és molt positiva. «N'estem molt satisfets —afirma Lourdes Servent—. L'experiència és molt gratificant i els voluntaris estan molt contents. Mantenir la il·lusió dels voluntaris és decisiu perquè l'acollida i l'acompanyament siguin realment beneficiosos.»

Juntament amb la tasca d'aquesta trentena de voluntaris que garanteixen el funcionament diari del menjador, la iniciativa compta també amb el suport indispensable de donacions, tant de persones particulars com d'empreses, entre les quals destaquen el mediàtic Joan Gaspart, propietari del grup hotelier HUSA. Actualment està garantit un any sencer d'àpats calents, en total, uns 70.000. El repte, però, és continuar creixent fins a, si calgués, doblar diàriament el torn d'àpats.

Amb més d'un segle de diferència, el nou menjador social Emaús pren d'alguna manera el relleu d'altres obres socials i eclesials que en aquest mateix barri de l'Eixample va emprendre en el seu dia l'emblemàtica Dorotea de Chopitea. De fet, la mateixa parròquia de Sant Eugeni I Papa té les seves arrels en aquesta dona que va fer tant bé a la ciutat de Barcelona. «Seguim l'empremta de Dorotea de Chopitea —va recordar a la inauguració del menjador Mn. Pere Boixaderas, rector de la Mare de Déu del Pilar—, que, en definitiva, és seguir també l'empremta de Jesús. El camí de l'Evangeli és la preferència pels pobres. No serà fàcil, però amb empena i il·lusió ho recorerem plegats!»

«Les persones grans a les quals atenem, així com algunes famílies, es troben en situació d'especial vulnerabilitat»

Maristes La Immaculada, cent anys de presència

Lluís Serra Llansana / Barcelona

L'Associació d'Antics Alumnes del col·legi Maristes La Immaculada de Barcelona celebra l'inici del seu primer centenari, que culminarà el 2012. Educar constitueix una tasca que demana temps. Aquesta celebració confirma la perdurabilitat de la tasca educativa en una faceta menys coneguda fa cent anys, com és una associació d'antics alumnes. Des de llavors, quan els esdeveniments històrics han esquitxat de sang i esperança nombroses generacions, l'associació ha continuat el seu curs. El centre educatiu ha tingut tres seus durant aquest temps. La primera al carrer Roger de Llúria, 38, després va passar al mateix carrer al número 58 fins a culminar el 1942 a la seu actual del carrer València. Poc abans de donar realitat jurídica a l'Associació, es van rebre del papa Pius X unes paraules en què estimula a mantenir-se fermes en la fe i en els principis catòlics rebuts en la seva educació, així com fer viu Jesucrist

en la vida, en la família i en la societat. Moltes associacions d'antics alumnes van entrar en crisi quan es van iniciar les associacions de pares, amb una implicació col·legial més gran, en tenir els seus fills a les aules. A les escoles de negocis, les associacions d'antics alumnes es converteixen en espais de trobada i d'intercanvi professional. Als col·legis de nivells bàsics, l'adhesió a uns valors sustenten les raons de l'afiliació.

El 29 d'abril, a les 19.30 h, s'inaugura el centenari amb una lliçó magistral a càrrec del Dr. Francesc Torralba sobre *Educar amb entusiasme* i l'actuació de l'Orfeó Badaloní. Com a cloenda, el 20 d'abril del 2012 hi ha prevista una eucaristia, concelebrada per sacerdots antics alumnes, entre els quals cal destacar el cardenal Lluís Martínez Sistach. També hi ha previst un pelegrinatge a l'Hermitage, casa mare dels maristes a França, del 25 al 28 de maig del 2012. Enmig d'aquestes dates, hi ha un nodrit programa d'activitats.

CEP

Centre d'Estudis Pastorals
de les diòcesis catalanes

MN. JOSEP M. BALLARÍN

dues sessions amb el tema:

Gaudí i la Sagrada Família

dies 3 i 4 de maig - de 7 a 8 del vespre
Preu 18 euros

CEP Rivadeneyra, 6, 3r - 08002 Barcelona
Tel. 933 174 858 - a/e: cep@cepastorals.cat

Barcelona

Vetlla amb motiu de la beatificació de Joan Pau II

Carme Munté
Barcelona

La beatificació de Joan Pau II és un esdeveniment de gran rellevància per a l'Església i per al món. Per això són moltes les iniciatives per poder viure la celebració. Uns viatjaran a Roma amb pelegrinatges com els que organitza el Club+amics, altres seguiran la celebració des de casa seva a través de mitjans com Ràdio Estel, i finalment n'hi haurà que s'aplegaran per compartir amb la pregària aquest esdeveniment únic.

Seguint el model del mateix Joan Pau II, que davant de fets rellevants passava tota la nit en adoració, a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià s'han sumat a la beatificació amb una vetlla de pregària des del 29 d'abril a les 21 h fins al 30 d'abril a les 8 h.

Seràn onze hores d'adoració davant del Santíssim Sagrament i de redescoberta d'una de les personalitats més irresistibles de la història de l'Església en el marc de la festa de la Divina Misericòrdia. S'han preparat, a més, uns audiovisuals que recorren la vida de Joan Pau II. La vetlla de pregària culminarà amb la celebració de la missa.

Aquesta iniciativa ha sorgit d'un grup de famílies vinculades a la parròquia de

Sant Vicenç de Sarrià. Després que les despeses del viatge els haguessin fet desdir de ser a Roma per a l'1 de maig, van pensar d'organitzar una vetlla de pregària que, de seguida, va comptar amb el suport del rector, Mn. Manuel Valls.

Segons Montserrat Fernández Recha, membre del Consell Parroquial de Sant Vicenç de Sarrià, la previsió és que l'església estigui plena al llarg de tota la nit i matinalada, i molt especialment plena de joves que juntament amb la pregària, l'adoració i la meditació aportaran bones dosis de festa i alegria.

De fet, explica, la vetlla de pregària és el punt de partida d'un projecte més de llarg abast i que pretén anar oferint propostes engrescadores per als joves d'avui. «No volem que aquesta vetlla sigui una cosa única, sinó que l'objectiu és crear un vincle amb els joves perquè s'acostin a la vida de la parròquia a través de propostes molt diverses», explica Montserrat Fernández.

Les persones que estiguin interessades a participar en els torns de pregària poden trucar als telèfons 608 841 050 / 609 532 508, o enviar un correu a grupdepregaria@hotmail.com.

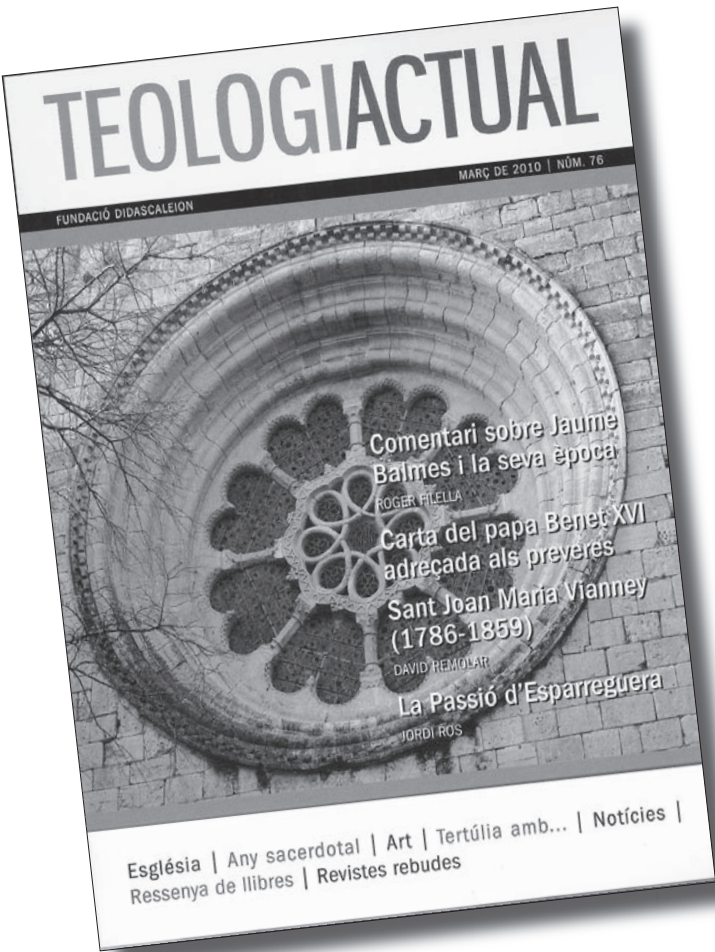
El bisbe Taltavull dirigeix un recés per als socis del Club+amics

Redacció / Barcelona

El dissabte dia 2 d'abril el Club+amics va organitzar un recés quaresmal dirigit pel bisbe Sebastià Taltavull al qual van assistir 40 persones. En el marc extraordinari del monestir de Valldonzella a Barcelona, el títol del recés d'enguany va ser *Jesús a la creu: un misteri d'amor*. Després del dinar de germanor, la trobada va finalitzar amb un Via Crucis pel claustre.

Teologia Actual

La revista oberta als nous horitzons del pensament i de la vida, arrelada en la tradició cristiana i teixida en el saber fer del nostre poble.

Dóna-la a conèixer. Cal fer-ho!

SOL·LICITUD DE COL·LABORADOR

Benvolgut/uda

Si estimes la nostra cultura i desitges conèixer el pensament actual en l'Església i en la societat, t'oferim la publicació trimestral *TEOLOGIA ACTUAL*

Nom i cognoms.....

Adreça..... CP.....

Població..... Província.....

Telèfon..... Adreça electrònica.....

Mòbil.....

Indica la forma de pagament que elegeixis (el cost anual és de 28 euros):

* Amb domiciliació bancària:

Nom i cognoms del titular.....

Nom del banc o caixa.....

Adreça de l'agència.....

Població.....

Entitat	Oficina	Control	Núm. compte

* Amb un xec a nom de la Fundació Didascaleion

(Per facilitar-te el certificat per a la desgravació fiscal, si t'interessa, cal que ens donis a conèixer les dades del teu NIF:.....)

(signatura)

Data:..... a..... de..... de.....

Envieu-la a: FUNDACIÓ DIDASCALEION c/ Sant Sever, 9 - 08002 Barcelona

Lleida

«Francesc Palau va ser un home ungut per l'amor»

La Gna. Ester Díaz va participar en un congrés celebrat a Àvila

Jordi Curcó

Amb el títol *Mística i missió*, va tenir lloc del 17 al 20 de març a la Càtedra Francesc Palau de la Universitat Mística d'Àvila, ciutat carmelitana per excel·lència, un congrés dedicat a la figura del beat Francesc Palau, fill d'Aitona i del qual celebrem el bicentenari del seu naixement. A Àvila van anar-hi un centenar de congressistes, un gran nombre de filles de Francesc Palau, així com altres religioses com carmelites de Santa Teresa i d'altres congregacions, religiosos carmelites descalços i també laics i laiques, pertanyents al carmel seglar. Entre ells hi havia també dues carmelites missioneres filles del P. Palau de Lleida. Una d'elles, la germana Ester Díaz, ens explica com va anar el congrés i quins poden ser-ne els fruits.

Què destacaria d'aquest congrés?

Sens dubte que les ponències i els diàlegs posteriors amb la seva prolongació als passadissos i als passejos. També les celebracions litúrgiques molt acurades, sobretot la del dia 20, data de l'aniversari de la mort del P. Palau. També destacaria la celebració d'un concert-missatge així com la trobada amb persones amigues a les quals tenia ganes de veure i compartir.

Les ponències, com en tot congrés, van ser l'eix vertebrador?

Per descomptat que les ponències van ser l'eix que el van vertebrar. Alguns relators van ser figures rellevants en l'Església, com per exemple Martín Velasco, amb la seva paraula autoritzada, ja que és tot un mestre en el camp de l'espiritualitat, o Dolores Aleixandre, una addicta a la Sagrada Escripura, com ella es defineix.

Vam tenir com a base l'ampli camp de l'espiritualitat, des de la qual se'ns va plantejar com es conjuminaven la mística, o sigui la comunió amb Déu, i la missió, la dimensió compromesa de la nostra relació amb Ell. Sobre un esbós semblant es va recolzar l'experiència dels profetes de l'Antic Testament (Sagrada Escripura). Ells van ser homes d'escolta profunda al voler de Déu, així com acompanyants i servidors del poble al qual Déu els enviava: el seu propi poble.

Sobre el traçat bíblics van oferir un magnífic estudi, al voltant dels signes dels temps i la presència de l'Esperit (ànima de la mística). La paraula dels grans del Carmel: Teresa i Joan de la Creu, va ressonar profunda i incitadora a l'aula. Ells fugien de tot el que fes olor de fenòmens sorprenents per arrelar-se més i més en l'Evangeli. Per això la seva mística és tan consistent. Després, vam escoltar, gairebé amb reverència, el testimoni dels qui des de la frontera de la marginació interpel·laven la nostra escolta de creients.

Tot això va resultar un incomparable marc per introduir-nos en l'experiència de P. Palau des d'aquesta concreta dimensió: mística i missió. O el que és el mateix: contemplació i testimoni, fe i servei.

El P. Palau va viure aquesta expe-

Ester Díaz, a la dreta, durant un descans en les sessions del congrés.

riència mística i de missió?

És clar que sí, però ell no ho va assaborir des del matí del seu recorregut. No. Ho va viure com a situacions diferents. Romania amb Déu, durant considerables espais, l'escoltava, l'acollia. Després, al llarg de la jornada es consagrava a servir, aconsellar o escoltar, segons les necessitats dels qui l'envoltaven o conforme amb les circumstàncies que ho requerien. Però, a poc a poc, Déu anava introduint-se en el seu servei a les persones de l'entorn, o de la seva història i l'amarava. Al mateix temps el servei als altres anava formant part de la seva comunió amb Déu, fins a fusionar-se i identificar-se una dimensió amb l'altra. Aquest procés va durar anys. Per fi, després de posar el millor de

si mateix en el projecte, se li va regalar en abundància.

Què s'ha dit d'important del P. Palau en aquest congrés?

Que va ser un home ungut per l'amor. Ens comenta que Déu va escriure, amb el seu propi dit, en el seu limitat cor, l'anagrama «estima». Amor que el va configurar i guiar. Amor que Palau va consolidar i irradiar al llarg del seu recorregut. Com a contemplatiu, com a místic va ser home de coves, assedegat de prolongats espais de trobada amb Déu. Tan honest a aquesta relació que s'amagava a les entranyes de la terra perquè ni tan sols la bellesa de la creació el distraués en els seus col·loquis. Però la seva dimensió interior l'instava a abocar, entre els seus, aquesta vida de

fe que el sostenia. Per això, va ser també home de camins, i de ciutats, guspira de vida en l'Església. Missioner apostòlic en el seu temps —títol que li van concedir des del Vaticà—, l'amor, la mística va ser el suport i empena de la seva missió. Palau no només se sabia enviat per Déu, sinó vinculat als homes i dones del seu entorn, solidari amb ells. Els altres formaven part del projecte que Déu teixia en la seva pròpia existència.

Déu-amor és el nostre origen, d'Ell venim (ens recorda en la seva doctrina) i Déu-amor és el nostre fi, a Ell tornem des del nostre pelegrinatge, entreteixit per la vigilància perquè aquest amor s'intueixi fins a sostenir i donar sentit a l'existència i història dels humans. I és el misteri de l'Església que ell descobreix amb inigualable profunditat i realisme el que aglutina —en la seva existència— tota aquesta experiència de mística i missió, d'amor rebut i entregat, d'amor entregat i ofert perquè la font de l'amor —Déu— el faci seu fins a transformar-lo en vida plena per als seus fills.

Quina lliçó pràctica ha tret d'aquest congrés?

Una autoritzada interpel·lació i impuls a deixar que a la meua existència consagrada concreta i en la nostra família religiosa s'acostin aquestes dues dimensions de la vida cristiana: contemplació i missió, comunió amb Déu i amb els altres, fe i servei. Així, aquest Déu nostre es farà més proper als qui, amb nosaltres, comparteixen projectes, preocupacions i esperança.

Nous espais d'acollida a Aitona

La tarda del 20 de març, el mateix dia de l'aniversari de la mort del P. Palau, es van inaugurar a Aitona, poble natal del beat, els nous espais d'acollida de la Cova del P. Palau, obra dels arquitectes Josep Chimeno i Glòria Esteve. Ha estat la Congregació de Carmelites Missioneres Teresianes, filles del P. Palau, les que han treballat per fer d'aquest espai un indret de pregària, d'encontre amb Déu i els germans, amb unes instal·lacions adients, obertes a tothom on poder trobar el silenci i la pau.

L'acte, centrat també en el 150è aniversari de la fundació de la congregació, sota el lema «Testimonis de comunió», va ser molt concorregut, amb prop de 300 persones. Cal destacar la nodrida presència de vilatans d'Aitona, dels pobles propers i també molts d'altres vinguts de la ciutat de Lleida. Era destacada la presència de les comunitats de Carmelites Missioneres Teresianes de Barcelona i Tarragona i d'altres indrets d'Espanya, donant suport a les dues comunitats presents a Aitona, la del col·legi P. Palau i la Mater Ecclesia, que té especial cura de la Cova del P. Palau. Totes elles estaven encapçalades per la vicària general de la congregació, la Gna. Maria José Gay.

La inauguració, per ab-sència del bisbe de Lleida, Joan Piris, que es trobava visitant els missioners lleidatans a Cali (Colòmbia), va ser presidida pel vicari general, Mn. Ramon Prat, acompanyat pel rector d'Aitona, Francisco José Ribas, i rectors d'altres parròquies veïnes, així com el pare carmelite de Lleida, Jesús Sans i Varghe-se Cheryakadavil, i el jesuïta P. Javier Melloni, de la Cova de Sant Ignasi de Manresa.

L'acte es va iniciar al nou Cobert Pare Palau, amb una àmplia sala per a xerrades i conferències, on va tenir lloc la benedicció a càrrec de Mn. Ramon Prat. Tot seguit es va fer també la benedicció d'un petit oratori dedicat a sant Joan de la Creu i la Casa Teresa de Jesús, que facilitarà la possibilitat que es pugui pernoctar a les instal·lacions de la cova, amb motiu de recessos i altres activitats.

Ja de nou al Cobert del Pare Palau, la Gna. Mireya Hernández va fer una xerrada sobre *La cova, una hierofania que ens condueix a l'experiència del Crist místic*. La germana Mireya

Un grup d'infants davant la Cova del P. Palau.

va definir una cova com un espai de vida i fecunditat i un espai que evoca el cor: «Quan entres en una cova, és com si entressis a la cova de tu mateix, per això és també un símbol de la nostra interioritat. La cova és, doncs, un lloc de gràcia on es pot trobar Déu, una experiència profunda amb Déu, amb l'oració i amb els germans.» La religiosa va cloure la seva intervenció tot dient: «Hem vingut a la cova del P. Palau per buscar el profund silenci.»

La inauguració va acabar amb un recital de cançons religioses a càrrec de la soprano Iolanda Dolcet, acompanyada al piano per Eduard Espinet.

SESSIONS INFORMATIVES PER CONÈIXER EL NOSTRE VALOR AFEGIT.

Graus en
**Psicologia,
Logopèdia,
Educació Infantil,
Educació Primària,
Activitat Física i Esport**

3 de maig, 19h
4 de juny, 11h

Facultat de Psicologia, Ciències
de l'Educació i de l'Esport
c. Císter, 34. 08022 Barcelona
Tel. 93 253 30 06
sioefpcee@blanquerna.url.edu

Graus en
**Periodisme
Cinema i Televisió,
Publicitat i Relacions
Públiques**

28 d'abril, 19h
14 de maig, 11h
28 de juny, 19h

Facultat de Comunicació
c. Valldonzella, 23
08001 Barcelona
Tel. 93 253 31 08
infofcc@blanquerna.url.edu

Graus en
**Infermeria,
Fisioteràpia,
Nutrició Humana
i Dietètica**

30 d'abril, 10,30h
2 de juny, 19,15h
30 de juny, 19,15h

Facultat de Ciències de la Salut
c. Padilla, 326-332
08025 Barcelona
Tel. 93 253 31 27
bsalutsioeinfor@blanquerna.url.edu

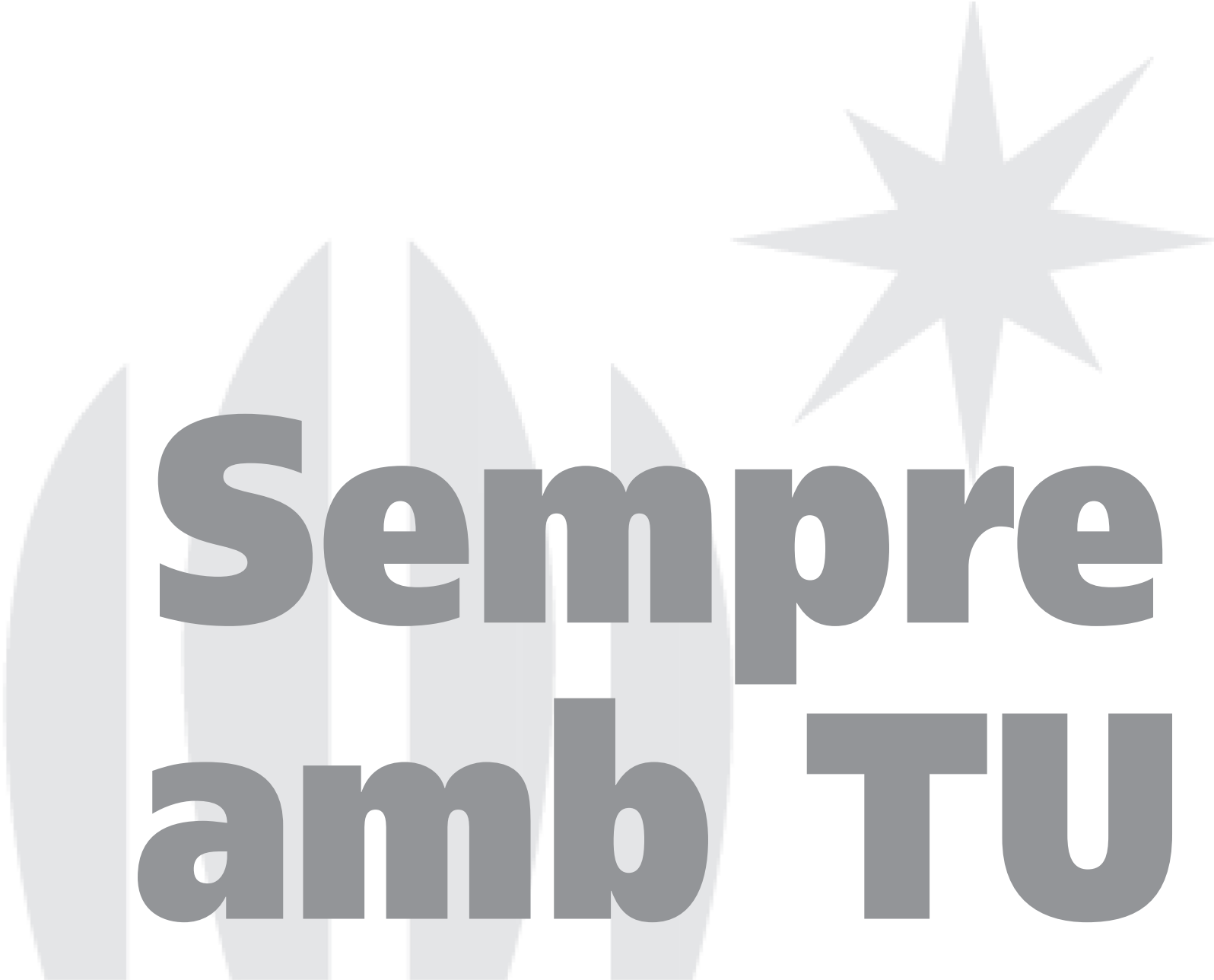
Blanquerna

Universitat Ramon Llull

Descobreix-lo a
blanquerna.url.edu

Ràdio Estel

**Sempre
amb TU**

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Osona 98.4

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

HAPPY BOOKS

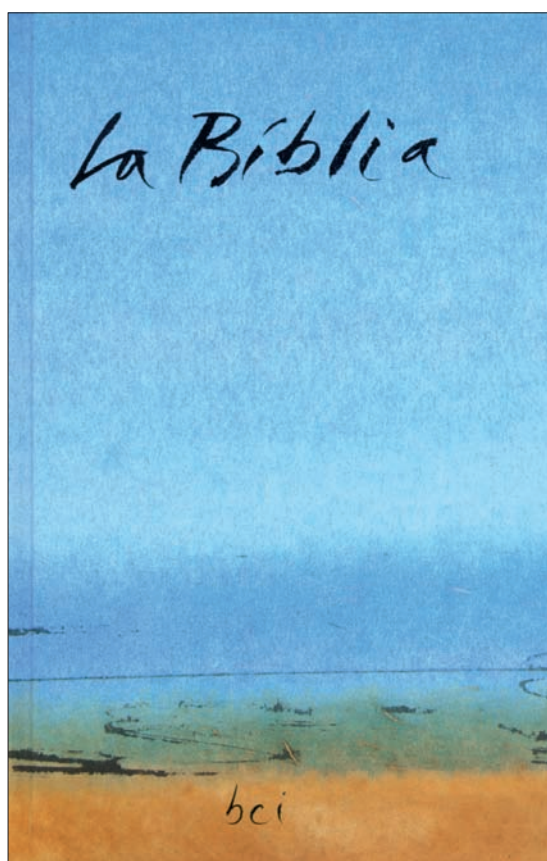
LA FORMIGA D'OR

EXPERTS EN LLIBRES

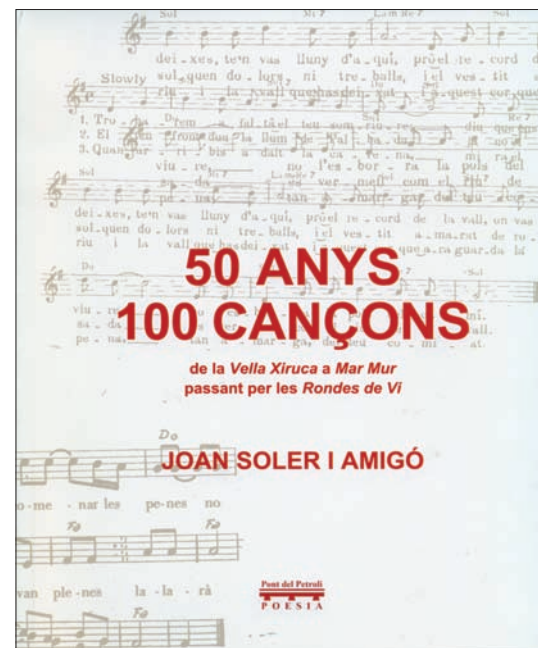

Preu: 12,95 €

Demana el teu nom
Ceràmica de les
Benedictines de Montserrat

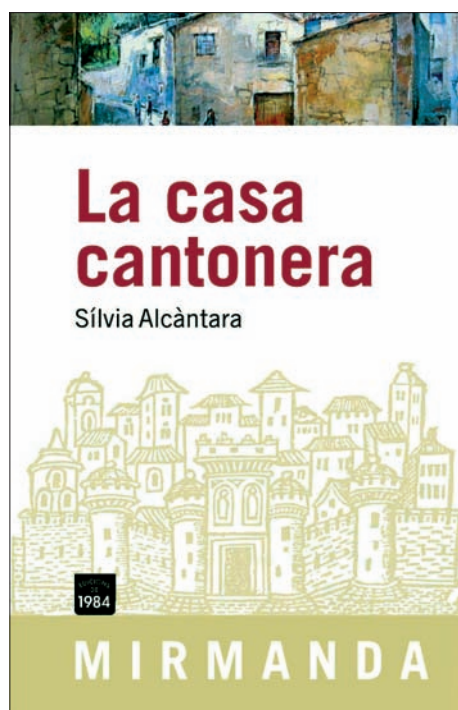
Preu: 9,95 €

Preu: 18 €

Preu: 20 €

Preu: 15 €

Preu: 17,95 €

Preu: 6,90 €

Dia del Llibre: 10% de descompte

Us esperem a:

www.happybooks.com

I a les nostres parades del carrer

BARCELONA

Pelai, 20
Tel. 933 170 768

LA FORMIGA D'OR
Portal de l'Àngel, 5
Duc, 12
Tel. 933 023 942

BOTIGA
DE LA CATEDRAL
Claustre de la Catedral
Tel. 932 684 002

El consiliari diu...

Reflexió pasqual

Miquel Bada, pvre.
Consiliari interdiocesà
de Vida Creixent

Voldria, en aquesta ocasió, fer unes reflexions pasquals en el marc o en el context de l'exhortació apostòlica *Verbum Domini*, del papa Benet XVI, en els números 97 i 98.

El subtítol d'aquests números diu: «La Paraula de Déu i el testimoniatge cristià.» Diu el Sant Pare: «Tanmateix,

és important que qualsevol modalitat d'anunci tingui present, sobretot, la relació intrínseca entre comunicació de la Paraula de Déu i el testimoniatge cristià. D'això depèn la credibilitat mateixa de l'anunci.»

Això, aplicat a la Pasqua cristiana, vol manifestar que l'anunci, la celebració cabdal de la Pasqua, mort i resurrecció del Senyor, ha d'anar acompanyat d'una vida pasqual dels cristians, és a dir, lluitar contra tot mal i pecat i viure més intensament com a fills de Déu, seguidors de Jesucrist.

Continua el Papa: «D'una banda, cal la Paraula que comuniqui tot el que el Senyor mateix ens ha dit. De l'altra, és indispensable que, amb el testimoniatge, es doni credibilitat a aquesta Paraula, perquè no aparegui com una filosofia o utopia bonica, sinó més aviat com quelcom que es pot viure i que fa viure.» De la mateixa manera que hem de ser fidels a l'anunci complet i total del Senyor, la nostra vida ha de reflectir que ho hem assumit de tal manera que en fem cosa pròpia de la nostra vida, en donem testimoni, en «fem apostolat», que és un dels tres eixos del moviment Vida Creixent. El Sant Pare Benet XVI diu: «El testimoniatge cristià comunica la Paraula confirmada per l'Escriptura.» És tot un repte pasqual, per a nosaltres,

força engrescador.

I encara, per acabar, el Sant Pare ens presenta una altra vida de reflexió en aquesta mateixa línia: «La nostra responsabilitat no es limita a suggerir al món valors compartits, cal que s'arribi a l'anunci explícit de la Paraula de Déu. Només així serem fidels al manament de Crist.» Les nostres obres han de donar testimoni, però, de vegades, amb delicadesa i amb respecte, cal una explicitació de les motivacions profundes de la nostra actuació que és l'adhesió personal a Jesucrist, mort i ressuscitat per nosaltres. Ell és el Salvador. Els grups de Vida Creixent, en aquest curs en què reflexionem el camí de les Benaurances, hem de tenir ben cohesionats la Paraula i el testimoni. Bona Pasqua!

Les Benaurances, un estrany camí de felicitat

Girona, ciutat acollidora

Enguany, la històrica ciutat de Girona, fundada l'any 77 aC, sota l'imperi de l'emperador romà Pompeu, amb el nom de Gerunda, ens farà l'honor d'acollir el nostre moviment cristià de Vida Creixent, per tal de poder-hi celebrar la Trobada Interdiocesana, el 4 de maig, que ens ha correspost d'organitzar als gironins. Dins de l'esplèndid marc de l'antiga col·legiata de Sant Feliu —nom del màrtir del qual prenia el nom l'antiga església paleocristiana, sobre la qual s'erigí l'actual— on es troba la capella i el sepulcre del patró de la ciutat, sant Narcís, tindrà lloc l'acollida dels assistents a la jornada, i la corresponent celebració eucarística, presidida pel nostre bisbe, Mons. Francesc Pardo, que concelebrarà amb els altres prelatos i consiliaris presents a la trobada. Els amics i les amigues del nostre moviment, vinguts d'altres indrets de Catalunya, de les Illes i d'Andorra, trobareu la nostra ciutat preparant-se per a la inauguració de la meravellosa Exposició de Flors que, dins del marc incomparable del barri vell de Girona, any rere any, els ciutadans i la multitud de gent que s'hi dona cita poden contemplar. Obrint-los a la seva vista, la intimitat dels patis de les nobles i antigues construccions, juntament amb els colors de les flors i de les plantes, vestint la noblesa de les pedres, impregnades amb la patina dipositada pel pas del temps, formen una amalgama que impressiona fins el més indiferent. Aquesta coincidència, pot servir, fins i tot, d'invitació per a tots aquells i aquelles que no hàgiu tingut ocasió de veure aquesta bella mostra floral, i que sentiu el desig de fer-ho.

Ben a prop del temple de Sant Feliu,

on tindrà lloc la celebració, podreu contemplar, també, la bellesa de la catedral, i de la seva gran escalinata. La visió dels dos temples magnífics, amb els seus respectius campanars, constitueix un dels símbols més impressionants de la ciutat de Girona, donant-l'hi una doble personalitat, la de monumentalitat, i la de religiositat, totes dues ben interessants, ja que ens parla d'una gent —els avantpassats— que no solament es deixaren

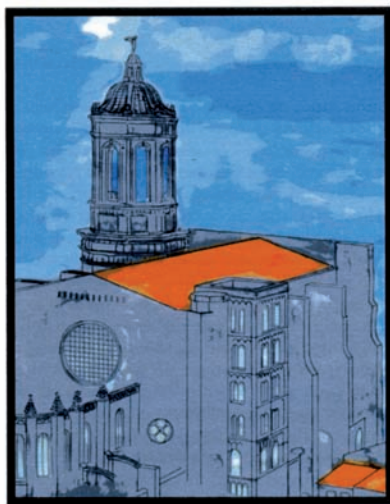
portar per la sensibilitat artística, sinó que també van saber aixecar els seus ulls cap al Cel, en acció de gràcies a la generositat d'un Déu, que ens dona la vida, i amb ella, tot allò que som.

Tot plegat ens convida, a tots, a entonar aquell bonic cant: Glòria a Vós, oh Crist Senyor, que ens heu donat la vida. Que la paraula vostra resti sempre en el nostre cor. I per acabar, la darrera estrofa del nostre himne: perquè estimem el món

en què vam néixer, com una gràcia que Déu ens donà, ens esforcem per ajudar-lo a créixer i, amb nostra alegria, fer-lo un xic més humà. I aquesta alegria ningú no ens la prendrà. Bé, doncs! ja d'entrada, us donem la més cordial benvinguda, a la nostra estimada ciutat, desitjant-vos que us hi sentiu ben acollits. A Girona hi trobareu les portes ben obertes, sempre que us plagui de visitar-nos. Que la pau sigui amb tots nosaltres!

XXV TROBADA INTERDIOCESANA DE VIDA CREIXENT A GIRONA

dimecres 4 de maig de 2011

Ajuntament de Girona

vidaCreixent
MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Generalitat de Catalunya
Departament d'Acció Social
i Ciutadania

PROGRAMA:

A les 10.00 h, arribada i visita a llocs d'interès de la ciutat.

A les 11.15 h, parlaments.

A les 12.00 h, celebració de l'eucaristia presidida pel titular del bisbat, Mons. Francesc Pardo i Artigas.

A les 14.00 h, dinar de germanor al poliesportiu de Fontajau.

A les 17.00 h, comiat.

**PER A INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS,
DIRIGIU-VOS ALS COORDINADORS:**

Barcelona	934 122 120
Solsona	973 531 019
Girona	677 868 671
Tarragona	977 328 147
Lleida	973 272 184
Tortosa	629 110 958
Mallorca	971 361 611
Vic	938 513 526
Urgell/Andorra	00 376 340 351

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

al kilando
by FINCAS GANDIA

DIPUTACIÓ 189
08011 - BARCELONA

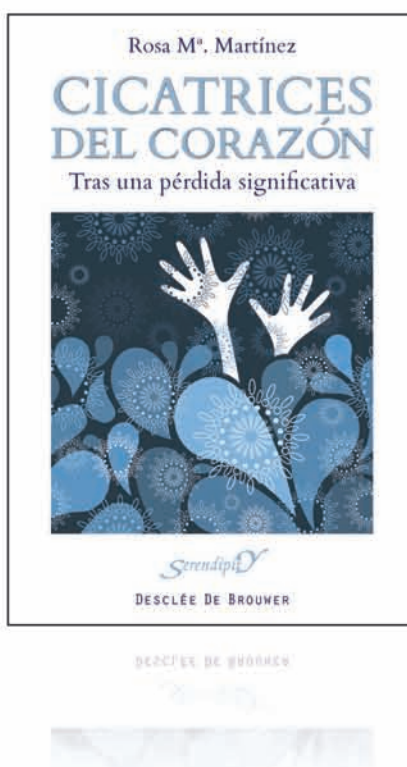
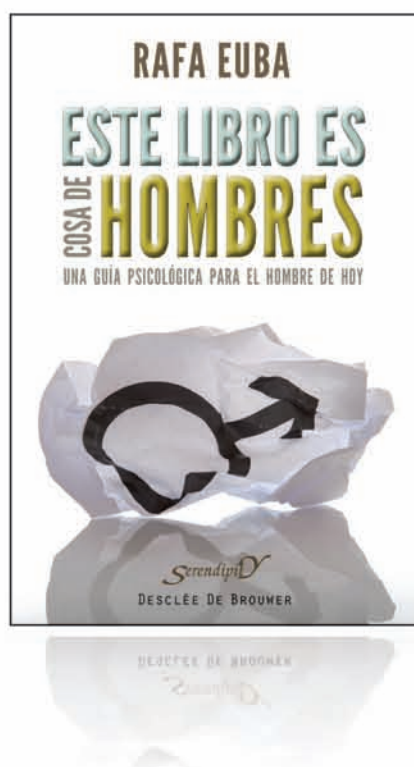
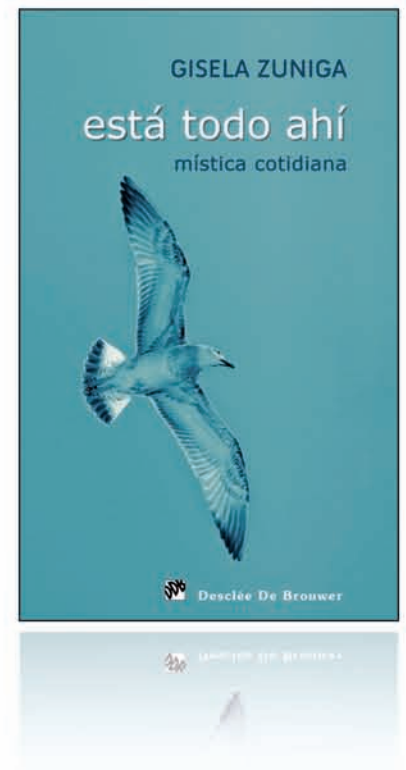
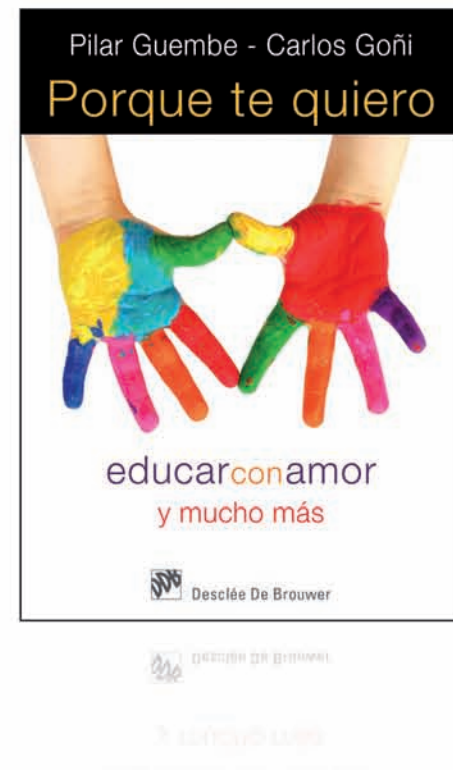
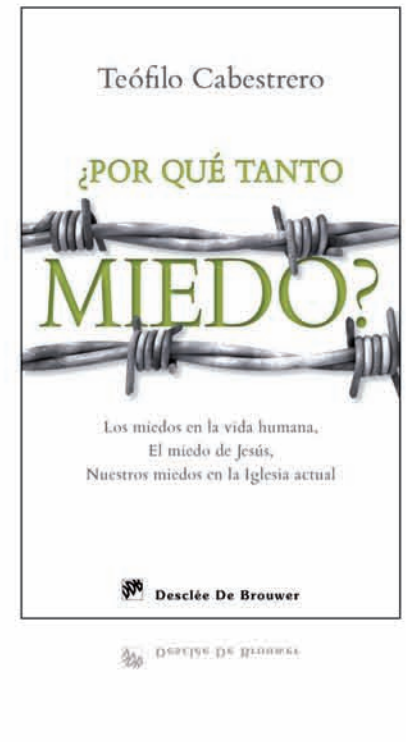
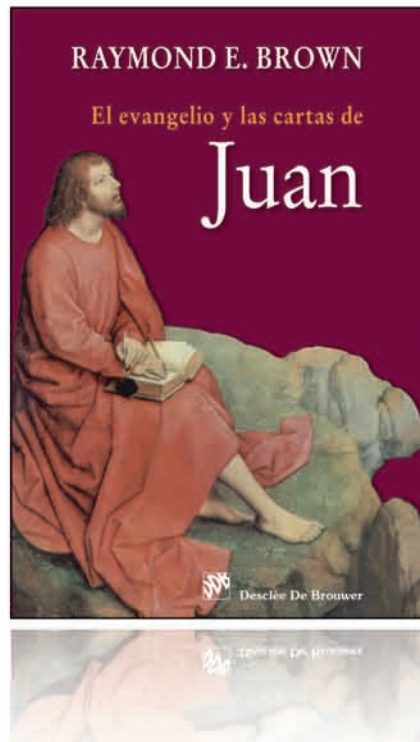
www.alkilando.com
93 451 50 00

AGENDA

MAIG

Dijous 5: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3r, aula 1. Tema IX: «Feliços els perseguits pel fet de ser justos i quan us perseguiran per causa de l'Evangeli, el regne de Déu és per a vosaltres.»

Dijous 12: reunión de animadores. A las 5 de la tarde, en Rivadeneyra, 6, 3º, aula 3. Tema IX: «Bienaventurados los perseguidos por causa de la justicia y por causa del Evangelio, porque de ellos es el reino de los cielos.»

- JOSEPH P. CHINNICI Cuando los valores chocan • RAYMOND E. BROWN El evangelio y las cartas de Juan •
- ENRIQUE MARTÍNEZ LOZANO Sabiduría para despertar • TEÓFILO CABESTRERO ¿Por qué tanto miedo? •
- KARMELO BIZKARRA El arte de saber alimentarte • PILAR GUEMBE - CARLOS GOÑI Porque te quiero •
- CARLO CLERICO Los cuentos de Luca • GISELA ZUNIGA Está todo ahí • RAFA EUBA Este libro es cosa de hombres •
- ROSA Mª MARTÍNEZ Cicatrices del corazón • GEETU BHARWANEY Vida emocionalmente inteligente •
- ANTONIO FUERTES La alegría de perdonar •

NOVETATS RECOMANADES PRIMAVERA 2011

La tortuga que volia creuar el desert

Bernat Romaní

Què porta una tortuga que viu en una selva frondosa plena de palmeres a travessar un desert ple de perills? Els animals que trobarà al llarg del viatge seran els seus aliats o potser els seus enemics? Si ho vols saber, fes la travessa amb la tortuga. Això sí, al contrari d'ella, hauràs d'obrir bé els ulls.

La boira pudent

Joles Sennell

En Bernat és el fill petit d'un rei que té un bosc del seu regne envaït per una boira pudent. Ell tot sol, amb una llonganissa i un saquet d'olor, no només aconseguirà esbrinar quina és la causa de la ferum, sinó que també l'eliminarà. Vols ajudar-lo a resoldre els enigmes que s'amaguen al bosc i acompanyar-lo en aquesta aventura?

A partir de 6 anys

Els qui somiaven la Lluna

Missió Apollo

Philippe Nessmann

«10... 9... 8... 7... 6... ¡Ignició!... 4... 3... 2... 1... 0... ¡Enlairament!» A la dècada de 1960, uns homes excepcionals fan realitat un somni: anar a la Lluna. Jim Lovell participa en els primers viatges. La missió Apollo 8 va bé: a la tornada és un personatge famós. L'angoixant missió Apollo 13, que ratlla el desastre, el convertirà en un heroi.

La Casa de l'Àngel de la Guarda

Un amagatall per a nenes jueves

Kathy Clark

El 1944, durant l'ocupació dels alemanys a Hongria, envien la Susan i la Vera, dues germanes jueves, a un convent per amagar-les dels nazis. Allà, les nenes aprendran el veritable significat del valor gràcies a les monges, que arrisquen les pròpies vides per protegir-les. Però quan els soldats arriben de matinada, ¿estan fora de perill?

A partir de 12 anys

**bam
bú**

EDITORIAL

www.editorialbambu.com
www.bambulector.com

L'alcalde de Lleida pronuncia el pregó de Setmana Santa de la ciutat

Àngel Ros va parlar d'austeritat, de vida interior i de transcendència

Jordi Curcó

Lleida

És ja costum a la ciutat de Lleida que el diumenge anterior al Diumenge de Rams es faci el pregó de Setmana Santa al teatre municipal de l'Escorxador. L'organitza cada any la Congregació dels Dolors i hi participen la pràctica totalitat de la vintena de confraries i congregacions de la Setmana Santa lleidatana, encapçalades per les dues més antigues: la Sang i els Dolors.

enguany el pregó l'ha pronunciat l'alcalde de Lleida, Àngel Ros, que no ha amagat mai les seves conviccions cristianes. No és estrany, doncs, que en el seu pregó parlés d'austeritat, de vida interior i de transcendència per referir-se a la «setmana gran» dels cristians. En la seva intervenció, l'alcalde va recordar la Setmana Santa de la seva infància, amb referències al bacallà, la sopa de congre, la botifarra d'ou, els rosaris de sucre del Dia de les Palmes, les processons amb armats, passos i vestes, i fins i tot el cant de les caramelles el Diumenge de Pasqua de Resurrecció.

La seva reflexió es va centrar, però, en el màxim valor de la fe cristiana, que, per a l'alcalde de Lleida, és «l'amor gratuït». Un valor, va dir, que el trobem fent una abstracció sobre qualsevol de les commemoracions de l'any, prova de la transcendència d'aquestes festes.

Religiositat popular

Àngel Ros va valorar les processons i altres elements de la Setmana Santa com a símbols de la nostra cultura popular. Va explicar que calia veure-

Àngel Ros durant la lectura del seu pregó.

Representació de la Moixiganga de Lleida.

hi «una religiositat que surt del poble i que ocupa els carrers, convertits en espais per a l'espiritualitat i la convivència». «Si fes un exercici d'abstracció de l'actual cicle litúrgic —va afegir—, diria que Crist va al desert durant la Quaresma, pateix i es dona als altres per Setmana Santa i ofereix el missatge de transcendència amb la resurrecció pasqual. Sense resurrecció no tindria cap sentit la reflexió interior del desert i la donació de la Setmana Santa.»

L'alcalde va definir la Setmana Santa com una «passió pels altres; és patir per amor, és traïció, és perdó i és comprensió... És solidaritat en el seu grau màxim i és mort per donar vida».

El pregoner va cloure el pregó reivindicant per a la Setmana Santa un lloc en la nostra societat, «una societat en la qual el curt termini és l'instant i el llarg termini són les hores». Ros va afirmar el següent: «Aturem-nos, fem la nostra Quaresma de reflexió, la nostra Setmana Santa de solidaritat i la nostra resurrecció de vida per a tots. Els símbols d'aquests dies ens han d'ajudar a trobar el significat de l'existència i a trobar en els altres l'objecte de donació i solidaritat, que serà la nostra recuperació.»

En el mateix acte va intervenir el secretari general del bisbat de Lleida, Mn. Daniel Turmo, que va parlar sobre la figura de Jesús, «un home que va viure pels altres». Va dir que en aquests dies sants cal presentar Jesús crucificat des de la clau de la solidaritat que ens esperona: «Cal mirar la creu des de l'experiència d'un home solidari.»

El pregó, com també ja és costum, va cloure amb la representació de la Moixiganga, a càrrec de l'Esbart Dansaire dels Sícors Club de Lleida. Es tracta d'una representació antiga que, mitjançant la música, la dansa i les figures plàstiques, presenta a mena de drama sacre els misteris de la passió, mort i resurrecció de Crist.

Enmig del cant i la música, es van tornar a sentir aquests versos: «Heus ací una ficció, / meitat joc i pregària; / Moixiganga als sentits / i homenatge al Senyor.»

La Conferència Episcopal Espanyola adquireix el 51% de 13 TV

SIC / Barcelona

La Conferència Episcopal Espanyola ha adquirit el 51% de les accions del canal de televisió 13 TV. La signatura del contracte es va produir el dimecres 13 d'abril per part del vicesecretari per a Afers Econòmics de la CEE, Fernando Giménez Barriocanal.

La Conferència Episcopal Espanyola decideix així invertir en una televisió digital terrestre, les emissions regulars de la qual van començar a començaments d'aquest mateix any, amb un contingut generalista d'inspiració cristiana i sota l'eslògan de la cadena, «Creiem».

La titularitat de 13 TV marcarà les línies principals de l'ideari i en supervisarà la gestió, que durà a terme el consell d'administració de la cadena. 13 TV continuarà la seva col·laboració amb Popular TV en el treball habitual i en la integració progressiva de tots dos canals.

La bona notícia

La Custòdia de Terra Santa

Francesc Gamissans

Aquesta institució va ser fundada per sant Francesc d'Assís l'any 1217 i encomanada pel papa Climent VI als franciscans l'any 1342. Durant vuit segles els franciscans no han abandonat mai el país de Jesús, i en diverses ocasions han sofert el martiri del seu testimoniatge. Avui, formen part de la Custòdia de Terra Santa uns 300 religiosos franciscans de trenta-dues nacions. L'entitat guarda la memòria del pas de Jesús a setanta-dos llocs sants. Exerceix la pastoral a Palestina a 29 parròquies i 79 esglésies. En l'àmbit cultural, dirigeix setze escoles amb 10.000 alumnes i 400 professors, i accepta en les seves aules alumnes no cristians. La Custòdia franciscana disposa de cinc cases d'acollida o albergs per a pelegrins. També desenvolupa una notable acció social i sanitària: residències per a ancians, escoles bressol per a infants, hospitals i ambulatoris, bosses d'estudi per a joves universitaris i sobretot estatges o pisos gratuïts —o pagant-los

un lloguer— per a famílies necessitades o en situació d'atur. La Custòdia de Terra Santa també promou una important acció científica, cultural i ecumènica des de la Facultat de Teologia Bíblica i Arqueològica de Jerusalem. Així mateix, edita publicacions d'investigació bíblica i llibres de divulgació per a les persones que visiten Terra Santa. En aquest sentit, cal inscriure-hi la revista *Tierra Santa*, editada en quatre idiomes diferents i de gran difusió.

Amb tot, cal ressaltar que una de les tasques prioritàries de la Custòdia Franciscana és l'acompanyament dels pelegrins que desitgen una atenció espiritual i una informació profundament religiosa dels Llocs Sants. Per voluntat del Papa, la col·lecta del Divendres Sant, que es fa a totes les esglésies catòliques del món, va destinada íntegrament al manteniment dels Llocs Sants i de socórrer les comunitats cristianes del país de Jesús.

Creus de Sant Jordi per a personalitats i entitats d'Església

Entre els guardonats hi ha el P. Lluís Duch, l'escultor Ramon Cuello i la Congregació de les Vedrunes

Eduard Brufau
Barcelona

De les 44 Creus de Sant Jordi que enguany ha atorgat la Generalitat de Catalunya, 7 d'elles han recaigut en persones i entitats vinculades de diversa manera a l'Església catòlica. Les persones que han rebut el guardó honorífic són el P. Lluís Duch Álvarez, monjo de Montserrat i antropòleg, l'escultor Ramon Cuello i Riera, autor de diverses imatges religioses de la Sagrada Família, i el pedagog i escriptor Jordi Cots i Moner, directiu de l'Oficina Internacional Catòlica de la Infància.

Pel que fa a les entitats que la Generalitat ha volgut reconèixer hi ha la congregació de les Germanes Carmelites de la Caritat-Vedruna, fundades per santa Joaquina de Vedruna i dedicades des de fa 200 anys a l'educació; la Confraria de Sant Sebastià del Pont de Suert, que des del segle XVI organitza cada mes de gener les festes tradicionals en honor del seu patró; el Pessebre Vivent de Castell d'Aro, la més antiga d'aquestes representacions nadalenques que es fan al Principat; i el Col·lectiu de Dones en l'Església, una associació catòlica de base que des de fa vint-i-cinc anys treballa per la dignitat de la dona i perquè tingui una presència més visible al món catòlic.

Altres personalitats i entitats guardonades en altres àmbits són l'economista Salvador Alemany, la soprano i musicòloga Montserrat Figueras, l'empresari Antoni Negre, els polítics Josep Antoni Duran i Lleida i Carles Alfred Gasòliba, el científic Eduard Punset, l'Agrupació Coral La Llàntia, l'Associació d'Amics de l'Escola Normal de la Generalitat, el Centre Excursionista de Terrassa o la Societat Coral Aroma Vallenca.

La Creu de Sant Jordi és una distinció creada el 1981 pel govern de la Generalitat de Catalunya. Té la finalitat de «distingir les persones naturals o jurídiques que, pels seus mèrits, hagin prestat serveis destacats a Catalunya en la defensa de la seva identitat o, més generalment, en el pla cívic i cultural». Enguany els guardons es lliuraran el dimecres 27 d'abril proper al saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat.

P. Lluís Duch

Monjo de Montserrat des del 1961, és doctor en Antropologia i Teologia per la Universitat de Tübingen (Alemanya), i ha exercit la docència, a la mateixa abadia de Montserrat, a l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona, a l'Institut de Teologia de Vic i a la Universitat Autònoma de Barcelona.

La seva obra estudia el fenomen religiós des d'un punt de vista antropològic, i s'ha especialitzat en la interpretació i comparació dels mites i símbols de les diverses tradicions religioses i en l'anàlisi de la religió en el món contemporani. També ha traduït al català i al castellà diverses obres de personalitats cristianes de parla alemanya, com ara el mateix reformador Martí Luter, el filòsof romàntic Friedrich Schleiermacher o el pastor protestant antinazi assassinat en un camp de concentració, Dietrich Bonhoeffer.

Entre les obres del P. Lluís Duch destaquen *De la religió a la religió popular*, *Mircea Eliade. El retorn d'Ulisses a Ítaca*, *Antropologia de la vida quotidiana* i la més recent de totes, *Religió i comunicació*.

En saber que havia estat guardonat amb la Creu de Sant Jordi el P. Lluís Duch ha manifestat en declaracions a *Catalunya Cristiana* que rep el guardó «amb sentiments d'agraïment, sobretot als tres amics meus que es basquejaren molt intensament perquè me la concedissin». Preguntat pel repte de la comunicació que l'Església té plantejat en un món digital i global, tema del seu darrer llibre, ha manifestat que «al nostre país, segons que em sembla, un dels reptes fonamentals de l'Església és inspirar confiança als ciutadans al marge de les seves idees i convenciments perquè ara mateix, sovint desperta sentiments de desconfiança entre una majoria molt important de ciutadans». El P. Lluís Duch és considerat un dels grans estudiosos del fet religiós amb què avui compta Catalunya.

Agustí Codinach

Ramon Cuello

Aquest escultor barceloní va viure des de ben petit l'ambient artístic a la pròpia família. Amb una gran vocació per les arts plàstiques va estudiar a l'Escola Massana de Barcelona i més tard es va formar com a escultor sota el mestratge de Rafel Solanich. D'entre la seves obres destaquen les imatges dels beats Pere Tarrés i Francesc Castelló a la façana del monestir de Montserrat, la de santa Paula Montal al col·legi de les Escolàpies de Barcelona, i les més recents de Sant Josep i la Mare de Déu a l'interior de la basílica de la Sagrada Família.

A l'hora de treballar en aquest encàrrec d'embellir l'obra mestra d'Antoni Gaudí, Ramon Cuello es manifesta totalment admirat per la figura de l'arquitecte modernista: «L'espiritualitat de Gaudí és com la seva obra, està per sobre de la condició humana. La seva obra és, sens dubte, inspiració de la Divina Providència i s'ha de tenir sempre en compte.» Per la seva sensibilitat artística i religiosa, Ramon Cuello gaudeix des de fa anys de gran reputació en l'Església catalana.

Carmelites de la Caritat-Vedruna

Salsa cubana

Fundades per la santa barcelonina Joaquina de Vedruna l'any 1826, les Germanes Carmelites de la Caritat-Vedruna fa gairebé 200 anys que es dediquen a l'educació de la infància i la joventut. Actualment són més de 2.000 germanes que regenten centenars de centres educatius arreu del món, dels quals més d'una trentena es troben a Catalunya.

En l'adaptació als nous temps les Carmelites de la Caritat-Vedruna, com moltes altres congregacions, han vist la necessitat de fer participar els laics activament en la tasca educadora de la fundació. És per això que existeix el Laicat Vedruna, «en estreta col·laboració i relació amb les germanes, que s'esforça per seguir Jesucrist rere les petjades de santa Joaquina, assumint el seu estil de fer comunitat i el seu tarannà espiritual».

Les Carmelites de la Caritat-Vedruna, amb la seva gran implantació arreu de Catalunya, són un dels pilars fonamentals en el món educatiu del nostre país. Es manifesten així com unes de les màximes representants de la llarga tradició caritativa i educadora de l'Església de casa nostra.

Webs d'informació sobre les entitats guardonades

CARMELITES DE LA CARITAT-VEDRUNA
www.eduvedruna.org/
www.pastoralvedruna.org/

PESSEBRE VIVENT CASTELL D'ARO
www.pessebrevivent.com/

COL·LECTIU DE DONES EN L'ESGLÉSIA
www.donesesglesia.cat/

El Ball del Sant Crist, una història de fidelitats a Salomó

Joan Boronat
Salomó

Que la imatge del Sant Crist està fortament arrelada al poble de Salomó, a la comarca del Tarragonès, és quelcom constatable, gravat a la pedra. Una esvelta creu dona la benvinguda a l'entrada mateix del poble amb aquestes paraules esculpides a la seva pètria peanya: «Vianant, aquesta creu és símbol del nostre Déu-vos-guard, sincer i afable.» Si hom s'endinsa en el cor de la vila trobarà la capella dedicada al Sant Crist, que hi ha a l'interior del temple parroquial de Santa Maria, i si hom parla amb la gent de Salomó veurà com el Sant Crist ocupa un lloc íntim i indissociable dins del seu cor.

Costaria trobar algú, d'entre els salomonencs, que en un moment o altre de la seva vida no hagi participat —alguns no ho han deixat de fer mai— en la posada en escena del Ball del Sant Crist, una joia, un exponent magnífic dels balls parlats hagiogràfics de tanta tradició al Camp de Tarragona. La representació d'aquest ball, amb el crucifix com a eix central d'una llegenda d'arrels històriques, és el fruit de les fidelitats d'un poble envers la seva fe, identitat i tradicions.

Els diumenges 1, 8, 15 i 22 de maig, a partir de les dotze del migdia a l'església de Salomó, i durant una hora i mitja, hi ha una nova oportunitat de conèixer la bellesa d'una història d'origen medieval explicada a través d'un text dramàtic, posada a l'escenari de forma austera i molt digna, que és desgranada

en deu quadres. Un llarg centenar de persones fan possible aquest espectacle que combina teatre, dansa i llum.

El Ball del Sant Crist explica que, davant de la fam que patia Salomó i tota la comarca, un mercader del poble, Josep Nin, va determinar embarcar cap a Alger a la recerca de blat. Tot fent tractes

amb un mercader musulmà anomenat Mahomet, va descobrir la imatge d'un crucifix i va decidir adquirir-lo com fos. Davant de la negativa inicial de Mahomet, Josep Nin li va oferir pagar, en plata, el pes de la imatge.

Acceptada la condició i arribat el moment de la pesada, el canastró només acceptava trenta monedes. Sentint-se enganyat, el musulmà es va desdir del tracte i es va negar a lliurar la imatge. Josep Nin va recórrer a la justícia reial i, repetida l'operació davant del rei, el resultat va ser el mateix: el Crist pesava només el nombre de monedes que Jodes havia cobrat per la seva delació.

Tot i haver de superar diferents maltempsades, Josep Nin va embarcar la imatge i la va portar a Salomó. El Sant Crist fou escollit patró i a principis del segle XVIII es va erigir una capella per al seu culte, que es va convertir en lloc de romeries i pelegrinatges de la gent dels pobles del voltant i d'indrets més allunyats. Inicialment, el Ball del Sant Crist es representava al carrer. A partir de l'any 1972, amb l'assessorament de l'Institut del Teatre de Barcelona, s'escenifica dins de l'església parroquial. L'espectacle va ser declarat el 1999 festa tradicional d'interès nacional per part de la Generalitat de Catalunya.

Les localitats són numerades, amb preus especials per a grups, i es poden adquirir de forma anticipada trucant al telèfon 977 629 058, a través del qual també es facilita la informació corresponent.

Poesía de Abril

Sueño aire para respirar
Para mis nietos
Y los nietos de mis nietos...

Sueño llenar la realidad
De sueños poéticos,
De vida inmensamente feliz.

Construyo pensamientos
A partir de hojas de un libro
Que se lee en Abril.

En el día de las rosas
Y de los pétalos encuadernados
Me encuentro a mí, sollozando.

Siempre existe un principio
Para leer un buen libro
Y saborear también el final.

Sueño, finalmente, en que la luz
Llene de paz mi hogar y mi fe,
Silencie los miedos y las dudas
Y acampe sin miedo en mi corazón.

Así comprenderé el fin de un tiempo
Que no vuelve a peregrinar, que se va.
Siento porque sintiendo renuevo
Mi esperanza en la eternidad.

Autora: María del Carmen
Igalada Mas
Apartat de correus 840
07080 – Palma
Illes Balears

c/e: carmenigualadamas
@gmail.com
(posar a l'assumpte:
CATALUNYA CRISTIANA)

Blog:
gloriadafne.blogspot.com

11 d'abril del 2011.

Constructivisme i personalisme en l'educació actual

Xerrada del Dr. Albert Llorca organitzada per l'Institut Emmanuel Mounier

Mónica García
Barcelona

El 24 de març passat el Dr. Albert Llorca Arimany, professor i director de la revista *Calidoscopi*, va pronunciar la conferència *Crisi educativa versus filosofia de l'educació?* en el marc de l'educació i la filosofia personalista al Seminari Conciliar de Barcelona. L'acte va ser organitzat per l'Institut Emmanuel Mounier de Catalunya (IEMC) amb la col·laboració de la Facultat de Filosofia de Catalunya. L'IEMC difon el pensament personalista comunitari, entenent que la persona és un fi en si mateixa, oberta a la transcendència, i defensa la vida de la persona com a valor suprem.

És normal la situació educativa actual? Hi ha crisi realment? Cal una filosofia de l'educació? O senzillament les coses són així...? «La resposta a l'existència d'una crisi educativa no és unànime», va assegurar el Dr. Llorca. Tanmateix, va citar el filòsof de la modernitat líquida, Zygmunt Bauman, per descriure la situació actual: «La cultura de la modernitat líquida ja no fomenta l'afany d'aprendre i acumular, com les cultures descrites a les cròniques d'historiadors i etnògrafs. Més aviat sembla una cultura del distanciament, de la discontinuïtat i de l'oblit.»

Trets alarmants

Segons el Dr. Llorca, avui existeixen uns trets en la cultura social que no afavoreixen l'educació. Principalment va destacar el pedagogisme «antiautoritat», el baix nivell de coneixements dels adults i la difusió de la prosperitat sense esforç, sovint promoguda per alguns mitjans de comunicació (que consideren «el prestigi de la barroeria»). «Tot és urgent, ràpid, no perseverem, no hi ha veritable esforç», va afirmar el Dr. Llorca. I va citar novament Bauman: «Tot es materialitza, també l'educació, on els professors acaben tractant els alumnes com a clients.» El saber es considera poc valuós, no cal retornar-lo i, per tant, ràpidament també el podem oblidar.

El conferenciant es va referir també a l'obra *El desconcert de l'educació*, de Salvador Cardús, doctor en Ciències Econòmiques, professor titular de Sociologia i periodista. En aquest llibre apunta al llenguatge políticament correcte, incapaç d'assenyalar els errors, com a responsable del fracàs educatiu. Un excés d'estímul que potencien molt el desig i poc la voluntat, la sobreprotecció paterna o la devaluació del treball, desbancat per l'oci, configuren, entre altres, el marc de l'educació actual, segons Cardús. Per al filòsof José Antonio Marina, es dona massa importància a la improvisació, a l'espontaneïtat i a l'enginy. Per aquesta raó s'acaba per no distingir la realitat del desig i l'educació es veu abocada al fracàs.

Una nova «paideia»

Per comprendre l'origen de la pedagogia avui, el Dr. Llorca va remuntar-se al nucli teòric: el constructivisme en l'aprenentatge de Jean Piaget. D'acord amb el constructivisme, la realitat es teoritza per adaptar-se a les circumstàncies de cada

alumne, de tal manera que s'acaba rebaixant el nivell, va assegurar el ponent. «No l'atabalis, no el cansis!... Tot és còmode, tot es torna un infantilisme», va observar Llorca, «per arribar a l'estupidesa col·lectiva, incapaç d'anar més enllà: hem abdicat de l'educació». Les «competències bàsiques» vindrien a ser el paradigma d'aquest projecte educatiu de baix nivell: si els infants no aprenen el que hem programat, que aprenguin el mínim (competències bàsiques) i ja es promocionaran. «Feliç ignorància!», va lamentar-se el professor en referir-se al mite de la caverna de Plató.

Sabem que l'educació actual no va bé, però... quina és la nova *paideia* que necessitem? Quina és la filosofia de l'educació que ens cal? L'informe per a la Unesco de la Comissió Internacional sobre Educació per al segle XXI, presidida per Jacques Delors el 1995, considerava l'educació com una tasca de coordinació entre tendència, desig i capacitat d'aprendre i apuntava com a fonamental el desenvolupament de l'intel·lecte —la intel·ligència aplicada al coneixement— en lloc de la intel·ligència —capacitat natural.

Finalment, va assenyalar el professor, l'educació no pot anar com un mercat ni ser munició per atacar el contrincants polítics. «Ens falta, doncs, encara molta reflexió sobre on hem d'anar en l'àmbit de l'educació», va concloure el Dr. Albert Llorca.

Campanars

Sant Bartomeu i Santa Tecla de Sitges

L'església parroquial, situada espectacularment en un sortint rocós, gairebé formant part del penya-segat colpejat pel mar sobre el qual s'aixeca i amb la platja als seus peus, és una de les postals més vistes i més elogiades del país. Es tracta d'un temple barroc, del 1672, però acabat ja en ple neoclàssic el 1863. Consta de tres naus de sis trams, la central coberta per voltes d'aresta; la capçalera la forma un presbiteri poligonal de set costats. Dues torres quadrades flanquegen el frontis orientat més o menys cap a ponent. La de l'esquerra, del 1674 i més baixa, és el comunidor, avui convertit en torre del rellotge de titularitat municipal. El de la dreta és el campanar.

La nau major fa 35 metres de llargada, gairebé 10 d'amplada i prop de 15 d'alçada. S'hi guarda una munió d'obres d'art gairebé totes barroques, com retaules; i també una pintura del 1499 dels patrons, en estil gòticorenaixentista de Nicolau de Credença, i un orgue barroc del 1697.

El campanar neoclàssic fou acabat el 1863. Té planta quadrada de prop de set metres de costat i un segon cos octogonal; al pis superior hi té la cel·la amb vuit

belles. D'alçada, inclosa la imatge, arriba als quaranta metres. Per accedir al campanar cal primer arribar al cor per una ampla escala de pedra. Des d'allí, ja per l'interior de la torre, es troba una altra escala com les típiques catalanes, sobre voltes i arrapada als murs amb un ampli ull central. La cel·la queda coberta per una volta semiesfèrica amb nervis; per una trapa que hi té oberta i per una escala de gat és possible de passar al terrat.

Delfí Dalmau i Argemir
delfidalmau@yahoo.es

finestrals d'arc de mig punt, un a cada cara, estrets i allargassats. Al seu damunt hi ha un terrat amb balustrada i boles als angles i una torrellà vuitavada amb òculs a cada cara; sobre d'ella s'hi eleva un cos vuitavat de perfil còncau cobert per una petita cúpula semiesfèrica; les seves careneres queden ressaltades i, al cim, damunt una bola, la imatge de la Puríssima que ella sola fa poc més de dos metres d'alçada.

Els murs del primer cos octogonal són de petits carreus irregulars de pedra blanquinosos i els caires de pedra rogenca capçats per motllures a manera de capitells. La cel·la presenta els murs arrebossats i emblanquinats. El conjunt té aires que recorden els campanars de Sant Antoni de la Geltrú i el de Cubelles.

Crítica literària

A l'abril arriba la pluja de llibres

Ens agrada l'abril: els llibres plouen de sobte, com ruixats que netegen l'atmosfera i escampen tota mena de boires. Siguin novetats editorials o bé el recordatori de les obres més preuades dels darrers mesos, tenim per davant una cita amb les parades i paradetes, les llibreries del barri o a la munió de certàmens que al voltant de Sant Jordi s'escampen per Catalunya i altres contrades.

Que ploguin, que ploguin els llibres arreu!

És per aquesta raó moment òptim per fer boca en forma de recomanacions de textos plaents, de llibres sucosos o senzillament d'invitacions al lleure distingit i profitós de llegir.

Preneu nota, doncs.

EL DEBUT D'UN AUTOR

Als darrers mesos hem assistit al debut d'un nou autor que aterra amb dos llibres sota el braç. Es tracta de Víctor Gay Zaragoza i els seus dos títols *Filosofía rebelde* (Kairós Editorial) y *Cincuenta libros que cambiarán tu vida* (Alienta Editorial).

Víctor Gay Zaragoza és lector de mena i ara entra —jove, tot i que sobradament preparat— en la fase d'encetar la seva pròpia obra, en què exhibeix una meritòria capacitat de síntesi (molts autors n'haurien d'aprendre).

A *Filosofía rebelde* l'autor s'endinsa en «les fonts de la saviesa», és a dir, en les principals tradicions religioses i filosòfiques que permeten entendre l'essència de l'ésser humà.

Aquesta mateixa temàtica la desenvolupa posteriorment en un segon llibre esmentant un mig centenar de

títols de «lectura transformadora» fent-ne una presentació suggestiva i molt entenedora.

S'agraeix que un autor novell tingui una tendència palesa a explicar les coses amb claredat per compartir amb el lector encuriolit la seva riquesa de coneixements.

UN LLIBRE SACSEJADOR

Contra la cultura del subsidio (Ediciones Gestión 2000) és un llibre de l'economista Marc Vidal. L'obra presenta un estil punyent i amb ànim sacsejador: sacsejador de consciències i estimulador de la reflexió.

Ras i curt, l'autor posa en qüestió la manera de fer a casa nostra i reivindica una cultura que doni suport als esperits emprenedors, allunyada de les subvencions constants que malcrien quan no actuen com a «cloroform» social per anihilar la capacitat crítica de les persones.

Aquest economista, de judicis apa-

rentment dràstics però en tot cas interessants, disposa del blog marcvidal.cat

AMOS DEL NOSTRE DESTÍ

Aquest és un tema recurrent de l'anomenada literatura de l'autoajut i del creixement personal (els anglosaxons en diuen *selfimprovement*, és a dir, automillorament): com sentir que controlem la nostra vida i elaborem un projecte propi.

Al respecte ha aparegut un nou i interessant llibre: *Licencia para vivir*, del libanès Fady Bujana (Editorial Integral), establert a Barcelona, empresari de la restauració i *coach*, és a dir, persona que n'ajuda d'altres a assolir les seves metes.

El llibre és farcit de vivències d'alta intensitat i i explica amb inusual claredat per a què serveix un procés de *coaching*. En resum, una invitació a fer possible el projecte de vida que nosaltres volem, sense frens de mà posats i amb la voluntat de ser feliços.

QUAN FALLA LA INTEL·LIGÈNCIA

Parlar d'intel·ligència és atendre un camp en què el pensador espanyol José Antonio Marina és figura destacada. Un dels seus darrers llibres es titula *Las culturas fracasadas*, publicat per Anagrama. José Antonio Marina és un pou d'erudició i pes pesant de les lletres. Seu és el concepte d'«intel·ligència compartida» i les seves digressions sobre l'ús bo o dolent que fan de la intel·ligència els grups humans.

Com a rerefons, la sempre colpidora qüestió: fem un ús intel·ligent de la nostra intel·ligència?

CREAR NOUS LECTORS

Que n'és, d'important, renovar constantment el planter de joves nous lectors. A aquesta encomiable finalitat contribueix de manera important la literatura juvenil, aquella que arriba a adolescents i preadolescents que poden descobrir en el llibre una eina poderosa de lleure i creixement personal.

De cara a Sant Jordi us recomanem regalar llibres als vostres joves. Cuideu el planter. I, posats a destacar alguna editorial especialitzada, us volem parlar de Combel Editorial. El seu fons de llibres ofereix valuosos títols de la literatura infantil i juvenil. Tant obres de la literatura universal com producció nova d'autors locals.

Trobareu el seu ampli i interessant catàleg a www.combeleditorial.com

Són llibres d'una qualitat excel·lent que fan estimar la lectura, amb disseny acurat i il·lustracions atractives. Pàgines i més pàgines per produir una pluja de sensacions al voltant de Sant Jordi 2011. Que el gaudiu de valent.

Andreu Sotorra

Escriptor i periodista
col·laborador de
Ràdio Estel

Crítica teatral

Preguntes punyents i respostes eludides

DESClassificats, de Pere Riera.

DIRECTOR: Pere Riera.

INTÈRPRETS: Emma Vilarasau, Abel Folk i Toni Sevilla.

La Villarroel, Barcelona.

Fins al 8 de maig.

© David Ruano

Toni Sevilla, Emma Vilarasau i Abel Folk, els tres protagonistes.

(Abel Folk) que mou tots els fils perquè les intencions íntegres de la periodista entrin en un atzucac.

No passa res que els espectadors sàpiguen tot això abans perquè l'enjòlit no és el més important de l'obra sinó com l'interpreten i com el resolen els tres personatges. Emma Vilarasau, la periodista, s'hi rejoveneix—després del seu pas per *Agost*—i adquireix un registre gairebé nou amb el qual, a més, les circumstàncies de la trama l'obliguen a reaccionar de dues maneres ben diferents en ben poc temps—una hora i vint minuts—i aconseguir que entre una reacció i l'altra no hi hagi cap desajustament sinó un engra-

natge perfecte. Toni Sevilla (el president) té un paper més breu, la prèvia personal amb la periodista abans d'entrar en antena i l'entrevista pública en qüestió. Com ja passava en l'obra *Nixon-Frost*, al Teatre Lliure, l'entrevista s'amplia amb la reproducció dels primers plans d'entrevistadora i entrevistat, cosa que permet copsar encara més els rictus i qualsevol petit gest que delaten la pregunta punyent o la resposta eludida.

Abel Folk (l'home de confiança del president) es mou sigil·losament, hàbilment i servil, amb molt poques paraules, però amb la capacitat de fer perdre l'oremus a la periodista, i donar-li l'oportunitat de brillar amb les sortides fora de to que li atorga l'autor.

Desclassificats posa en qüestió la integritat moral de tots tres protagonistes. Posa també sobre la taula la feble línia que existeix entre la independència de la informació i la manipulació informativa des de les esferes del poder. I ho fa burxant en un dels mitjans de masses més influents d'aquest moment: la televisió.

De rerefons s'hi entreveuen personatges com Berlusconi i companyia. A alguns potser sí que els agradaria veure-hi els nostrats Pujols, Maragalls, Montillas o Masos, però en sortiran decebuts. I a l'altra banda, un gremi en decadència que en algun cas ha passat de ser l'anomenat «quart poder» a ser el titella a mans de qui paga i mana. El jove dramaturg Pere Riera no tindria gaire feina, doncs, a escriure un *Desclassificats 2*, sempre amb Emma Vilarasau de protagonista, per descomptat.

Una peça breu, d'aquelles que requereixen un repartiment com el que té. Sense ells—o sense alguns com ells—podria naufragar. Una obra per a dos actors i una actriu que no només tinguin el reconeixement dels espectadors per la seva trajectòria sinó que tinguin la capacitat de crear de cap i de nou els seus personatges.

Una tal Sílvia Utgés (Emma Vilarasau) és una periodista de televisió que s'ha guanyat a pols la presència davant dels personatges que entrevista sense que cedeixi a les seves pressions. L'obra transcorre al vestíbul del despatx presidencial on la periodista espera que arribi l'equip mòbil del seu canal per emetre en directe una entrevista amb un president de govern, un tal Víctor Bosch (Toni Sevilla) que passa precisament per uns moments delicats perquè unes fotografies no fetes encara públiques el comprometen. Entre ells dos, hi ha l'home de confiança del president, un tal Cáceres

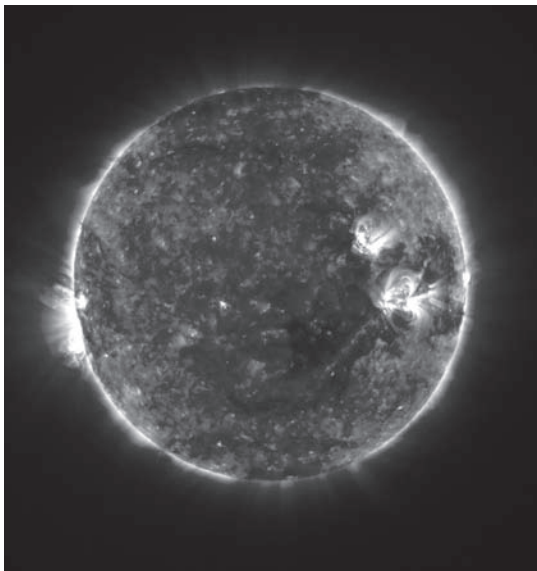
Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Primera imatge completa del Sol?

Si llegiu del diari la plana que posa notícies referents a ciències segurament hareu vist que alguns diaris del mes de febrer passat (val més no dir quins) posaven com a títol de la notícia: «Primera imatge completa del Sol.» I després deien que les dues sondes *Stereo* de la NASA enviades per donar-nos imatges del nostre astre rei havien pogut fotografiar alhora les dues «cares» del Sol, la que ens mira a nosaltres i la que ens és amagada. Què hi hem de dir?

Si el lector no és gaire versat en astronomia pot pensar que el Sol és com la Lluna que sempre ens mostra la mateixa cara, és a dir, gira una vegada sobre el seu eix amb el mateix temps que fa una translació completa a l'entorn de la Terra. I que per això només podem veure-li la cara «oculta» enviant-li una sonda que la fotografiï per darrere. Però no és pas aquest el cas del Sol, que gira sobre el seu eix en 27 dies aproximadament, o sigui que cada 27 dies podem veure el Sol en tota la seva superfície ben detalladament, no hi ha una cara «oculta» del Sol. I hem hagut de posar «aproximadament» perquè, com que no és sòlid com la Lluna o la Terra, sinó fonamentalment gasós, les capes que l'inte-

Imatge del Sol capturada per la sonda «*Stereo*» (NASA).

gren no giren totes a la mateixa velocitat. Les regions equatorials fan la volta en 25 dies, les de 45° de latitud en 28, i les pròximes al pol poden trigar fins a 34 dies a fer la volta sencera. El que cal dir, per no confondre el lector, és que les sondes *Stereo* de la NASA, enviades el 2006 i que ja fa 4 anys que orbiten el Sol de molt a prop (el 2007 ja ens en van enviar fotos tridimensionals), ara, posades en configuració d'oposició, o sigui fent un angle de 180° respecte del centre solar, van traient fotografies simultàniament, cosa que permet veure com es troba el Sol tot sencer en un moment donat ajuntant les imatges preses dels dos hemisferis. No és una observació científica de gran importància, més aviat una curiositat. Però conèixer alhora tot l'estat de la superfície solar és clar que facilita fer un seguiment més rigorós de la seva activitat i fins i tot veure-hi en el seu inici les erupcions i canvis que s'hi produeixen. Fins ara la meitat de fulguracions i altres fenòmens solars només es veien fins al cap d'uns dies, de vegades més de vint, després d'haver-se iniciat i ara mentre aquestes sondes enviïn dades es podran veure al seu començ en la totalitat. Això és tot.

L'univers de les galàxies

25. Classes de galàxies

De la mateixa manera que hi ha estrelles de moltes menes hi ha també diversitat entre les galàxies. Vam dir que la massa inicial d'una estrella determinava en gran part el seu futur amb tota la seva evolució, i una cosa semblant s'ha de dir de les galàxies. Segons la teoria del Big bang l'univers primordial cap als 380.000 anys de la seva existència era un immens oceà de gas, que era un 80% hidrogen i el 20% restant heli amb només alguns àtoms de liti, si és que s'havien arribat a formar. En aquest marc s'havien començat a formar nuclis de condensació, com encara s'ha pogut veure amb les imatges del fons còsmic obtingudes el 1992 per George Smoot amb el COBE, i després, més detallades el 2003 i 2006 per la NASA amb el WMAP. Aquests nuclis de matèria són els que originaren les galàxies, no pas totes iguals com tampoc no es veuen iguals les variacions de matèria còsmica del fons. Podem afirmar, doncs, que les diferents masses inicials s'acoblaren de maneres diferents i donaren lloc a la diversitat de galàxies que ara podem contemplar.

Quan Hubble va emprendre l'estudi de les «nebuloses extragalàctiques» davant de la multitud de galàxies que anava descobrint ja va decidir fer-ne una classificació que és la que, amb poques variants, encara s'accepta avui dia. Una altra qüestió és la de la seva evolució i aquesta no la va resoldre ell, ni avui la podem considerar resolta de tot. N'hauríem de parlar més endavant. Explicarem ara com es classifiquen les galàxies.

Galàxies espirals, el·líptiques i irregulars

Així les va classificar Hubble. Les espirals són les més nombroses, un 76%. Ara, ja ho sabem, la quantitat de galàxies observades és molt més alta que en

temps de Hubble, però el percentatge és pràcticament el mateix que ell hi veié. Aquest 76% comprèn dues subclasses: espirals normals i espirals barrades. Les anomenades normals en constitueixen dues terceres parts i, per tant, més de la meitat de tot l'univers de les galàxies. Són les que s'assemblen a la nostra: tenen la forma d'un disc aplanat amb una inflor central quasi esfèrica, que s'anomena nucli de la galàxia, amb unes prolongacions en espiral, o braços, tot al voltant del disc. Aquests braços poden ser dos, tres, quatre, ... fins a sis i tot. Per posar una comparança fan com els raigs de lluminària que surten d'una roda de focs artificials. Segons l'obertura i llargada dels braços en relació amb la grandària del nucli podem dividir les espirals normals en tres tipus: Sa, Sb i Sc, segons l'ordre de més longitud dels braços. En aquesta classificació la nostra galàxia, amb els seus cinc braços espirals que té, ocupa una posició intermèdia: és simplement una Sb. Cal notar aquí que, segons sembla, les Sa tenen una proporció més alta d'estrelles velles que les Sb, mentre que en les Sc hi ha més estrelles joves. Voldrà dir això que l'evolució de les galàxies es fa passant de Sc cap a Sb i Sa? És una hipòtesi que haurà de ser contrastada amb altres dades. No n'hi ha prou per afirmar-ho amb seguretat.

Les espirals barrades, com que són un terç de les espirals, vénen a ser un 25% del total de les galàxies, tenen una particularitat que les fa diferents de les normals: presenten el nucli travessat per una «barra», és a dir, per una franja llarga d'estrelles gairebé rectil·línia a l'extrem de la qual comencen els braços en espiral. Es divideixen, com les anteriors, en tres tipus SBa, SBb i SBc, amb les mateixes particularitats pel que fa als braços.

Al grup de totes les espirals ara s'hi ha afegit el tipus So, no tingut en compte

per Hubble, que correspon a les espirals de braços tan reduïts que no es poden posar ni entre les S ni entre les SB. Més que braços el que tenen és un simple disc a l'entorn del nucli.

Les galàxies el·líptiques són aproximadament un 20% del total. No tenen braços que les rodegin. Són com uns enormes nuclis galàctics solitaris. La seva forma va des de ser pràcticament esfèrica fins a semblar un parell de plats encarats un sobre l'altre. Són, doncs, com el·lipsoïdes de revolució amb major o menor excentricitat, segons els casos. Es representen per la lletra E, i tenint en compte el seu grau d'excentricitat es divideixen en els tipus en E0 (amb forma esfèrica), E1, E2, E3, E4, E5, E6 i E7, sent l'últim el més aplatat de tots. Com que en general totes les galàxies E tenen estrelles velles (cosa que Hubble no pogué saber encara) sembla que siguin l'últim estadi de l'evolució de les galàxies. Això implicaria que amb el temps les galàxies espirals acabin perdent els braços. Serà cert? Deixem-ho com un interrogant plantejat.

Finalment hi ha el petit grup de les galàxies irregulars que només són escassament un 4%. Totes són molt petites respecte de les altres. No presenten una forma ben definida, sinó uns contorns realment irregulars. Es designen amb Ir i no se subdivideixen. Les seves estrelles són, en general, més aviat joves. Seran galàxies en formació? Però per què són tan petites?

I també hi ha galàxies de tipus molt especials

A part de les que entren còmodament en la classificació de Hubble sense dificultat hi ha algunes galàxies que no hi encaixen del tot perquè presenten característiques realment excepcionals. Hi ha per exemple les del tipus D, que són com les So, amb un nucli el·lipsoïdal

rodejat d'un pla extens, difús i poc lluminós, però amb un diàmetre que triplica el de la nostra galàxia. Hi ha també el tipus Dumbell que és, en realitat, un conjunt de dues galàxies i els dos nuclis fan la impressió d'un balanci. Un altre tipus és el de les N que visualment no presenten res d'extraordinari fora d'una excepcional resplendor del nucli, però que tenen, a més, la particularitat que s'hi detecten amb el radiotelescopi, dos punts emissors com tenen les Dumbell, a banda i banda del nucli. I també podem citar les anomenades galàxies de Seyfert que, a més de ser del tipus N, tenen la característica d'irradiar una gran energia en l'infraroig, que arriba a ser de 100 a 1.000 vegades més intensa que l'emesa per una galàxia ordinària, i, una altra cosa, de vegades presenten ejeccions de matèria.

També són de debò especials les anomenades galàxies de Zwicky: són gairebé esfèriques, o sigui, en principi, del tipus E0 o E1, i molt petites, de només uns pocs centenars d'anys llum de diàmetre i fins a un màxim de 10.000 (recordem que la nostra galàxia el té d'uns 80.000 anys llum), però en les seves reduïdes dimensions fan una resplendor centenars o milers de vegades més intensa que la que fan les galàxies que considerem ordinàries. Ja passen de mil les que s'han vist amb aquestes característiques. Què és el que hi produeix una energia lluminosa tan elevada? L'anàlisi espectroscòpica ha mostrat que contenen gairebé només hidrogen neutre i que les seves estrelles són joves, d'uns 400 milions d'anys.

Encara hi manquen aquí els «quàsars» que es descobriren més tard que tots els tipus que acabem d'explicar. Són uns objectes que acabaren identificant-se amb galàxies molt especials. Però això és una altra història que exposarem més endavant. Les seves característiques van costar molt de ser interpretades.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

RÍO ***

Director: Carlos Saldanha.
Guió: Don Rhymer.
Gènere: animació.
Estats Units, color, 2011. 96 minuts. / Tots els públics.

Blu és un guacamai blau domesticat per Linda que viu en un lloc molt allunyat de Rio, la seva ciutat natal. Tulio, un científic excèntric, convenç Linda per viatjar a Rio perquè Blu, el darrer exemplar mascle de la seva espècie, conegui Perla, la darrera guacamaia i, també, la darrera esperança de conservar l'espècie. Quan arriben, uns segrestadors capturen la parella d'aus, que intenten escapar costi el que costi.

Després d'implicar-se en sagues com *L'edat de gel*, Carlos Saldanha proposa en aquest film una explosió de color, ritmes i sabor tropical amb una factura molt diferent dels paisatges congelats d'*Ice Age*. Sens dubte, aquestes són les característiques més destacades del film: el color que desborda la gran pantalla, la música que envolta l'espectador i la plasmació espectacular en tres dimensions de la ciutat de Rio de Janeiro.

D'altra banda, l'argument, molt senzill, no ofereix cap novetat al gènere i els personatges tampoc no aporten gaire frescor al film. Com acostuma a passar en altres ofertes cinematogràfiques animades, alguns detalls amb els quals es vol arribar al públic més adult entorpeixen i embruten una història que, amb tot, es deixa veure amb facilitat i proporciona entreteniment al gran públic.

Humor: 3; acció: 2; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 6).

CARTAS A DIOS ****

Director i guionista: Eric-Emmanuel Schmitt.
Intèrprets: Amir, Michèle Laroque, Max Von Sydow, Amira Casar, Constance Dollé, Jérôme Kircher.
Gènere: drama. / França, color, 2009. 101 minuts. / Més grans de 16 anys.

L'Óscar és un infant de 10 anys malalt de càncer que viu en un hospital. Un dia, sent una conversa entre el metge i els seus pares i s'adona de la gravetat de la seva malaltia. Enfadat perquè no li expliquen la veritat, es nega a parlar amb ningú a excepció de Rose, l'extravagant dona de rosa que porta pizzes a l'hospital. Rose li proposa un joc: cada dia que passi sumarà com si fossin 10 anys. També li proposa que cada dia escrigui una carta a Déu per demanar-li un desig. Rose estimula la imaginació del petit i utilitza el seu enginy perquè l'Óscar visqui la seva vida al màxim.

Aquest film, basat en la novel·la *Óscar y la dama de rosa*, del mateix Eric-Emmanuel Schmitt, explica de manera propera les preocupacions i les inquietuds que pot tenir un infant malalt de càncer. Les bones interpretacions, tant del jove actor Amir, que interpreta l'Óscar, com de Michèle Laroque i Max Von Sydow fan que la història brilli amb llum pròpia.

Les escenes que mostren els pensaments del nen gaudeixen d'un toc naïf que té uns colors brillants i contrastats en

un entorn amb personatges de circ. Tot gira al voltant de la lluita, ambientada sempre en un ring de boxa, que simbolitza la lluita per la vida i el no donar-se per vençut tot just començar. La dona de rosa aconsegueix, sense que l'Óscar se n'assabenti, transmetre-li un esperit de lluita que li servirà per acceptar i combatre la seva malaltia.

La fe cristiana està també present en aquest llargmetratge. Rose explica a l'Óscar la figura de Déu i li mostra que el diàleg amb ell pot ser una manera per sentir-se més bé amb ell mateix i explicar, amb total sinceritat, les seves inquietuds i problemes. L'Óscar escriu cada dia una carta a Déu que, posteriorment, la Rose lliga a un globus que s'eleva cap al cel.

Humor: 1; acció: 1; violència: 0; sexe: 1; llenguatge: col·loquial.

Estrena en DVD

DE DIOSES Y HOMBRES ****

Director: Xavier Beauvois.
Guionistes: Xavier Beauvois i Etienne Comar.
Intèrprets: Lambert Wilson, Michael Lonsdale, Olivier Rabourdin, Roschdy Zem, Jean-Marie Frin.
Gènere: drama històric.
França, color, 2010. 120 minuts. / Per a tots els públics.

Vuit monjos cistercencs viuen en un monestir a les muntanyes del Magrib als anys noranta. La seva relació amb els musulmans és totalment natural i afectuosa, i els presten assistència no només espiritual sinó material, oblidant-se de les seves diferències. Amb tot, comencen a passar fets molt violents i la situació es complica. A pesar d'aquests esdeveniments nous, els religiosos decideixen quedar-se malgrat que la seva vida cada dia té més perill.

El film ens mostra sentiments diferents que es barregen entre ells com el deure, la por, els dubtes, el coratge, etc. Beauvois expressa com es pot conviure amb gran harmonia entre les diferents religions, i fa èmfasi en tot el que els uneix en lloc de tot el que els separa.

Els primers plans dels ulls, les arrugues i els gestos dels

monjos parlen per ells mateixos. Sobretot en l'escena magistral del llac dels cignes. La lentitud de les seqüències, les pregàries, els cors i la fotografia magnífica creen un clímax que facilita la mediació i la reflexió. La cinta és un cant a la llibertat i al sentit de la vida.

Humor: 1; acció: 0; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

El món de la televisió

TRIVIAL PURSUIT ***

De dilluns a divendres - 20.00 - Veo 7

El joc de taula Trivial Pursuit va ser creat el 1979 per Chris Haney, editor gràfic d'un diari canadenc, i pel periodista esportiu Scott Abbott enmig d'una partida de *Scrabble*. Va sortir a la venda el 1982. I a poc a poc ha format part de la llar de les famílies de mig món. El 2008, la seva dinàmica de joc va ser adaptada com a concurs de televisió als Estats Units sota el nom *Trivial Pursuit: America plays*, conduït per l'actor Christopher Knight. A Espanya, Antena 3 en va tenir inicialment els drets, tot i que finalment ha estat Veo 7 la cadena que l'ha adoptat al nostre país.

Reinvenció dels clàssics. El resultat és un concurs amb els paràmetres clàssics d'aquest format: pregunta i resposta; diners en joc, i una presentadora, Silvia Jato, veterana en aquesta mena de programes, que atorga agilitat i desimboltura amb les seves intervencions. Un espai entretingut, a una hora perfecta, per poder-lo veure tota la família i jugar-hi des de casa.

«Catalunya sense barreres» obté el Premi Gimm 2011

Enric Frigola
Coordinador de Ràdio Estel

El dimarts 12 d'abril es van lliurar al Teatre Monumental de Mataró els premis Gimm en la seva dotzena edició, un dels quals va ser per al programa *Catalunya sense barreres*, que s'emet cada divendres a les nou del vespre a les sintonies de Ràdio Estel i Ràdio Principat. Gimm és una organització que dona respostes i serveis a un ampli col·lectiu de persones, amb voluntat de posicionar-se com a entitat de referència en l'àmbit de l'atenció a les persones amb discapacitat física a la comarca del Maresme. Els seus principis es fonamenten en la voluntat de servei i en la proximitat a les persones, en una actuació ètica, en la responsabilitat social i en el treball en equip. Els premis Gimm van ser creats l'any 2000 per destacar i reconèixer públicament les accions i els exemples de bones pràctiques que es fan des de diferents sectors socials a favor del col·lectiu de persones amb discapacitat física. Enguany, han estat premiats la Federació Catalana d'Esports per a Discapacitats Físics, l'única institució catalana que promou i desenvolupa l'esport adaptat per a persones amb discapacitat física; l'empresa BJ Adaptacions, que crea, produeix i distribueix tecnologia de suport a la independència de les persones amb discapacitat; Isabel Palomeque, que, havent patit un ictus que li va paraitzar la part dreta del seu cos quan tenia 24 anys, gràcies al seu esperit de superació, la seva força de voluntat i el seu optimisme, ha assolit avenços molt importants en motricitat i logopèdia. L'altre premi ha anat a parar a Ràdio Estel per un programa que porta catorze anys en antena i que actualment s'emet els divendres a les nou del vespre: *Catalunya sense barreres*. El jurat ha considerat que es tracta d'una hora de ràdio diferent, que té com a objectiu fonamental donar veu als col·lectius en risc d'exclusió social. També s'ha tingut en compte el seu disseny àgil, dinàmic, crític i amb un gran sentit de l'humor. El premi, una estàtua de bronze de l'escultor mataroní Manuel Cusachs, va ser recollit per Anna Hernández, directora i presentadora del programa, que va agrair la fidelitat dels oients, del seu equip, i de l'ONCE, entitat que el patrocina.

Si ets de la comarca d'Osona pots sintonitzar Ràdio Estel al 98.4 de la FM i també a www.radioestel.cat

Anna Hernández i l'equip de «Catalunya sense barreres», el divendres a les 21 h.

Graella de Ràdio Estel

Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari	
0.00	Completes des de Sta. Maria de Solius							0.00	
	l'Evangeli								
							De matinada		
1.00	Dietaris de música i músics							1.00	
2.00	Informació							2.00	
3.00	Informació							3.00	
4.00	Informació							4.00	
5.00	Informació							5.00	
6.00	L'albada						La cantata del diumenge	6.00	
7.00	Titulars							7.00	
	El Rosari l'Evangeli								
7.30	Laudes des del monestir de Montserrat							7.30	
8.00	El primer cafè				Laudes des de l'Abadia de Montserrat		El Campanar	8.00	
Laudes des de l'Abadia de Montserrat							8.30		
9.00								9.00	
								9.30	
10.00	Informatiu			Avui és festa				10.00	
10.30	Santoral						La taula de l'Evangeli	10.30	
11.00	Informatiu			Microestel				Missa de Pasqua des de la Catedral	11.00
11.30	Microestel								
12.00	Angelus								
	Titulars								12.00
12.30	Microestel							12.30	
13.00	Cant de la Salve des del monestir de Montserrat						Microestel	13.00	
13.30	Microestel								
14.00	Informatiu							14.00	
14.30	Microestel								
15.00	Informatiu			Microestel				15.00	
	Microestel			Sermó de les 7 paraules			Gent jazz		
16.00	Informatiu			Microestel				16.00	
16.30	Comentari General				La taula de l'Evangeli			16.30	
17.00	Informació			Microestel	Acte litúrgic de la Passió del Senyor	Microestel		17.00	
17.30	Microestel					Microestel			17.30
18.00	Informatiu			Microestel		Vespres des de l'Abadia de Montserrat	Microestel	18.00	
18.30	Vespres des del monestir de Montserrat			La taula de l'Evangeli	l'Evangeli		l'Evangeli	18.30	
18.45							Vespres des de l'Abadia de Montserrat		
19.00							Missa de la Cena del Senyor	Microestel	
19.30				Microestel		Fundacions		19.30	
20.00	Nits estel			Microestel				20.00	
21.00	Informatiu							21.00	
	Valors a peu de carrer	De cap i de nou	Plusvàlua				Missatge en una ampolla (r)		
22.00	Andorra actualitat			Microestel		Vetlla Pasqual des de l'Abadia de Montserrat	Microestel	22.00	
	Missatge en una ampolla	Buscant la llum	Punt ORG						
23.00	Microestel							Microestel	23.00
	Kosmos	Peces úniques	Gent jazz						
Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari	

Esais de radiofórmula

ABRIL ÉS EL MES CONSAGRAT ALS DOLORS I SOLEDAT DE LA MARE DE DÉU

INTERNET

- **MISSIONS.**— S'acaba de llançar el nou lloc web de les Secretaries Internacionals de les Obres Missionals Pontificies (www.ppoomm.va) que mostra l'origen, propòsit, organització i espiritualitat de les obres: Propagació de la Fe, Sant Pere Apòstol, Infància Missionera i Unió Missionera.

ALTRES BISBATS

- **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del **dilluns 23 de maig fins al dissabte 28**, dirigits per Antonio del Cañizo, a Villaviciosa (Astúries). Més informació: tel. 942 225 992.

BARCELONA

- **AMICS DEL PARE PIUS.**— Trobada cada darrer dilluns de mes (pregària i reunió) dirigida per fra Valentí Serra, caputxí. Propera sessió el **25 d'abril**, a les 18.15. Parròquia de la Concepció, c/ Llúria, 70 – Barcelona, tel. 934 576 552.
- **MISSA GITANA DE PASQUA.**— El **dilluns 25 d'abril**, a la parròquia de Sant Roc (av. Maresme, 139-141 – Badalona): a les 18.30, missa presidida per Mn. Joan Muñoz, *arajai* gitano; a les 19.30, berenar-sopar de germanor. Més informació: tel. 687 019 840 (Manuel Reyes).
- **INSTITUT DE TEOLOGIA I HUMANISME.**— El **dimarts 26 d'abril**, a les 18.45, conferència *Recordando al papa Juan Pablo II*, pel P. Juan José Gallego, o.p. Sala Penyaforat (Pares Dominics), c/ Bailén, 10 – Barcelona.

SOLUCIONS DEL «JUGA I APRÈN»:

EL MANAMENT MÉS GRAN

«Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat»

ELEMENTS PASQUALS

A	I	G	U	A		E	
						M	M
	O	G	E	R	P	S	U
	F					I	L
I		O				T	L
R			C			P	
I						A	
C						B	

- **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El **dimarts 26 d'abril**, a les 19.30, claus de lectura de les notícies del mes amb Luis Sols i Óscar Mateos; els **dilluns 2, 9, 16, 23 i 30 de maig, i 6 de juny**, de 18.30 a 21.15, seminari *Àfrica en la globalització. Una mirada a través de tres documentals*, impartit per Josep F. Mària i Óscar Mateos. Més informació i inscripcions: c/ Roger de Llúria, 13 – Barcelona, tel. 933 172 338, info@fespinal.com, www.fespinal.com.

- **PARES TEATINS.**— El **dimecres 27 d'abril**, concert de Milford High School Band & Choir (EUA). Pares Teatins, c/ Consell de Cent, 293 – Barcelona, tel. 934 549 863.

- **ESGLÉSIA DEL SANTÍSSIM SAGRAMENT.**— Inauguració del torn d'adoració continuada el **dijous 28 d'abril**: missa a les 18.00, exposició i processó amb el Santíssim que estarà exposat fins a les 10.00 del **dissabte 30** (dues nits incloses). C/ Aragó, 268 – Barcelona.

- **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El **dijous 28 d'abril**, a les 20.30, a l'Ateneu Adrià-nenc (Andreu Vidal, 7 – Sant Adrià de Besòs), concert amb l'orquestra de corda d'Amics dels Clàssics. Dirigeix: Joan Palet i Dalmases.

- **CAIXAFORUM.**— El **dijous 28 d'abril**, a les 19.30, conferència de Jaume Vallcorba (editor i director de l'editorial Quaderns Crema) parlarà sobre *La correspondència com a precursora de l'assaig. Francesco Petrarca*; el **cap de setmana 30 d'abril i 1 de maig**, a les 18.00 i 13.00 respectivament, activitat familiar *Mario* (clown i malabars). Av. Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona, tel. 934 768 600.

- **MARE DE DÉU DE L'ALEGRIA.**— El **divendres 29 d'abril**, la Fundació Quatre Vents celebra la seva patrona amb els actes següents: de 16.00 a 20.00, portes obertes (Sant Pau, 52-54, pral. – Barcelona); a les 20.00, eucaristia a la parròquia de Sant Pau del Camp. Cal confirmar l'assistència: tel. 934 120 661, infor@4vents.org.

- **TALLERS D'ORACIÓ I VIDA.**— Segons el mètode del P. Larrañaga, curs per a matrimonis. És un curs pràctic, de comunicació i diàleg. Sessió informativa el **divendres 29 d'abril**, a les 18.00, al carrer Encarnació, 62-64 – Barcelona. Hi haurà servei de guarderia. Més informació: tel. 934 586 678 (Loli i Carlos).

- **JOAN PAU II.**— Vetlla de pregària amb motiu de la beatificació de Joan Pau II el **divendres 29 d'abril** (a partir de les 21.00) al **dissabte 30** (fins

a les 8.00). Parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, rector Voltà, 5 – Barcelona, tel. 932 030 907.

- **ADORATRIUS.**— Adoració continuada al Santíssim de les 10.00 del **dissabte 30 d'abril** a les 2.00 del **dilluns 2 de maig**. C/ Salses, 12 – Barcelona.

- **CARILLÓ.**— El **diumenge 1 de maig**, a les 12.00, concert amb obres de Seixas, Rodrigo, Tàrraga i Granados a càrrec d'Anna M. Reverté. Lloc d'audició: pati dels Tarongers o Galeria Gòtica del Palau de la Generalitat.

- **FESTA DE LA DIVINA MISERICÒRDIA.**— **Diumenge 1 de maig** a la parròquia de Sant Agustí (pl. Sant Agustí – Barcelona): de 14.00 a 17.30, adoració eucarística; a les 15.00, pregària de la Coroneta; a les 17.30, veneració de la relíquia de santa Faustina; a les 18.00, missa solemne presidida per Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona. Confessions de 13.00 a 18.00. Es guanyarà la indulgència plenària. Més informació: tel. i fax 934 261 622.

- **AMICS DE SANT FRANCESC.**— El **dijous 5 de maig**, a les 20.00, trobada sobre *Excel·lència del catolicisme respecte de les altres confessions cristianes*. Convent dels frares franciscans, c/ Santaló, 80 – Barcelona.

GIRONA

- **VIA LUCIS A PALAFRUGELL.**— El **dilluns 25 d'abril**, a les 8.00, des de l'església de Palafrugell fins al santuari de Sant Sebastià de la Guarda. A les 10.00, benedicció del mar i del terme; a les 11.00, missa a l'església de Sant Sebastià.

- **FAMÍLIA.**— El **dimecres 27 d'abril**, a les 19.00, Dia de la Família al santuari de la Mare de Déu de la Font Santa (Jafre): missa i pisolabis.

- **VOCACIONS.**— El **dijous 28 d'abril**, a les 18.00, pregària per les vocacions al Mercadal de Girona.

- **SANT DANIEL.**— El **dissabte 30 d'abril**, a les 19.00, vespres solemnes al monestir de Sant Daniel.

- **DIVINA MISERICÒRDIA.**— El temple

del Sagrat Cor dels Pares Dominics (c/ Albareda - Girona) acollirà la celebració de la festa de la Divina Misericòrdia. Serà el **diumenge 1 de maig**: a les 16.30, exposició del Santíssim i rés de la coroneta de la Misericòrdia; a les 17.00, eucaristia i consagració solemne.

- **JOVES.**— El **diumenge 1 de maig**, a les 21.00, pregària amb joves amb el bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, a l'església del Mercadal.

LLEIDA

- **FESTA DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT.**— El **dimecres 27 d'abril**, a la catedral de Lleida: a les 9.00, eucaristia a l'altar de la patrona presidida per Mn. Xavier Batiste; a les 12.00, repic de campanes a la seu vella; a les 19.00, visita espiritual a la Mare de Déu; a les 19.30, concelebració eucarística. Presideix Mons. Joan Piris, bisbe de Lleida. Cantarà el Petit Cor de la Catedral.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

- **CATEDRAL DE SANT LLORENÇ.**— El **dimecres 27 d'abril**, a les 20.00, el bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortés, presidirà l'eucaristia amb motiu del patronatge diocesà de la Moreneta.

- **VILAFRANCA DEL PENEDES.**— Els Grups de diàleg de les parròquies de Vilafranca organitzen la xerrada-col·loqui *25 anys del document «Arrels cristianes de Catalunya»*, a càrrec del P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat. Serà a la sala Mn. Vinyeta de Vilafranca el **dilluns 2 de maig**.

SOLSONA

- **CÀRITAS.**— El **dissabte 30 d'abril**, assemblea diocesana de Càritas a la Universitat de Cervera: a les 10.00, arribada i esmorzar; a les 10.30, pregària, presentació de l'assemblea i salutació del bisbe Xavier Novell; a les 11.30, xerrada amb el títol *El voluntariat com a compromís cristià i social*, a càrrec de Pilar Malla; a les 13.00, eucaristia; a les 14.00, dinar. Més informació: tel. 973 532 879 (Roser).

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

per a grans persones grans

Places disponibles i preu assequible, ambient familiar

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
 Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es

Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

Des del carrer

JOAN ARMENGOL, DIRECTOR I PRESENTADOR DEL PROGRAMA «AMB LLUM PRÒPIA» DE RÀDIO ESTEL, ACABA DE REBRE EL PREMI RÀDIO ASSOCIACIÓ

«Un bon periodista ha de sentir passió per la professió»

Samuel Gutiérrez

La seva veu, inconfusible, ha acompanyat la vida diària de moltíssima gent. El veterà periodista i locutor Joan Armengol (Igualada, 1934), encara en actiu amb un programa setmanal a Ràdio Estel, forma part de la història viva del periodisme a Catalunya. Durant molts anys va ser un dels màxims exponents del gènere de l'entrevista fugaç. Com a reconeixement a tota una trajectòria periodística en el decurs de la qual ha fet prop de 70.000 entrevistes, Armengol acaba de ser guardonat amb una de les mencions d'honor dels premis Ràdio Associació.

Tota una vida dedicada als mitjans... És Joan Armengol un *Homo mediaticus*?

Certament que em vaig convertir en un *Homo mediaticus*, potser excessivament i tot, perquè em vaig dedicar tant de ple a la professió que vaig descuidar altres aspectes importants de la vida. Durant la meua primera època a Ràdio Barcelona vaig arribar a fer de set a deu entrevistes diàries. Treballava de sol a sol i entenien que també estava oferint un servei. La força que tenia la ràdio en aquell moment era molt gran, ja que posava l'actualitat a l'abast de moltíssima gent. Després vaig estar una vintena d'anys a Ràdio Nacional i Televisió Espanyola, i també vaig treballar a la premsa escrita, com ara a *El Correo Catalán*, però curiosament la gent m'ha identificat sempre per la veu.

Ha estat el seu un estil «amable» de fer periodisme?

Amable a la força! En aquella època hi havia coses que no es podien preguntar. Ara es pot preguntar el que vulguis. A mi un dia un ministre em va escriure a l'aeroport: «Aquesta no és pregunta per fer a un ministre!» I només li havia preguntat per la llei de premsa, que era el tema estrella d'aquells dies... Era un altre tipus de periodisme, potser no de grandíssima qualitat, sinó més de carrer. De totes maneres, modestament he de

reconèixer que va haver-hi un moment que per assabentar-se del que passava a Barcelona m'havien d'escollar. No se m'escapava cap personatge important que venia a la ciutat! Tenia els meus contactes i em movia molt. Ho feia amb vocació, il·lusió, ganes i honestat. Anava contínuament a l'aeroport amb el magnetòfon i, directament, cap a l'escala de l'avió. Eren altres temps, no hi havia les dificultats que hi ha ara. Així vaig conèixer els Beatles, i tants personatges il·lustres... Perquè no ens enganyem, a tothom li agrada la vanitat i que es popularitzi el que fas. Confesso que, en aquella època, jo també era una mica mitòman.

De les més de 70.000 entrevistes realitzades, ens podria destacar els personatges més significatius?

No és fàcil, perquè són moltes. Per la repercussió històrica i mediàtica que va tenir, no puc deixar de destacar l'entrevista a Tarradellas quan tornava de l'exili a prendre possessió com a president de la Generalitat restaurada. Jo era amb ell a l'avió. Va ser històric! També vaig

entrevistar el president Nixon, en aquells moments un dels homes més poderosos de la terra, amb el qual es va iniciar una bonica amistat. I vaig fer als anys seixanta la primera entrevista al rei Joan Carles, aleshores encara príncep. Una altra de les entrevistes que més em van satisfer va ser la de Pau Casals, que em va atendre a casa seva a Puerto Rico, tot i que no es va poder emetre fins després de la mort de Franco, a qui, per cert, també vaig entrevistar.

Com a mestre de periodistes... quin consell donaria a les noves generacions?

Sobretot humilitat, que no oblidin que tot és passatger. També insistiria en la formació i en el rigor. Trobo avui molta manca d'entusiasme i de curiositat entre els joves periodistes. He anat a rodes de premsa on només he preguntat jo. Per ser un bon periodista, és molt important sentir passió per la professió. També aconsellaria el respecte al convidat i no entrar de manera agressiva en la seva vida privada. L'enfrontament no porta enlloc.

Encara avui, als seus 77 anys, continua aportant moltes coses a Ràdio Estel, amb un programa setmanal d'entrevistes que és un dels clàssics de l'emissora, en antena des del 1996.

El meu treball professional i vocacional a Ràdio Estel m'ha allargat la vida. Hi ha un esperit humà com no he trobat en cap altre mitjà. Estic a punt de fer els 600 programes, amb la intervenció de més de 1.000 personatges: polítics com Jordi Pujol, Pasqual Maragall, Josep Piqué o Ernest Lluch; artistes com Montserrat Caballé, Josep Maria Subirachs, Joan Manuel Serrat, Ricardo Darín; esportistes com David Barrufet, Manuel Estiarte, Jordi Villacampa o Kubala; i eclesiàstics com els cardenals Lluís Martínez Sistach, Antonio M. Rouco o Ricard M. Carles.

Eduard Brufau

entre aquestes tres facultats que li són pròpies: la fe ha quedat arraconada o simplement ha desaparegut, fins al punt que moltes persones, o la neguen, o ni tan sols es plantegen que existeixi. Amb la desaparició de la fe, el seu lloc l'acaben ocupant la raó i molt especialment les emocions, que estan sobredimensionades. Aquest predomini actual de les emocions més superficials i fugaces no és casual, sinó que el fomenta el sistema econòmic per mantenir el consumisme compulsiu. El resultat és la inestabilitat, el neguit i l'angoixa constants que ofeguen l'home del segle XXI. Només la fe li pot tornar l'equilibri que li és natural.

Rauxa

Necessitem la fe

Per Pasqua els cristians celebrem i vivim la Passió i la Resurrecció de Jesucrist, per la qual va salvar tota la humanitat. Dos mil anys després no en tenim cap prova material, però hi creiem plenament: és un acte de fe. La fe és un dels tres grans àmbits, juntament amb les emocions i la raó, que formen la part invisible, anímica, de l'ésser humà, tot allò que no és el cos. Per a un bon equilibri de la persona, les emocions, la raó i la fe són necessàries en la seva justa mesura i totes tres tenen l'admirable facultat de complementar-se entre elles, de conviure sense excloure's.

Però l'home contemporani pateix un desequilibri greu

Pensant-ho millor

Antoni Coll
Periodista

Dracs i sargantanes

Roland Joffé, que es va fer famós en el món del cinema com a director de *La missió*, acaba d'oferir-nos *Encontrarás dragones*, amb un guió inspirat en la infància i la joventut de sant Josep Maria Escrivà i els anys de la guerra civil.

Justifica aquest títol estrany en el fet que els vells mapes medievals dibuixaven uns dracs allà on començaven els mars desconeguts, i ell aplica el terme *dragones* a les dificultats de la vida que semblen insalvables, a les contrarietats i als misteris. El mateix repte de fer aquesta pel·lícula —ha confessat— va representar per a un anglès agnòstic, enfrontar-se a dos dracs: la guerra civil espanyola i la santedat.

He vist la pel·lícula, magnífica segons el meu parer, i resol bé la doble batalla: mostra tant la guerra com la santedat i ho fa sense prejudicis, com qui diu: això és el que hi ha. El director no és combatent del bàndol franquista ni tampoc del republicà; tampoc no lluita a favor de la religió ni en contra. Es limita a observar sense cap més passió que la recerca de la veritat.

Chesterton va escriure a propòsit de sant Tomàs d'Aquino: «El sant sempre amaga la santedat; aquesta és l'única regla invariable. I l'hagiògraf sempre sembla un perseguidor que vol frustrar el sant, un espia o un xafarder, amb la idea tan escassa del que és el respecte com un entrevistador americà.» (Els periodistes americans que van entrevistar Chesterton devien ser especialment incisius.) I encara afegeix: «L'única cosa que separa un sant de les persones ordinàries és la seva disposició de no distingir-se de les persones ordinàries.»

El mèrit de Joffé, en aquest punt, és que s'allunya molt de l'hagiògraf. No en ressalta tant la santedat com la personalitat. Deixa que la persona es manifesti i és l'espectador qui descobreix la manera com el sant s'enfronta als seus dracs. Malgrat que es tracta del fundador de l'Opus Dei, que va encoratjar tothom a trobar Déu en la vida ordinària, el sant preferiria parlar de petites contrarietats, que són les habituals, i rebaixaria els dracs al rang humil de les sargantanes.

LLIBRES DE CONEIXEMENTS

**Amb il·lustracions realistes,
còmics i fotografies**

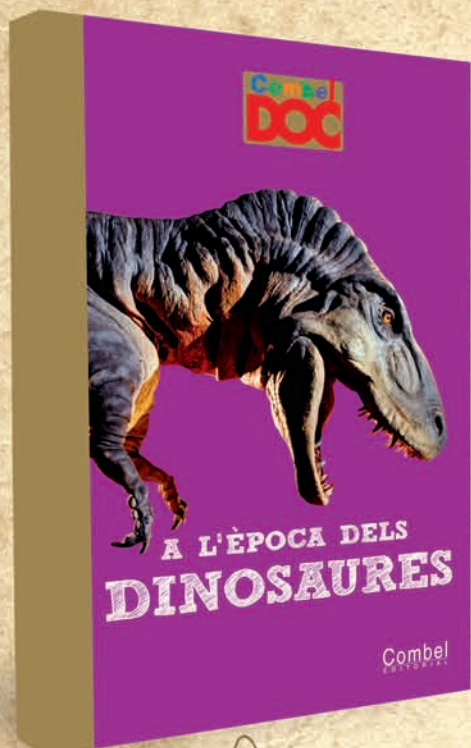
A l'època dels dinosaures

Fa desenes de milions d'anys, la Terra no era encara com la coneixem. Era l'època dels tiranosaures i altres criatures. Avui, l'estudi dels fòssils ens permet conèixer la vida al nostre planeta... a l'època dels dinosaures!

Els conqueridors dels mars

Apassionats de viatges, aventures o descobriments, perills, riqueses o poder, o simplement obligats a embarcar-se per assegurar-se la supervivència, mariners valents s'han llançat al mar més enllà de l'horitzó.

A PARTIR DE 8 ANYS

**Aventures
al·lucinants amb
personatges reals**

Històries increïbles

Una col·lecció de no-ficció que narra en cada llibre cinc històries èpiques protagonitzades per persones que van perseguir un somni i que van emprendre una aventura en entorns extrems, com l'alta muntanya, el mar, els pols, les terres inexplorades o l'aire. Per reviure l'emoció de les grans gestes!

A PARTIR DE 10 ANYS

Combel
EDITORIAL

www.combeleditorial.com